

NEW YORK TIMES BEST – SELLING AUTHOR

SUZANNE BROCKMANN

KISS AND TELL

NU
HON
TRON
TIM

nhà xuất bản
hội nhà văn

Thai Uyen

SÁCH MỚI.NET - EBOOK

Nụ hôn trốn tìm

Suzanne Brockmann

Dịch: Nguyễn Thị Hạnh

Đvxb: CTCP. Thái Uyên – Nxb. Hội nhà văn

Thực hiện ebook: Ginny Võ, Ly Ngo, Boom Boom Boom, Vân
Hồng Phạm, Kim Trâm Đặng, Sou Tran

Hiệu chỉnh & Ebook: Tiểu Miêu

Trích dẫn:

Leila ngược nhìn bầu trời đêm đầy sao. Cô im lặng một lúc lâu. “*Em e sợ,*” cuối cùng cô nói. “*Chỉ một chút thôi.*” Cô ngược nhìn về phía Marsh và anh thấy rõ ràng mắt cô đang rơm rớm. “*Rằng giá như...*”

“*Đó không phải e sợ..*” Marsah bảo cô. “*Đó là hi vọng. Hi vọng rằng quả thực ngoài kia có một người đặc biệt đang chờ được em tìm thấy.*”

Leila chớp mắt che những giọt lệ. “*Ôi, ước gì anh nói đúng.*”

“*Em có chắc là anh sai không?*”

***

Giới thiệu tác giả

Suzanne Brockmann đã đạt được rất nhiều giải thưởng, trong đó có hai giải RITA, giải cống hiến của Romantic Times, giải tác giả viết tiểu thuyết lãng mạn được yêu thích nhất tại Mỹ...

Hơn 51 tác phẩm của bà đã được xuất bản và rất nhiều trong số chúng được xếp vào hàng best seller. Bà được xem như một trong các tác giả có tầm ảnh hưởng lớn trong giới viết tiểu thuyết lãng mạn.

Những tác phẩm của Suzanne Brockmann sẽ được Thái Uyên xuất bản: *Kiss And Tell (Nụ hôn trốn tìm)*, *The Kissing Game*, *Body Language*, *Frisco's kid...*

THƯ VIỆN EBOOK **SÁCH MỚI.NET**

HÀNG NGHÌN ĐẦU SÁCH HAY ĐANG CHỜ BẠN
WWW.SACHMOI.NET

1
2 - 3 - 4
5 - 6 - 7
8 - 9 - 10
11

1

Leila Hunt nhìn đăm đăm vào tấm gương dưới chân cầu thang, và nàng Cinderella chẳng buồn nhìn đáp lại. Thật xấu hổ làm sao, bởi Leila đang ăn vận như Cinderella – từ bộ tóc giả vàng óng tiếp màu với mái tóc quăn cắt ngắn cho tới chiếc áo dạ hội màu trắng ngà lộng lẫy ôm sát thân hình cao và mảnh dẻ, buông rủ xuống đôi giày thủy tinh duyên dáng cô đang đi ở chân. Thực ra, chúng làm từ plastic. Nhưng giống như đôi giày của nàng Cinderella trong cổ tích, chúng vừa như in với chân Leila.

Bất chấp tất cả những thứ đó, trông Leila vẫn chẳng thể giống Cinderella. Cô xăm soi mình trong gương, tự hỏi lí do đích xác là gì.

Có lẽ bởi cô không có vẻ kiêu sa như nàng công chúa trong truyện cổ tích thường kể. Gương mặt cô hơi quá lạnh lợi, hơi giống hình trái tim. Mũi hếch, cằm lại hơi nhọn, khiến cô có vẻ tinh nghịch. Không, từ đó chưa chính xác. Cô quá cao để hợp với từ tinh nghịch. Tinh nghịch đi đôi với nhỏ nhắn, và với chiều cao gần một mét tám cô đã không còn bé nhỏ từ lúc bước vào tuổi vị thành niên.

Cái cô nhìn thấy là vẻ tự đắc. Ôi chao, Leila ghét từ đó.

Cô lại gần gương hơn và cố thay bằng vẻ gợn cảm. Cố làm như mình đang nắm giữ một bí mật trọng đại. Cô thử mỉm cười ra vẻ bí ẩn, chu môi về phía trước một chút. Nụ cười chỉ làm cô trông ranh mãnh. Ranh mãnh một cách nghịch ngợm – giống Peter Pan hơn một nàng công chúa.

Leila quay khỏi gương với tiếng thở dài. Cô vẫn chưa rõ vì sao cô cảm thấy bất an khi rời New York cùng lời nhắn của Elliot ở sân bay báo rằng anh vẫn chưa thể tới Florida cùng cô được.

Giờ cô đang ở nơi đây, trở về Sunrise Key, thị trấn quê nhà, phục trang giống nàng Cinderella, như thể hi vọng rằng ở đâu đó ngoài kia, trên sàn nhảy mà anh trai Simon đã thuê, một chàng bạch mã hoàng tử đang đợi cô. Cô nhìn quanh phòng. Một chàng Batman và một anh hề thu lu trong góc. Vua Henry VIII, tay cầm đùi gà quay, ngồi cạnh một thầy phù thủy. Chẳng có chàng hoàng tử nào hết.

Leila đi qua cánh cửa kiểu Pháp ra sân sau, nơi hầu hết khách của Simon đang khiêu vũ dưới mái bạt trong tiếng nhạc sôi động phát ra từ bốn chiếc loa lớn.

“Nom em thật xinh đẹp,” một giọng nói cất cao để át tiếng nhạc vang lên ngay tai cô. “Chiếc áo đó hợp với em đấy,”

Leila có thể nhận ra chất giọng Anh Quốc đặc trưng ấy ở bất cứ đâu. Đó là bác sĩ Marshall Devlin. Bác sĩ Marshall cao ngạo, kẻ cả, bạn chí thân của ông anh trai phiền nhiễu, Devlin với giọng Anh đặc sệt.

Hơn Leila sáu tuổi, Marsh đã ở Sunrise Key trong suốt những kỳ nghỉ hè và nghỉ lễ từ khi anh vào trung học. Bất chấp bản tính lạnh lùng đặc trưng của người Anh và thời gian lưu lại ngắn ngủi, Marsh và Simon chơi thân với nhau ngay. Hai người duy trì tình bạn suốt chùng ấy năm, cùng bắt tay trong một mục tiêu chung – vào lúc đó Leila lờ mờ cảm thấy thế – là trêu chọc và gây khó dễ hoặc phớt lờ hoàn toàn em gái của Simon. Chính là Leila.

Khó mà tin được Marsh Devlin có thể thân thiết với người họ Hunt này, đồng thời lại gây thù chuốc oán với một người họ Hunt khác – vẫn là Leila. Có lẽ thù địch là một từ quá gay gắt. Nhưng ngay từ đầu Marsh và Leila đã không đội trời chung. Thậm chí đến bây giờ, khi đã trưởng thành và đều là những người chín chắn cả, họ vẫn không ngừng đấu khẩu. Dĩ nhiên giờ nó được gọi là tranh luận hay bàn cãi giữa hai quan điểm trái ngược. Nhưng Leila biết rõ hơn ai hết. Cô biết bản chất của Marsh vẫn chẳng hề thay đổi.

Trong tất cả bạn bè của Simon, Marshall Devlin là người duy nhất có khả năng chọc giận Leila. Trong tất cả bạn bè của Simon, chỉ có Marsh là chuyển tới Sunrise Key, quê hương cô, và hiện sống ở đây với vai trò bác sĩ duy nhất trên đảo.

Trong tất cả bạn bè của Simon, Marsh cũng tình cờ là người có ngoại hình đẹp nhất. Anh không đẹp theo kiểu truyền thống. Gương mặt anh xương xương, góc cạnh. Song sống mũi thẳng và gò má cao hoàn hảo. Mắt anh thoáng nhìn thì có màu nâu bình thường, đến khi nhìn kỹ thì lại chuyển thành các màu sắc khác — những sắc nâu sáng tối khác nhau, điểm xanh, thậm chí cả vàng. Giống như đôi mắt mình, Marsh điển trai một cách tinh tế và trầm tĩnh.

“Cinderella tội nghiệp,” Marsh tiếp lời trước cái nhìn chằm chằm của Leila. “Nàng vừa lạc mất bạch mã hoàng tử đấy ư?”

“Quả có thể thật,” Leila đi ra xa sàn nhảy, tránh tiếng nhạc ồn ã. Cô giữ cho giọng mình lạnh nhạt mà lịch sự, che giấu nguy cơ trào dâng adrenaline mỗi khi cô đối mặt với gã đàn ông này. Tim cô đập lối một nhịp mà cô tự nhủ là do mệt mỏi sau chuyến bay dài. “Elliot bận việc. Tối mai anh ấy mới tới.”

“Elliot ư?” Marsh hỏi, cau mày làm nét mặt xương xương biến đổi. “À, anh bạn trai hào hoa của em. Phải rồi. Simon có nói cuối tuần này anh ta sẽ đến đây. Thật đáng tiếc vì anh ta không thể có mặt. Hiếm ai ở một mình vào đêm Giao thừa.”

Chính xác. Bởi thành thật mà nói, hiếm khi cô được ở bên Elliot trong đêm Giao thừa.

Leila hẹn hò với Elliot từ năm ngoái. Cô thích anh. Hai người là bạn bè. Nhưng khi giai đoạn hẹn hò lãng mạn qua đi, mối quan hệ của họ đậm chân tại chỗ, chẳng có thêm chút lửa nào. Trừ việc gần đây Elliot bắt đầu nói về hôn nhân.

Liệu Leila có muốn ổn định cuộc sống với người đàn ông cô không yêu? Đó là một câu hỏi đáng giá triệu đô. Và nếu không, liệu cô có sẵn lòng đối diện với rủi ro sẽ không bao giờ tìm được ai đó để chung sống? Bởi quả thực, hẹn hò lãng

mạn tổn rất nhiều thời gian. Và với lịch làm việc chóng mặt, thời gian là thứ cô không dư dả. Cô biết mình và Elliot hợp nhau. Vậy là đủ, cuộc sống của cô sẽ không ngập tràn những đêm đam mê cháy bỏng, nhưng cô cũng sẽ không phải chịu cảnh cô đơn.

Trừ việc cô đang ở nơi này, Sunrise Key, bắt đầu kỳ nghỉ dài hai tuần, chỉ có một mình. Đây không phải là lần đầu tiên Elliot hoãn lại. Và với lịch làm việc dày đặc, chắc chắn đó chẳng thể là lần cuối cùng.

Chỉ với một chút tưởng tượng, Leila đã có thể hình dung cuộc sống sau này của mình, trong guồng quay của vô số giải đấu thể thao thiếu nhi, những vở diễn ba lê, các buổi hòa nhạc và hội thảo khoa học. Cô có thể hình dung Elliot bỏ lỡ từng thứ một – gọi điện xin lỗi bọn trẻ qua di động. Điều đó thực sự rất khó chấp nhận.

Nhưng ít nhất sẽ có những đứa trẻ. Với điều kiện Elliot tìm được thời gian để sinh con trong lịch trình bận rộn của anh.

“Năm nay đông quá,” Marsh nhận xét, mắt lướt qua tầng tầng lớp lớp khách khứa hóa trang đủ kiểu, Leila cũng phải đồng ý. Danh sách khách mời của Simon hẳn phải bao gồm nửa số người có mặt trên đảo năm qua. Đương nhiên là ở một thị trấn nhỏ như Sunrise Key, lượng khách du lịch trên đảo cũng xấp xỉ số dân địa phương.

Trang phục hóa trang cũng đa dạng như người mặc. Có những bộ tự làm một cách cầu kì, nhưng phần lớn giống của cô, là đi thuê.

Simon, nom bảnh bao như Indiana Jones^[1] đang nhảy với một nàng tiên cá. Song không phải ai cũng dễ nhận mặt. Ánh sáng từ những chiếc đèn lồng Nhật treo quanh sàn nhảy vô cùng mờ ảo, và có nhiều người đeo mặt nạ che kín hoàn toàn gương mặt.

[1] Một nhân vật trong bộ phim cùng tên.

Thật kì cục và có phần kích thích – khi tất cả mọi người đều ẩn đi danh tính. Với những gương mặt được giấu kín sau mặt nạ, ai cũng có một sự tự do nhất định. Trong một đêm, họ có thể thực sự trở thành vua, các anh hề hoặc những cung nữ che mạng. Hay... Cinderella.

Leila phát hiện chàng Batman thứ hai đang nhảy cùng một nàng Catwoman, và cô không có manh mối nào để xác định họ là ai. Ít nhất có ba tay ninja đứng rải rác trong đám đông, không thể nhận diện bởi khuôn mặt che kín mít.

“Anh hóa trang thành ai vậy?” Leila bỏ mặt nạ ra để nhìn Marsh rõ hơn. Anh đang mặc quần kaki và sơ mi trắng, hai ống tay áo xắn đến khuỷu.

“Một bác sĩ tình lẻ bạn lu bù.” Nụ cười bất ngờ khiến anh trông trẻ đẹp như một cậu thiếu niên. “Anh vừa có một ca cấp cứu. Cậu con út nhà Knudsen bị một mẫu gỉ sắt bắn vào mắt và trầy giác mạc. Cậu ta sẽ ổn thôi, nhưng đau phải biết. Đây là tuần nhà Knudsen phá kỉ lục. John Jr bay mất rặng cửa khi chơi bóng bầu dục – do không mang mũ bảo hộ – còn Mellisa bị khâu bảy mũi ở đầu gối sau khi cố nhảy lên vỉ hè ngay trước cửa hàng của Millie bằng đôi giày trượt patanh.”

Marsh trông mệt mỏi. Những nếp nhăn quanh miệng anh hằn sâu hơn so với lần Leila về đảo trước làm gương mặt anh thêm già dặn. Anh ngày càng điển trai hơn. Một lọn tóc nâu rủ xuống mắt, nhưng như mọi khi anh chẳng để ý. Anh chưa hề để tâm việc tóc rủ xuống mắt, và chỉ việc nhìn xuyên qua chúng. Điều đó làm Leila ngứa mắt.

“Sang năm mới em có kế hoạch gì không?” Marsh hỏi.

“Anh thật khéo hỏi làm sao,” Leila lẩm bẩm. Trước kia cô không có thời gian cho những chuyện như thế, nhưng năm nay lại khác. Có lẽ vì cô vừa bước sang tuổi ba mươi. Có lẽ cũng bởi ngày giỗ thứ hai của cha cô sắp đến, ông qua đời do một cơn đau tim, hoặc có lẽ vì Elliot đã nhắc đến chuyện kết hôn. Năm nay cô đã dành ra vài tuần để nhìn lại những thành

tự đã đạt được và xem xét mình đang ở vị trí nào trong cuộc đời này. Leila luôn quyết đoán trong mọi việc.

Về sự nghiệp, cô chẳng có gì phải phàn nàn. Cô có một công việc ưng ý và thành công với vị trí một kế toán độc lập ở New York. Cô biết mình muốn gì với những thứ liên quan đến tài chính, công việc, vấn đề nằm ở phần còn lại trong cuộc sống của cô – nhà cửa, các mối quan hệ, gia đình – những thứ mà cô đang thiếu. Cuộc sống riêng bên ngoài văn phòng của cô đáng nhận một con số không to tướng.

Ngay cả Elliot cũng khó tạo được cú huých cho chỉ số hạnh phúc của cô. Nhưng những đứa trẻ – những đứa con – sẽ tạo ra sự thay đổi. Đúng không nhỉ?

“Năm nay anh chỉ có duy nhất một mục tiêu,” Marsh lên tiếng. “Giành lại quyền kiểm soát cuộc sống,” Anh mỉm cười rầu rĩ. “Gần đây toàn xảy ra những chuyện bất ngờ.”

“Em rất tiếc khi nghe về vụ hỏa hoạn,” Leila nói. Máy bay của cô vừa hạ cánh xuống đường băng nhỏ xíu trên đảo, Simon đã rót đầy tai cô các sự kiện xảy ra trong trấn. Bạn thân của Leila, Frankie, đã lấy được giấy phép hành nghề thám tử tư. Triệu phú Preston Seaholm đã quay về đảo, không có vợ. Con của Noah và Kim Kavanaugh sắp chào đời. Hội đồng thị trấn đã thuê một nhân viên cứu hộ bãi biển mới. Và do chập điện, ngôi nhà lớn nằm trên mũi đất nhô ra biển của Marsh Devlin vừa mới bị lửa thiêu rụi.

Marsh lại mỉm cười, nhưng lần này nụ cười cứng nhắc và xa cách, hàm răng trắng đều tăm tắp khuất dưới bờ môi. “Anh chắc em chẳng vui vẻ gì khi nghe chuyện đó,” anh nói. “Nhất là vì anh đang sống ở đây, trong nhà anh trai em, và có trời mới biết trong bao lâu. Chắc chắn trong hai tuần em về thăm nhà, anh vẫn phải ở đây.”

Marsh cao h một mét tám, nhưng đôi giày cao gót giúp Leila đứng ngang anh, mặt đối mặt. “Em không có ý đó,” cô gay gắt.

“Xin lỗi.” Anh hạ mắt xuống, và cuối cùng, cuối cùng cũng đưa tay vuốt tóc khỏi mặt. “Xin lỗi, anh... xin lỗi. Giai đoạn này thật khó khăn. Anh rất mệt mỏi, và... xin lỗi em.”

“Anh có mất mát nhiều trong vụ hỏa hoạn không?” Leila dịu giọng hỏi.

“Tất cả mọi thứ,” anh đáp, liếc nhìn cô. Một lần nữa, cô thấy rõ ánh mệt mỏi trong mắt anh. “Ngôi nhà chỉ còn bốn bức tường. Tất cả những gì anh có đều bị lửa thiêu rụi.” Anh dang rộng hai tay. “Anh đang mặc bộ đồ đi mượn. Anh còn hai cái quần jean trong văn phòng, một tá sơ mi cỡ hiệu giặt, song chỗ đó – cộng với quần áo trong túi xách – là những gì còn lại.”

“Ôi Chúa ơi, Marsh. Em chẳng thể nói gì hơn-”

“Thiệt hại lớn nhất là những tấm ảnh,” anh nói với cô.

“Em biết bộ sưu tập ảnh của anh không? Những tấm ảnh của Simon, em và anh, từ lúc Si và anh còn học đại học, em vẫn là một con nhóc. Cả những tấm ảnh ở London. Những tấm ảnh của mẹ anh...”

Anh nhìn ra ánh đèn đủ màu sắc ngoài sân. Trong ánh sáng mờ tỏ, trông gương mặt anh đượm buồn.

Leila sửng sốt.

Trong trí nhớ của cô, Marshall Devlin chỉ có hai trạng thái cảm xúc. Anh luôn lãnh đạm và xa cách, đôi lúc tức giận hoặc bất cần. Và chỉ có thế. Leila từng tự hỏi liệu Marsh có những cảm xúc hỗn độn và phức tạp khác không. Buồn bã, đau khổ, cô đơn. Cả những cảm xúc đối lập: hạnh phúc, hưng phấn, yêu thương. Nhất là yêu thương.

Lúc này nhìn anh, thấy nỗi đau và sự cô đơn hằn sâu trên nét mặt, Leila biết Marsh có tất cả những cảm xúc đó. Chỉ là anh giấu kín chúng. Kìm nén lại.

Sẽ như thế nào khi gỡ hết những lớp vỏ lạnh lùng của Marsh? Ẩn bên dưới là con người như thế nào? Ý nghĩ này kích

thích trí tò mò của cô. Hiển nhiên Marsh bị suy sụp do vụ hỏa hoạn. Nhưng trước thời điểm này, cô không hề tin anh có thể suy sụp vì bất cứ chuyện gì.

Trong những năm tháng quen biết anh, Leila chưa từng nghĩ sẽ có lúc mình đi an ủi Marsh. Ngayhoảnh khắc này, cô chưa từng nghĩ anh cần điều đó. Nhưng rõ ràng anh cần. Và nếu anh là bất kỳ ai khác, Leila sẽ choàng hai tay qua người và ôm anh thật chặt. Nhưng đứng trước mặt cô lại là Marsh Devlin.

Cho nên Leila chỉ chạm vào cánh tay anh. Tay anh rắn rỏi, chắc nịch. Và ấm áp. Cô có thể cảm thấy sức nóng của cơ thể anh qua ống tay áo sơ mi. Anh không lạnh chút nào.

Đó là một ý nghĩ ngớ ngẩn. Đương nhiên không hề lạnh khi chạm vào anh. Xét cho cùng anh cũng là một con người. Cách xử sự của anh mới lạnh. Không phải cơ thể.

Nhưng khi anh liếc nhìn cô, ngạc nhiên bởi cái chạm bất ngờ, thì có một thoáng ấm áp và bản khoả hiện trên mặt.

Đây là lần đầu tiên cô chạm vào Marsh Devlin, Leila lơ mơ nghĩ khi nhìn không chớp mắt vào những đốm xanh và vàng ẩn hiện trong đôi mắt nâu của anh. Họ đã biết nhau mười chín năm kể từ ngày Marsh đặt chân lên đảo, thận trọng thăm dò nhau, đấu khẩu bằng những từ gai góc và miệng lưỡi sắc bén, nhưng chưa bao giờ từng chạm vào nhau. Như thế chẳng phải là quá kỳ lạ sao?

“Em rất tiếc về vụ hỏa hoạn,” cô nói. Nhìn xuống tay mình, cô nhận ra anh đã phủ tay lên đấy. Những ngón tay anh to hơn và hơi thô ráp do hoạt động ngoài trời. Đó là đôi tay đẹp.

“Cám ơn Leila,” anh nói nhẹ nhàng. “Anh không biết Simon kể gì với em, nhưng dạo này xảy ra quá nhiều chuyện ngoài ý muốn.”

Anh nhìn thẳng vào mắt cô trong một lúc, ngoài nỗi đau và sự mệt mỏi, cô còn thấy cả hi vọng, sự ấm áp và hứa hẹn.

Anh để cô nhìn thấy tất cả và nhiều hơn thế. Anh không cố giấu cô điều gì. Lại một việc lần đầu xảy ra nữa.

Leila lắc đầu. “Simon không kể gì với em cả.” Giọng cô nghe như hụt hơi.

Anh rời mắt khỏi cô, liếc nhìn biển người đang di chuyển trên sàn nhảy. “Đừng hiểu lầm,” anh nói, nhìn trở lại cô. “Anh thích ở Sunrise Key này. Nhưng anh đang nghĩ –”

Trước khi anh kịp nói hết, một anh hề xiếc, một ma cà rồng, và một ngôi sao phim âm ào qua bãi cỏ, dẫn đầu một đoàn khoảng mười lăm người tiến về hiên nhà. Họ tràn qua chỗ Marsh và Leila, và một người trong đó, một thị nữ mang mạng che, giơ tay vẫy lúc đi qua.

“Hey!” Cô ta hét vọng qua vai. “Hôn phu của cậu đâu rồi? Tớ tưởng cậu mang anh ấy về cùng. Anh ấy tên gì?”

“Elliot,” Leila đáp lại. “Và anh ấy chưa phải...” Nhưng cô gái đã đi khuất. “... hôn phu của tớ,” cô vót vát nói thêm.

Cô lại liếc sang Marsh, nhưng tất cả những điều sâu kín và ấm áp anh từng để lộ lại được giấu kín hơn.

“Anh nghĩ... về chuyện gì cơ?” Cô biết anh sẽ không trả lời, bọn phá đám đã đột ngột cắt ngang lời anh.

“Về Elliot,” Marsh đáp. “Thôi, anh phải lên lầu thay y phục trước khi bị Simon bắt gặp và kết tội vi phạm nội quy bữa tiệc.”

Trong cô nhói lên một cảm giác thất vọng và chán nản. Anh sắp sửa thổ lộ với cô, sắp nói với cô điều gì đó quan trọng và riêng tư, nhưng lại bị phá hỏng. Anh định nói gì? Tại sao thường ngày anh không nói với cô theo cách đó – chân thành, từ trái tim.

“Đi cùng anh vào nhà, và kể anh nghe cái gì đã cầm chân bạn trai em,” Marsh nói tiếp. “Elliot. Người trong mộng của em, cứ gọi thế. Gặp trở ngại hay khó khăn gì à?”

“Không.” Chiếc váy của cô tạo ra âm thanh loạt xoạt trên mặt đất theo bước chân. “Là do công việc.”

“Công việc. Từ ghép tệ hại nhất. Anh ta làm nghề gì, bác sĩ à?” Marsh hỏi. “Có ca mổ khẩn cấp mà chỉ anh ta mới thực hiện nổi khiến anh ta không thể ở bên em sao?”

Sự tức giận của Leila đột nhiên biến thành khó chịu. “Không phải ai cũng là một bác sĩ tỉnh lẻ tối quan trọng đâu.”

“Chỉ là tò mò thôi.” Anh phớt lờ câu móc mĩa của cô. “Đêm Giao thừa và Valentine là những ngày lễ cực kỳ quan trọng với các cặp tình nhân. Thật lạ khi anh ta không ở đây với em.”

Leila và Elliot không phải là tình nhân. Mối quan hệ của họ không phát triển theo hướng ấy. Ít ra là chưa. Và lúc này Leila chưa muốn thay đổi. Nhưng cô không dính chính với Marsh và cho anh thêm vũ khí để nhắm vào Elliot.

“Một khách hàng của anh ấy có chuyện gấp,” cô nói. “Một chuyện liên quan đến tiền bạc rất quan trọng. Elliot là một cố vấn tài chính.”

“Tuyệt Marsh nói, quá nồng nhiệt. “Thực nhẹ lòng khi biết em nghĩ đến chuyện sống trọn đời bên gã đàn ông xem túi tiền quan trọng hơn thứ tình yêu cũ rích ngớ ngẩn. Tất nhiên mọi chuyện diễn ra tốt đẹp bởi em cũng đâu có yêu anh ta.”

Leila lắc đầu bực bội. “Simon đã kể cho anh chuyện Elliot cầu hôn phải không? Chúa ơi, em không biết tại sao mình lại ngạc nhiên nữa. Anh ấy kể cho anh hết thảy. Đúng là không giữ được bí mật nào ở Sunrise Key hết.”

“À, lại là sự riêng tư bị xâm phạm. Nhưng không phải vậy. Lúc Simon tình cờ bảo em sẽ đưa anh chàng Elliot về cùng, anh chỉ hỏi thêm vài câu.”

Leila lờm anh. “Anh nghĩ em tin có người chưa nghe chuyện em định đưa một người đàn ông tới đảo à?”

“Tất nhiên là không.” Marsh mở và giữ cánh cửa dẫn vào nhà. “Ở thị trấn nhỏ này, tin tức về cưới xin và sinh nở lan

nhanh như gió. Đương nhiên ai nghe về Elliot đều cho rằng em yêu anh ta. Chỉ có vài người biết chân tướng sự thật. Anh phải nói rằng, lấy một người vì túi tiền của anh ta... Không hiểu sao, anh từng mong đợi nhiều hơn ở em, Leila.”

“Em không lấy Elliot vì tiền. Nếu em có lấy anh ấy – và đó là một chữ ‘nếu’ to đùng – là bởi vì –” cô ngừng lại, bỗng dưng không muốn nói cho anh lí do cô lấy Elliot. Cô không thể chịu nổi nếu phải nghe anh chế nhạo nỗi sợ suốt đời chịu cảnh cô đơn, để anh giễu cợt mong ước có những đứa trẻ, có một gia đình.

“Chúa ơi!” Không hiểu sao Marsh đọc được tâm trí cô. “Phép màu nào đó đã phóng thích người phụ nữ truyền thống trong em. Đã đến lúc phải sinh con, nên em vội vàng bám lấy tên gốc đầu tiên em vợ được!”

“Elliot không phải tên gốc,” Leila phòng thủ. “Đúng là em không yêu anh ấy, nhưng anh ấy là người tốt, và em thích anh ấy. Thật không may là anh không thích thế. Nhưng việc gì em phải quan tâm? Anh có bao giờ thích việc em làm đâu.”

“Đừng có ngó ngẩn.” Marsh dần mất bình tĩnh. “Chỉ vì anh thất vọng khi em chuyển đến New York sau khi tốt nghiệp đại học chứ không quay về đảo –”

“Hah.” Leila suýt đưa mặt nạ lên để đánh anh. “Thất vọng vì em không ở gần để anh khống chế và hành hạ chứ gì. “Em gái bé nhỏ của Simon kìa,” cô giả giọng Anh giễu cợt. “Xem xem tụi mình có thể chọc con bé nổi điên không.” “Chuyện nhảm nhí,” anh lẩm bẩm.

“Là thật. Và nhân thế, lúc lên lầu, anh kẹp lại mái tóc ngu ngốc của anh đi.”

“Cái gì?” Marsh có vẻ kinh ngạc. Chẳng lẽ anh không nhận thấy mình đang nhìn cô qua mớ tóc lòa xòa ngửa mắt hay sao?

“Leila mới về nhà chưa đầy năm tiếng, mà hai người đã cãi nhau rồi?” Một giọng nói cắt ngang họ. Simon, với nàng tiên

cá trong tay, đứng ngay ngưỡng cửa.

“Tóc anh xoắn xuống mắt,” Lelia cường điệu bảo Marsh. “Người bình thường đều thấy như thế thật khó chịu và sẽ làm gì đó. Như kẹp lại chẳng hạn.”

“Anh lại thích thế, cảm ơn đã quan tâm,” Marsh lạnh lùng đáp trả.

“Hai người đang cãi nhau về đầu tóc của Dev?” Giọng Simon đầy sự sốt ruột và hoài nghi.

“Không, tớ và Leila đang tranh cãi vì cô ấy sắp lấy tên Elliot nào đó – tớ còn chẳng biết họ của hẳn –”

“Tillis,” Leila nghiêng răng nói.

“Phải. Leila chỉ lấy gã Elliot Tillis chết tiệt nào đó vì muốn có con ngựa giống khảm kim cương.” Marsh gạt tóc ra khỏi mặt. “Giờ khá hơn chưa?” Anh hỏi Leila bằng giọng ngọt xót. Nhưng anh không để cô kịp trả lời đã quay sang Simon. “Đó là thứ gã Elliot này có. Cô ấy sợ thời gian sắp hết và cô ấy muốn một đứa con. Cô ấy thậm chí còn chẳng yêu gã. Đó phải chuyện ngu xuẩn nhất cậu từng nghe không?”

“Có lẽ chúng ta nên nói chuyện này sau,” Simon hòa nhã. “Để xong bữa tiệc đã.”

Marsh nhìn Leila. “Em biết không, em không cần cưới một gã không yêu em chỉ để kiếm một đứa con. Bất kỳ tên đàn ông nào cũng có thể cho em. Axel Bayard có thể. Old Martin Hampton có thể. Anh có thể cho em.”

Mắt Marsh long lên bởi lửa giận khi anh trừng trừng nhìn cô. Giận dữ, và một điều gì khác nữa. Trong một thoáng, ánh mắt anh rà khắp người cô, như thể muốn lột trần cô ra. Trong một thoáng, dạ dày Leila cuộn lên như vừa đi một vòng trò chơi tàu lượn siêu tốc. Trọng lực biến mất, và lực phủ ngũ tạng trong người cô chao đảo.

Simon và nàng tiên cá nhìn cô, chờ cô đáp lại câu hỏi của Marsh. Leila tự hỏi Marsh sẽ làm gì, nếu cô nói: được thôi,

em chọn anh.

Với Marsh mà cô biết, chắc chắn anh sẽ đề nghị lên lầu và “vậy thì tiến hành thôi.” Và mặc dù viễn cảnh ân ái với kẻ thù truyền kiếp của mình thật hấp dẫn, nhưng về lâu dài cô sẽ ra sao?

Một mình với đứa con.

Nên thay vào đó, Leila hừ giọng. “Cảm ơn, nhưng em thích có con với Elliot hơn. Em muốn kết hôn trước đã. Em không muốn làm bà mẹ đơn thân.”

“Cứ như Elliot sẽ ở cạnh để thay tã cho đứa bé ấy,” Marsh đớp ngay.

“Thì sao nào?” Leila khoanh tay lại. Đúng là kết hôn với Elliot cũng có nghĩa cả hai sẽ không có nhiều thời gian ở bên nhau. Nhưng vì Marsh khơi ra chuyện này, nên Leila buộc phải phản pháo để tự bảo vệ mình. “Thế không có nghĩa em chỉ có một mình. Em sẽ có một bảo mẫu tận tâm đúng kiểu Mary Poppins^[2] thuê được bằng tiền của Elliot.”

^[2] Một nhân vật trong câu chuyện cùng tên. Mary Poppins là bảo mẫu có phép thuật bị một cơn gió Đông thổi tới nhà gia đình Banks để chăm sóc những đứa trẻ. Cô bay bằng một cây dù và ra đi khi những đứa trẻ đã học đủ các bài học và hứa sẽ quay lại khi chúng cần.

“Ta lại quay về chuyện tiền bạc à?” Marsh hỏi.

“Này, hai người định cãi cọ trong cả hai tuần Leila ở đây sao?” Simon thắc mắc.

“Phải,” Leila rít lên, xoay người trên đôi giày plastic lấp lánh và lao ra khỏi cửa.

“Cũng có thể,” Marsh nói, sầm sập đi lên cầu thang.

2

Frankie Paresky, hóa trang thành nữ hoàng Cleopatra, đứng tựa vào quầy bar được dựng trong sân. Với mái tóc đen dài chấm vai và đôi mắt đen, cô bạn thân nhất của Leila ở Sunrise Key trông như nữ hoàng thật bước ra từ bảng đá khắc chữ tượng hình, hoặc du hành vượt thời gian.

“Mừng cậu về nhà,” cô hét to với Leila qua tiếng nhạc ồn ã, với nụ cười chưa kịp nở đã vụt tắt trên môi. “Ô kìa, có chuyện gì thế?”

“Vấn đề về gu chọn bạn của ông anh mình, thế đấy.” Leila vớ lấy một ly rượu trên chiếc khay gần đó và uống một hơi dài. “Và đôi giày plastic ngớ ngẩn này đang giết chân mình.”

“Cậu và Marsh lại tranh cãi nữa à?” Frankie hỏi. “Nhất định rồi. Mình hỏi gốc quá. Hai người được mình họa cho từ cãi vã trong từ điển mới tái bản. Hai người khắc khẩu nhau ngay từ kì nghỉ đầu tiên Marsh theo cha về đây.”

“Anh ta là kẻ hợm hĩnh khó ưa,” Leila hậm hực.

“Mình không biết,” Frankie hòa nhã nói bằng giọng miền Nam nhẹ nhàng. “Bao giờ anh ta cũng lịch sự khi nói chuyện với mình. Nhưng anh ta có chất thượng lưu Anh Quốc trong người, cậu biết đấy, như thể mọi thứ dưới tầm anh ta. Song điều đó không biến anh ta thành kẻ hợm hĩnh. Anh ta chỉ quá phòng thủ thôi. Mình dám chắc anh ta không cố ý hành xử như vậy.”

“Phải, điều anh ta cố ý làm là chọc tức mình,” Leila nói. “Anh ta khoái hành hạ mình lắm.”

“Mình luôn cho rằng anh ta có tình cảm gì đó với cậu. Mình thể là đã từng trông thấy anh ta nhìn như muốn nuốt lấy cậu.”

“Nhai mình rau rầu rồi nhả bã thì đúng hơn.” Tuy nhiên, gương mặt Marsh lúc anh bảo có thể cho cô một đứa con bỗng xâm chiếm tâm trí cô.

Frankie mỉm cười. “Cậu thế nào?” cô hỏi, nhìn kĩ Leila. “Trông cậu rất tuyệt. Hơi nhợt nhạt, nhưng vài ngày trên bãi biển sẽ khác ngay. Thế anh chàng Yankee^[3] của cậu đâu rồi?”

[3] Ý nói người miền Bắc.

“Đừng hỏi,” Leila đáp.

“Được rồi, mình không hỏi nữa,” Frankie đổi chủ đề. “Mẹ cậu khỏe không? Simon có kể bà đã nghỉ lễ Giáng Sinh với cậu ở New York.”

“Mẹ mình ổn. Ở lại đây chẳng dễ chịu gì với mẹ mình vì ba đã mất, nhất là vào thời điểm này trong năm. Mẹ đang đi thăm họ hàng ở miền Tây trong vài tuần, rồi sẽ du lịch trên biển với dì Carol. Đến tháng Hai mẹ mình mới quay về Sunrise Key

“Bà làm thế là sáng suốt,” Frankie nhận xét. “Sao phải ở lại đây và gặm nhấm nỗi buồn cơ chứ?”

“Đúng thế.”

“Này, cậu nghe tin mình lấy được giấy phép hành nghề thám tử tư chưa?”

“Rồi. Chúc mừng cậu. Simon đã kể với mình. Nhưng...”

“Không có nhiều vụ để giải quyết ở Sunrise Key,” Frankie nói nốt giùm cô. “Mình biết, một nơi như thế này không nhiều tội phạm. Nhưng tuần trước văn phòng Liam Halliday đã thuê mình làm cố vấn.” Frankie cười, đôi mắt nâu sẫm lấp lánh. “Mình đã xới tung thùng rác ở trường học, tìm mắc cài niềng răng cho con gái nhà Tennison. Đã tìm được. Thêm vài vụ hóc búa hơn thế, là mình viết được ký sự rồi.”

“Liam Halliday.” Leila nhặt vài cọng cần tây từ cái đĩa đang đặt trên quầy bar, và dồn trọng lượng sang chân phải, là chân ít đau hơn. “Cái tên nghe quen quen nhưng mình không tài nào nhớ ra.”

“Anh ta là cảnh sát trưởng,” Frankie nói. “Cao, vai rộng, tóc đen, mắt nâu...?”

Leila lắc đầu.

“Mũ cao bồi, giọng Texas kéo dài, mê tiệc tùng...?” Frankie tiếp tục.

Leila nhún vai. “Có lẽ mình chưa gặp bao giờ. Hoặc có thể gặp rồi mà mình không nhớ.”

“Nếu đã gặp, thì cậu sẽ nhớ ngay,” Frankie nói gọn lỏn. “Anh ta hấp dẫn đến chết người, một tay chơi đích thực. Anh ta mời mình đi chơi mấy lần. Nhưng mình kiếm cớ từ chối. Đến quán Rustler's Hideout và uống vài cốc bia không phải những gì mình nghĩ về một đêm vui vẻ. Mình đang tìm một người đàn ông thích buổi tối yên tĩnh ở nhà, xem vài bộ phim nước ngoài – mình không nói tới những bộ phim Nhật ma quái đâu nhé.”

“Chúc may mắn. Gần đây cậu có hẹn hò ai không?” Leila hỏi.

Frankie lắc đầu và đôi hoa tai của cô kêu lanh canh. “Không.”

“Không phải cậu còn say mê Noah Kavanaugh đấy chứ?”

“Mình mà như thế thì quá ư kém cỏi.” Frankie đảo mắt. “Cậu biết không, anh ta và Kim sắp có con. Khoảng một tuần nữa là đến ngày sinh.”

“Mình cũng có nghe nói,” Leila nói. “Xem nào, còn gì nữa nhỉ? Preston Seaholm đã trở lại thị trấn.”

“Mình thấy chiếc Rolls của anh ta đậu bên ngoài. Mình đoán tối nay anh ta ở đâu đó trong này.” Frankie nhìn quanh đám đông.

“... không có vợ đi cùng,” Leila nói. “Tin sốt dẻo đó là sao?”

“Hình như bà Seaholm mới không cưới Pres đơn giản chỉ vì tiền. Hóa ra cô ta sử dụng anh ta làm viên đá lót đường. Anh ta quen vài nhà sản xuất phim ở Orlando. Và một người thích bà S đến nỗi cho thử vai và cô ta nhận được vai phụ trong một bộ phim. Pres không chịu nổi cảnh sống suốt tám tháng rông ở Orlando, nên anh ta chuyển về đây. Có tin đồn rằng anh ta về nhà chưa đầy một tuần thì giấy tờ li hôn được gửi đến qua đường bưu điện. Có một điều chắc chắn – cậu có thể cá là Pres đang cảm ơn Chúa và luật sư của mình vì số tiền phải trả cho cô ta khi li hôn.”

“Vậy giờ anh ta độc thân.” Leila đổi chiếc ly rỗng bằng một ly đầy khác, ước gì rượu sẽ chữa lành những vết phỏng bắt đầu rộp lên ở chân cô. Đôi giày plastic là một cái bẫy. Không biết Cinderella có hứng chịu nỗi đau này từ đôi giày thủy tinh không? Có thể lắm, Leila dám cá rằng những câu chuyện cổ tích đó do một người đàn ông viết ra. “Tại sao cậu không đi chơi với anh ta?”

Frankie cười rữ. “Ồ, mình chắc chắn là người... không thuộc gu của Preston Seaholm! Eo ôi, Lei, là tỉ phú. Còn mình không có lấy một trăm đô trong tài khoản.”

“Thì sao?”

“Thì hãy thực tế đi. Anh ta sưu tập các dinh thự làm lễ sống,” Frankie nói. “Mình thì nhạt nhẽo lần hồi qua ngày.”

“Simon bảo là có một anh chàng mới trong thị trấn. Cứu hộ hay gì đó.”

“Hayden Young,” Frankie nói. “Ồi cưng. Anh ta có thể cứu mạng mình bất cứ lúc nào. Anh ta có ba chữ B thiết yếu.”

“Đấy là...?”

“Tóc vàng bơ, mắt xanh biếc, và bắp tay cuộn cuộn. Đấy là chưa kể đến nhiều loại cơ bắp khác

“Được, và mình nghĩ một chữ B nữa sẽ đại diện cho bộ não,” Leila dài giọng.

“Tùy cậu tin hay không, mình nghĩ anh ta cũng có đầu óc. Anh ta đang học tiến sĩ. Ngành – triết học. Anh ta làm việc cứu hộ để kiếm thêm trong thời gian ngồi không và nghiên cứu luận án.”

“Anh chàng có vẻ hoàn hảo đấy. Có lẽ anh ta còn xem cả phim nước ngoài. Mời anh ta đi chơi đi.”

“Mình phải lấy số và xếp hàng đã,” Frankie nói “Tất cả phụ nữ trên mười bốn và dưới một trăm tuổi đều đổ ra bãi biển và liếc mắt đưa tình với anh chàng.”

“Rồi hơi.”

“Phải,” Franke đồng ý.

“Nhân nói về rồi hơi, cái chân này giết chết mình mất.”

“Vậy thì bỏ giày ra. Làm một nàng Cinderella đích thực, và đánh rơi một chiếc giày ở đâu đó. Dù sao cũng sắp nửa đêm. Mình không biết cậu thế nào, còn mình muốn kiếm một cái ghế dài để ngắm chỗ pháo hoa Simon đốt mà không phải nghển cổ.”

“Mình ra với cậu ngay.” Leila cúi xuống tháo giày ra. Ôi trời, dễ chịu hẳn. Cô đứng thẳng dậy, rồi giật mình nhảy lùi lại. Một trong mấy tay ninja đang đứng sừng sững trước mặt cô.

Anh ta mặc tuyền một màu đen. Quần bó ống màu đen, sơ mi đen, khăn đen quấn quanh eo, giày đen, và một chiếc mặt nạ đen trùm kín đầu và toàn bộ gương mặt, trừ miệng và cằm. Đôi mắt không biết màu gì lấp lánh từ hai cái lỗ khoét trên mặt nạ.

Anh ta không phải ninja thật, Leila phải tự nhắc mình. Anh ta chỉ ăn vận giống vậy thôi. Tuy nhiên, nom anh ta rất ư bí ẩn.

Không hề báo trước, những ánh đèn đã mờ lại càng mờ ảo hơn, và tiếng nhạc được khuếch đại to hơn.

“Ba phút đếm ngược từ bây giờ!” Giọng Simon oang oang qua loa. “Năm cũ chỉ còn ba phút nữa thôi!”

“Khiêu vũ cùng anh nhé,” chàng ninja đề nghị. Cô không thể nghe giọng anh qua tiếng nhạc, nên chỉ biết đọc môi anh.

Cô lắc đầu. Anh ta là ai? Cô không biết anh ta là ai với bộ đồ đó. Nhưng anh ta không chấp nhận lời từ chối. Anh ta cầm tay cô và dẫn cô ra sàn nhảy đông đúc.

Bài hát mang giai điệu lãng mạn, chậm chậm và xưa cũ, nói về đêm và ngày, ngày và đêm. Chàng ninja kéo Leila lại gần, suồng sã áp sát vào cô. Anh ta là tên quái nào vậy?

Vòng tay anh ta rắn chắc – cả cơ thể anh ta chắc nịch và mạnh mẽ. Cô không quen người đàn ông nào ở Sunrise Key có thân hình như thế. Có lẽ trừ Simon. Nhưng đây chắc chắn không phải anh trai cô.

“Tôi có biết anh không?” Cô thì thầm từ bên dưới chiếc mặt nạ ngang tai anh ta.

Nhưng anh ta không trả lời. Anh ta chỉ kéo cô sát hơn siết cánh tay quanh eo cô cho đến khi cô ép hẳn vào người anh ta, từ đầu gối lên tới ngực. Sàn nhảy chật ních, chẳng làm được gì hơn ngoài đứng đờ người. Nhưng anh ta vẫn cử động một cách uyển chuyển.

Người anh ta tỏa ra một mùi hương dễ chịu. Tươi mát và sạch sẽ, như thể anh ta vừa bước ra từ nhà tắm. Chính điều đó, chứ không phải điều gì khác, đã khiến Leila nhượng bộ trong khoảnh khắc và ngả đầu lên vai người đàn ông đó. Cô cảm thấy anh ta thở dài, cảm thấy anh ta chạm vào má cô bằng những ngón tay dịu dàng, và cô nhắm mắt lại.

Lần cuối cùng cô được ôm như thế này là khi nào nhỉ?

Chắc chắn là trước khi cô hẹn hò với Elliot.

“Mười lăm giây nữa là sang năm mới!” Simon hét to, và Leila ngẩng đầu lên khi đám đông xung quanh cùng đếm ngược.

“Mười, chín, tám, bảy...”

Tay ninja đang nhìn cô, và Leila nhìn lại không chớp, cố đoán đôi mắt ấy màu gì trong ánh sáng mập mờ.

Nóng bỏng. Dù chúng có màu gì, thì cũng nóng bỏng. Anh ta muốn cô – cô đã biết vậy từ tư thế thân mật của cơ thể họ.

“Bốn, ba, hai, một! Chúc Mừng Năm Mới!” Ca khúc ‘Auld Lang Syne’ vang lên trong loa.

“Chúc mừng năm mới,” tay ninja mấp máy môi với Leila.

Và rồi anh ta hôn cô.

Nó bắt đầu bằng một cú quét nhẹ ngọt ngào của môi anh ta trên môi cô.

Leila không rõ chuyện gì đã xảy ra, liệu cô bị ai đó trong đám đông xô đẩy, hay cô bị mất thăng bằng, hay tay ninja quyết định rằng nếm thử như vậy còn chưa đủ nên kéo cô vào sát hơn.

Nhưng đột nhiên, không biết làm thế nào, anh ta siết lấy cô còn chặt hơn nữa, rồi môi cô mở ra và anh ta đang thực sự hôn cô. Đó là một nụ hôn sở hữu, một nụ hôn cháy bỏng, cuồng nhiệt, và Leila cảm thấy tim mình nóng hừng hực. Anh ta có vị rượu champagne, ngọt đến say lòng, cùng với sự pha trộn giữa nguy hiểm và kì thú.

Nhưng cũng đột ngột như lúc bắt đầu, anh ta đẩy cô ra.

Mất thăng bằng, Leila lảo đảo, chân đứng không vững dù cô đã bỏ đôi giày cao gót ra. Cô có thể thấy sự choáng váng hiện rõ trong mắt tay ninja, sự chấn động mà cô biết đang phản chiếu trên gương mặt mình khi anh ta giơ tay đỡ lấy cô, giữ cô đứng vững. Đó là một nụ hôn tuyệt vời đến không ngờ.

Trên đầu họ, bầu trời nở rộ mọi sắc màu, và cả hai cùng ngược lên để ngắm những chùm pháo hoa tuôn xuống như chuỗi kim cương rực rỡ khổng lồ.

Tay ninja mỉm cười, và lại cúi xuống hôn cô.

Lần này anh ta không dừng lại. Anh ta uống lấy cô, tận hưởng cô, ngẫu nhiên cô trong một nụ hôn dài chậm rãi, đắm say trong tiếng nhạc, với những chùm pháo hoa xé gió vút lên và nổ đùng đùng trên cao.

Và Leila hôn lại anh ta đầy khao khát. Hai tay cô vòng qua cổ anh ta, những ngón tay khám phá sự mềm mại của mái tóc lộ ra dưới mũ trùm.

Quanh họ, mọi người đang cười, khiêu vũ và trêu chọc các hoạt náo viên, nhưng Leila mặc kệ tất cả. Chẳng còn gì quan trọng, chẳng gì tồn tại ngoài người đàn ông này, con người xa lạ này, người đang hôn cô với tất cả cảm xúc, cả trái tim, tâm hồn và niềm đam mê của một người tình lạc nhau lâu ngày.

Ca khúc “Auld Lang Syne” kết thúc với tiếng nhạc nhỏ dần, và không còn tiếng nhạc réo rắt, giữa những tiếng pháo hoa đùng đùng, Leila nghe được tiếng kêu bíp bíp. Không, không phải pháo hoa. Mà là anh chàng ninja.

Cô vùng ra và anh ta túm lấy cô trở lại, chưa định để cô đi.

“Anh đang phát ra tiếng bíp bíp,” cô nói.

Anh ta nhìn xuống với vẻ ngạc nhiên – Leila không hiểu – và chắc chắn anh ta có một cái máy nhắn tin gài ở thắt lưng.

Anh ta mở miệng định nói, song một bài hát khác đã vang lên, át mất giọng anh ta. Anh ta liền dùng tay diễn tả động tác nghe điện thoại, và Leila gật đầu.

“Tôi sẽ quay lại ngay,” anh ta mấp máy môi chứ không cố gắng hét át tiếng nhạc. “Đừng đi đâu đấy.”

Leila cố phản đối. Cô mở miệng định đề nghị anh ta bỏ mặt nạ ra, nhưng anh ta đã mất hút trong đám đông. Và anh ta chẳng để lại chiếc giày nào cả.

***

“Anh lúc nào cũng gắng thuyết phục em là cùng với sáu tuổi cách biệt, thì anh thông minh hơn em sáu năm.” Leila và

anh trai ngồi trên hiên nhà nhìn ra đại dương, ngắm mặt trời mọc.

Như mọi lần, Simon lại ở bên cô. Anh là anh trai, song cũng là một người bạn – từ khi Leila biết nhận thức. Anh chưa bao giờ lên lớp cô. Anh luôn đối xử với cô như một người ngang hàng. Giờ đây cả hai đều đã bước sang tuổi ba mươi.

Nhưng tình bạn giữa cô và anh trai không phải lúc nào cũng êm đẹp. Lúc Leila còn nhỏ, từ khi Marsh đến đảo họ trở nên bất đồng và sự hòa thuận giữa anh em nhà Hunt rạn nứt. Khi còn nhỏ, Leila ghen tị với tình bạn của Marsh và Simon. Ghen tị và chút sùng bái. Hai cậu bé thân nhau như hình với bóng giống Leila và cô bạn thân Frankie, dù Marsh chỉ về Sunrise Key trong các kì nghỉ.

Phía bên kia ngôi nhà, đa số khách khứa sung sức vẫn đang khiêu vũ. Tiếng nhạc văng vẳng được gió thổi qua bãi cỏ và vang khắp nhà.

Leila sờ chiếc áo dài Cinderella mỏng như tơ của mình. “Vì vậy anh hãy cho em biết em phải làm gì.” Cô ngẩng lên và thấy Simon đang nhìn mình qua miệng tách cà phê.

“Chẳng biết ma xui quỷ khiến thế nào mà em hôn một người hoàn toàn xa lạ như thế sắp đến ngày tận thế?”

chồm người tới, đẩy vành mũ ra sau để nhìn Leila rõ hơn trong ánh rạng đông nhập nhoạng. “Ý cô là, lừa dối với lừa?”

“Rõ là thế, giờ người này biết rõ khoang miệng em hơn cả nha sĩ.”

Simon cười khùng khục. “Chà, không giống cô chút nào.”

“Không đùa đâu,” Leila ử ê. “Em đã hôn năm người đàn ông trong đời. Và trước khi hôn, em biết rõ gốc gác, tiểu sử của họ. Em biết họ nhận được bao nhiêu vé phạt đỗ xe và họ có nộp phạt đúng hẹn hay không. Em biết tên các giáo viên mẫu giáo của họ. Em biết điểm thi SAT^[4] và điểm GMAT^[5] của

họ. Em biết vị kem họ thích và biết họ thích kem ốc quế hay bánh quế rải mật ong. Lố bịch thay, em đã hôn người này và thực sự thấy pháo hoa.”

[4] SAT là một trong những kỳ thi chuẩn hóa cho việc đăng ký vào vài trường đại học ở Mỹ.

[5] GMAT (Graduate Management Admission Test) là một bài thi toán và tiếng Anh được tiêu chuẩn hóa trên máy vi tính để đánh giá năng khiếu thành công trong lĩnh vực học thuật bậc trên đại học.

“Có pháo hoa còn gì,” Simon chỉ ra.

“Thật điên rồ.” Leila lờ đi câu châm chọc của anh trai. “Em mất thăng bằng. Anh ta làm chân em nhũn ra.”

“Có thể do cô uống quá nhiều champagne,” Simon lý luận.

“Chỉ uống hai ly nhỏ thôi mà say ư? Không thể nào.”

“Thế gã ta là ai?” Simon hỏi, nhấp một ngụm cà phê.

“Đó là vấn đề, Si ạ. Em thực sự không biết. Máy nhắn tin của anh ta kêu, và anh ta vội vàng bỏ đi. Anh ta dặn em đừng đi đâu cả, bảo sẽ quay lại ngay. Nhưng rồi biệt tích luôn. Em mất cả buổi tối để tìm anh ta.” Leila nhìn chăm chăm vào mặt nước, ngắm những tia sáng của hừng đông đang phản chiếu. “Trời ơi, em thật ngu ngốc, hay là gì nữa đây?”

“Cô không có chút đầu mối nào sao?”

Leila xả cơn bực bội. “Em chỉ biết anh ta cem. Em còn chẳng biết cao hơn bao nhiêu nên chẳng thể nói cho anh. Anh ta là đàn ông, trắng kiện, có một cái máy nhắn tin bên mình, và mặc đồ đen rất đẹp. Anh đã mời bao nhiêu người đàn ông tới bữa tiệc này? Một trăm? Những mô tả trên chắc phải trùng hợp với, ờ, chín lăm người.”

“Gã ấy hóa trang kiểu gì?” Simon hỏi. “Có thể anh biết đấy.”

“Ninja,” Leila đáp cụt lủn. “Anh ta vận đồ ninja.”

“Hừmmm.” Simon trầm ngâm nhấp ngụm cà phê nữa. “Gay đấy. Anh nghĩ cả đêm anh không trò chuyện với tay ninja nào. Anh nhìn thấy ít nhất là bốn kẻ như vậy, nhưng anh không rõ họ là ai. Cô biết đấy, cái mặt nạ che kín hết.”

“Ý em chính là thế.”

“Thế là thế quái nào nhỉ?” Simon duỗi chân ra và gác đôi bốt – cao bồi lên lan can. “Cô hôn hít người khác trong lúc cái gã chẳng rõ mặt mũi kia, cái thằng muốn cưới cô ấy, lại không có ở đây?”

“Anh ngoa ngoắt quá đấy,” Leila rên rỉ.

“Lại không đúng sao?” anh vặc lại.

“Không, đấy chỉ là...”

“Là gì?”

“Điều kì diệu.” Leila nhắm mắt lại và ngả đầu ra sau. “Ôi không, em vừa nói thế đấy à?”

“Anh nghe cô nói kì diệu.” Simon chặc lưỡi, “Ơn trời.”

Leila mở bừng mắt ra. “Ơn trời ư?! Anh đứng về phe nào hả? Em đang quẫn trí còn anh lại lằm rằm tạ ơn trời đất ư?”

“Chỉ là anh lo cô sẽ nói đồng ý với gã Elliot nào đó và không bao giờ cho mình một cơ hội để yêu thực sự.”

Leila nhìn anh trai chằm chằm. Tóc anh vàng như tóc cô, nhưng gọn sóng chứ không quăn. Gương mặt anh đẹp với những đường nét tinh tế. Chiếc mũi được khắc hoàn hảo với hai cánh mũi hơi rộng, bờ môi thanh tú nhưng nam tính, chiếc cằm mạnh mẽ nhưng không ương ngạnh. Mắt màu xanh lam đậm hơn cô, viền quanh là hàng lông mi đen rậm và dài một cách tự nhiên như thể đang cười nhạo tất cả những phụ nữ vút một đồng tiền vào mascara

Leila cúi kính nghĩ gương mặt anh cô thật tao nhã. Không thể tưởng tượng được.

“Anh nghĩ,” Simon tiếp tục, “có thể cô đã yêu tay ninja này, dù gã có là ai đi nữa.”

Leia bật ra một tràng cười ngắn đầy hoài nghi. “Anh nghĩ em yêu một người không những chưa từng gặp mà còn chưa bao giờ thực sự để mắt đến ư?”

“Thì vốn dĩ những điều kì lạ vẫn thường xảy ra mà.” Simon nhún vai. “Người ta nói một nửa hoàn hảo của mình vẫn nằm ở đâu đó. Có lẽ anh chàng này dành cho cô, và sâu thẳm trong tim, cô đã nhận ra điều đó.”

Leila đảo mắt. “Em thà nghiêng về giả thuyết uống quá nhiều champagne còn hơn.”

Có tiếng chân trên bậc thang dẫn lên hiên khiến Leila bật dậy. Có thể đấy là anh chàng ninja. Có khi anh ta đang trở lại. Nhưng chỉ là hai người bạn của Simon, đến chào tạm biệt trước khi ra về.

Simon không hề đứng lên để bắt tay cặp đôi nọ, và khi Leila cáo lui, cô cảm thấy mắt anh dán vào mình và đoán anh trai mình đã biết cô vẫn đang đợi – như một kẻ ngốc – tay ninja chết tiệt kia quay lại.

Leila vào trong nhà, thu dọn một khay ly champagne và một chồng đĩa trên đường đi vào bếp. Simon luôn kiên quyết trong việc sử dụng đồ tái chế, và anh không bao giờ sử dụng giấy hoặc plastic nếu không cần thiết. Anh đã thuê ly và đĩa dày không vỡ từ một quản lý khách sạn ở Venice, và một đội ngũ dọn dẹp trong thị trấn – đa số cũng tham dự bữa tiệc – đến vào buổi chiều và lau chùi dọn dẹp toàn bộ. Tuy nhiên giúp họ một chút cũng chẳng sao.

Và chừng nào cô còn dọn dẹp, thì cô không cần phải suy nghĩ.

Vì khi mãi làm, cô không phải nghĩ đến chuyến bay của Elliot sẽ hạ cánh xuống hòn đảo nhỏ này trong vài giờ tới, không phải nghĩ về cuộc trò chuyện với Simon, và nhất là,

không phải nghĩ tới người đàn ông bí ẩn đã hôn cô rồi biến mất.

Anh ta đã đi đâu? Tại sao anh ta không trở lại?

Có thể nào cô đã yêu rồi tan nát cả cõi lòng chỉ trong vài giờ ngắn ngủi?

Không, không thể nào, cô quyết tự tử. Những điều Simon đã nói đang làm cô hoang mang, chỉ có vậy. Cuộc phiêu lưu nhỏ đó chẳng liên quan gì đến tình yêu. Cô chỉ quá mệt mỏi thôi.

Tuy nhiên, Leila phải thừa nhận là cô chưa từng được hôn như thế.

“Này, Cinderella.”

Leila ngẩng lên và thấy Marsh Devlin đang đứng ở cửa bếp.

“Anh tưởng em đã trở vào quả bí ngô từ lâu rồi cơ đấy,” anh mặc quần bơi, áo T-shirt, với một chiếc khăn tắm vắt trên vai và đang đứng tựa vào khung cửa. Tóc anh ướt, và như thường lệ, nó rủ xuống mắt. Với nụ cười hối lỗi, Marsh vuốt tóc ra sau. “Nếu biết em còn thức, anh đã rủ em đi bơi.”

“Anh đang làm gì thế?” Leila hỏi, lau khô tay bằng khăn. “Em nghĩ anh đã đi ngủ từ mấy tiếng trước rồi.”

Marsh khẽ cau mày. “Simon không nói gì với em à?”

“Nói với em chuyện gì chứ?”

“Về đứa bé.”

Leila ngây người nhìn Marsh.

“Kim Kavanaugh chuyển dạ ngay trước Giao Thừa. Anh phải lao thẳng đến bệnh viện và đã bảo Simon nắm với em mà.”

Leila lắc đầu. “Chẳng thấy anh ấy đả động gì cả. Nàng tiên cá ghen lồng ghen lộn khi Simon nhảy với Alice ở xứ sở thần tiên, chắc vậy nên anh ấy chẳng nhớ gì. Là gái hay trai?”

Giờ đến lượt Marsh bối rối. Nhưng ngay lập tức anh hiểu cô muốn hỏi gì.

“Con gái. Chào đời lúc ba rưỡi sáng. Mẹ và con đều khỏe, nên anh về nhà tranh thủ nghỉ ngơi một chút.” Anh mỉm cười. “Anh không biết là em còn thức.”

Ra là Marsh đã ở ngoài cả đêm, đỡ cho một đứa bé ra đời. Chuyện đó giải thích sự kì quặc của anh, sự bồn chồn của anh, lí do vì sao anh nhìn cô một cách kì lạ như thế.

Leila gieo mình xuống một chiếc ghế trong bếp. Cô mệt rã rời. Làm thế nào mà Marsh đỡ đẻ suốt đêm mà nom vẫn tươi tỉnh vậy nhỉ? Trong khi cô thì đang ngốc nghếch than vãn, s nhất định phải đẹp trai đến mức ấy? “Chúc mừng nhé.”

“Cảm ơn. Nhưng thành thật mà nói, hầu như Kim tự vượt qua các khó khăn. Cô ấy còn trấn an Noah và anh.”

Leila khịt mũi, chống tay lên cằm. “Anh là Chúa Bình Tĩnh cơ mà. Em chắc là anh ổn cả.”

Marsh lắc đầu. “Đây là đứa bé thứ mười bốn. Anh đã đỡ mười ba đứa khác. Nhưng lúc nào cũng như lần đầu tiên, Leila. Anh bế đứa trẻ vừa lọt lòng trên tay, và cảm giác thật... kì diệu. Thật khác thường. Nó màu nhiệm không thể tả.”

Anh bước hẳn vào bếp, lấy ấm trà xuống, đổ đầy nước. “Tất nhiên, ngay lúc này mọi thứ dường như còn hơn cả màu nhiệm,” anh nói tiếp, ném một nụ cười nữa về phía cô khi bật bếp ga lên.

Leila nhìn anh chăm chăm. Rõ ràng anh đang ngâm nga một điệu nhạc với vẻ vui sướng. Cô chưa bao giờ thấy anh như thế này. Nó khiến anh trông thật dễ thương – và hấp dẫn đến không ngờ. Cô cố dút mắt khỏi những bắp thịt ở lưng đang căng ra dưới lần vải áo T-shirt mỏng của anh. Buồn cười thay. Cô luôn nghĩ anh gầy – hấp dẫn, nhưng gầy. Tất cả những bắp thịt kia từ đâu mà có? Cô gắng nhớ lại lần cuối cùng trông thấy anh mặc áo T-shirt, nhưng không nhớ nổi.

Chúa ơi, cô bị sao thế? Đầu tiên là hôn một người hoàn toàn xa lạ, giờ lại dán mắt vào Marsh.

“Anh rất tiếc vì buộc phải rời tiệc sớm,” anh nói.

“Lần này Simon đã thành công vượt bậc.” Leila ngả đầu lên bàn. “Một bữa tiệc tuyệt vời. Tiếc là anh lỡ mất.”

Marsh lục lọi khắp tủ chén, tìm hộp trà. “Anh hi vọng mình đã không bỏ lỡ phần hấp dẫn nhất.” Anh liếc nhìn cô qua vai.

Nếu như anh biết rằng...

“Anh mời em một tách trà được không?” Anh lấy ra hai chiếc cốc, mỗi tay cầm một cái khi quay về phía cô.

Marsh muốn trò chuyện, Leila thấy rõ điều đó từ tia sáng lạ lùng trong đôi mắt nâu của anh. Nhưng anh muốn nói về trẻ sơ sinh và những điều kì diệu, còn đầu óc cô lại đang dồn hết về con người đã hôn cô lúc nửa đêm, và những cảm xúc đang nhộn nhạo bên trong. Và vì sao sự biến mất của người đàn ông bí ẩn kia lại khiến ô đau đớn đến thế?

“Em xin lỗi,” cô nói. “Lúc này em không có tâm trạng để chuyện trò.”

“Nhưng Leila –”

“Marsh, tối nay Elliot sẽ có mặt ở đây, và em chợt cảm thấy như thể toàn bộ thế giới của mình bị đảo lộn.” Đúng thế. Giống như có người vừa bước vào cuộc sống của cô và lôi tất cả những học kéo, ngăn tủ gọn gàng, ngăn nắp ra rồi chất chồng lên thành một đống lộn xộn. Chí ít cô muốn chúng trở lại trật tự trước khi Elliot xuất hiện. Nhưng có điều gì đó mách bảo với cô rằng sẽ không dễ dàng chút nào.

Trên bếp, ấm nước bắt đầu reo. Marsh tắt lửa.

“Elliot. Ừ, tất nhiên rồi. Anh quên mất anh ta. Anh thật đáng trí. Em đã quyết định sẽ nói gì với anh ta chưa – ý anh là, anh sẽ giúp em. Nếu em muốn...”

Leila nhìn Marsh chăm chăm. “Nói với anh ấy gì cơ?”

“Về chuyện xảy ra tại bữa tiệc.” Những sợi tóc ướt lại xõa xuống mặt anh, và Marsh dùng khăn tắm hất ra. “Ý anh là, dường như nó rất hệ trọng và –”

“Ồ, tuyệt thật!” Leila bùng nổ. “Đáng lẽ em phải biết Simon không thể giữ bí mật. Anh ấy nói hết với anh rồi phải không? Về pháo hoa và... tất cả?”

“Simon?” Marsh cau mày. “Cậu ta có –”

“Được lắm.” Leila đứng dậy đột ngột đến mức chiếc ghế cô đang ngồi bị hất ngược ra sau. Sao Simon có thể làm thế với cô chứ? Trong bao nhiêu người – sao anh có thể đi kể lể với Marsh Devlin về vụ hôn bất ngờ, tuyệt như mơ và có sức công phá ấy? Sao anh ấy có thể? Nhưng dĩ nhiên rồi, Simon đã kể cho Marsh. Simon nói với Marsh mọi chuyện. Lâu nay chuyện cá nhân chưa bao giờ là riêng tư ở Sunrise Key cả. Cô đúng là đồ ngốc mới nghĩ giờ đã khác.

Nay thì Marsh đã biết bí mật sâu kín nhất, kinh hoàng nhất của cô. Thật khủng khiếp! Quá nhục nhã! “Chuyện này sẽ không bao giờ kết thúc, đúng không?”

“Leila, sao em –”

“Khốn khiếp, quỷ tha ma bắt anh, Simon, và... và... tất cả”
Leila nhấc tà váy dạ hội lên và chạy khỏi phòng, bỏ mặc Marsh đang chăm chăm nhìn theo.

Chuyện quái gì đang diễn ra thế?

Cốc trà của Marsh bị bỏ bằng, anh đi tìm người nắm giữ đáp án cho tất cả những câu hỏi của anh.

Simon.

3

“Và Leila thực tình không biết ai đã hôn cô ấy?” Marsh hỏi.

Simon nhìn bạn mình chăm chú, và Marsh nhếch môi cười nhả nhỏ, biết chắc là anh vừa mới bán đứng chính mình.

“Chúa ơi, là cậu.” Simon thốt ra.

Marsh mệt mỏi ngồi xuống chiếc ghế gấp cạnh Simon và nhìn ra biển. “Chính là tớ” anh thừa nhận.

“Nhưng, Dev à, điều đó rất tuyệt.”

“Đã từng thôi,” Marsh sửa lại. “Quá khứ. Giờ thì hết tuyệt rồi.” Tất cả cảm giác hân hoan và vui sướng khi ôm Leila – một Leila đáng yêu, thông minh, rạng rỡ, xinh đẹp – trong vòng tay anh đã tan biến từ lâu. Đúng vậy, anh đã hôn cô lúc Giao Thừa, nhưng cô không hôn anh. Chỉ ít cô không hề biết đã hôn anh. “Mà cô ấy làm cái quái gì thế, đi hôn một người lạ?”

Simon rút cho mình một tách nữa từ bình cà phê đặt trên bàn bên cạnh. “Bớt cái tính Anh khó chịu đi. Quan trọng là Leila sẽ không lấy gã Elliot kia nữa.”

“Ồ, rồi sao?” Marsh không giấu vẻ hoài nghi. “Tớ ngờ cậu đang nghĩ cô ấy sẽ lấy tớ chứ gì.”

Simon uống một ngụm cà phê. “Đó chẳng phải điều cậu muốn sao?”

Marsh nhìn vào đôi mắt xanh sáng của Simon và chẳng hề thấy ánh tố cáo, phê phán, hay đổ lỗi. Chỉ có sự tin tưởng... và tình bạn. Một tình bạn đích thực đã được kiểm chứng qua thời gian.

Sự thật là, Marsh muốn – rất muốn – ân ái với Leila. Anh muốn yêu cô bằng cảm giác xác thịt đúng nghĩa nhất. Nhưng

hôn nhân? Ý nghĩ đó thật vô cùng căm dỗ. Leila – mãi mãi thuộc về anh. Nhưng nó cũng thật đáng sợ.

“Tớ không biết,” cuối cùng anh nói. “Tớ chỉ biết một điều duy nhất là tớ yêu em gái cậu, Simon. Tớ nghĩ từ lâu lắm rồi. Chỉ là...”

Ngay cả với Simon, người hiểu anh rõ nhất, cũng thật khó để mở lời. Và anh phải nói gì? Rằng anh sợ chết khiếp ư? Sợ rằng Leila sẽ không yêu anh... và càng sợ cô sẽ yêu anh? Sợ rằng cô lấy anh... rồi ngày nào đó sẽ bỏ rơi anh, như cha mẹ anh sao?

“Tớ thấy sợ,” Marsh thú nhận.

Simon đưa cho Marsh tách cà phê. “Tớ biết. Nếu tớ là cậu, tớ cũng sợ.”

Marsh nhìn chăm chăm vào thứ chất lỏng màu nâu bốc khói.

“Cậu không đưa cho tớ thứ gì khác mạnh hơn được à?”

Simon cười toe toét. “Tớ nói thật, trong đó có đấy.”

Marsh nhấp một ngụm. Tách cà phê không quá nóng, nhưng không hiểu Simon cho thêm thứ gì mà nó đi đến đâu dạ dày anh cháy lên đến đó. Anh đưa trả lại cái tách và cả hai ngồi im lặng trong một lúc.

“Leila giận cậu lắm,” Marsh báo. “Cô ấy nghĩ cậu đã tiết lộ bí mật của cô ấy.”

“Ồ, chuyện đó sẽ được giải quyết ngay thôi. Ngay khi con bé nhận ra đó là cậu, ngay khi cậu cho con bé biết.”

“Không,” Marsh chồm người tới. “Cô ấy không được biết. Tớ không thể nói với cô ấy –”

“Ồ thôi nào, Dev –”

“Không, Simon, thật đấy.” Lạy Chúa, thật sự là thảm họa nếu Leila phát hiện anh chính là người đã hôn cô đêm qua. “Tớ chẳng biết phải làm sao? Dựng cổ cô ấy dậy và bảo, ‘Này

này, là tôi đấy, cái thằng suốt ngày sinh sự với cô ấy, cái thằng mà cô không ưa, chính là người đã hôn cô say đắm lúc Giao Thừa' sao? Tớ nên làm thế hả?"

"Tớ đoán cậu đã có dự định khác trong đầu."

"Tớ không muốn cô ấy cảm thấy như tớ biến thành trò cười, hoặc căm ghét tớ," Marsh lẳng lặng nói. "Thực ra, tớ muốn điều ngược lại."

"Và cậu nghĩ bằng cách giấu con bé, cậu sẽ có nhiều cơ hội hơn à?"

Marsh thở dài và lấy tay vuốt mặt. "Cậu nói như thể tớ làm chuyện mờ ám không bằng."

"Chỉ cần nói với tớ cậu muốn tớ làm gì," Simon đề nghị.

"Đừng tiết lộ với cô ấy đó là tớ," Marshall đáp. "Được không? Tớ hứa sẽ nói cho cô ấy biết. Nhưng không phải bây giờ."

Simon gật đầu. "Tốt hơn hết là cậu đừng có làm hỏng chuyện. Tớ không muốn một gã kém cỏi nào đó trở thành em rể mình đâu." Anh cười. "Chí ít chẳng có gã kém cỏi nào khác trừ cậu."

"Ý cậu là gã bác sĩ này kém cỏi chứ gì."

Simon cười toe toét. "Tiện đây, Chúc mừng năm mới."

"Phải, dù sao thì cũng là mới."

***

Leila vừa nhâm nhi cốc soda vừa nhìn Simon chuẩn bị món rau-xào-đậu phụ cho bữa tối. Anh đúng là một đầu bếp có nghề, và loại đậu phụ anh làm luôn rất ngon, nhưng Leila không thích nhìn chỗ đậu trước khi nấu - một khối protein đậu nành trắng toát, mềm nhũn trên thớt.

"Chuyến bay của Elliot hạ cánh lúc mấy giờ?" Simon hỏi khi cắt khối đậu thành những miếng vuông vừa miệng.

Leila nhìn đồng hồ. "Tám giờ. Còn hai tiếng nữa."

Simon ngẩng nhìn cô. “Anh lấy làm lạ là em không gọi cho hắn và cáo lỗi. Để thông báo với hắn là em không muốn hắn đến nữa. Tất nhiên là nói rất lịch sự.”

Leila co chân lên và ngồi khoanh tròn trên chiếc ghế nhà bếp. “Thực ra em đang mong gặp anh ấy.”

Simon ngừng cắt và nhìn cô. “Sao cơ?”

“Đêm qua em đã lầm lạc,” cô thú nhận. “Thứ nhất, em đã hôn một người hoàn toàn xa lạ, và thứ hai hôn đó dường như chẳng có ý nghĩa gì với người này, bởi anh ta rời khỏi bữa tiệc mà không một lần ngoái lại.” Cô hít một hơi thật sâu. “Rõ ràng anh ta không hề để tâm đến mấy nụ hôn ngớ ngẩn, và em cũng thế.”

Simon toét miệng cười. “Đấy là lí do em tha điện thoại di động xuống bãi biển hồi chiều hả? Vì em không quan tâm đến việc gã bí ẩn đó có gọi cho em hay không à?”

“Em sợ Elliot sẽ gọi,” Leila nói với vẻ rất nghiêm trang. Rõ ràng Simon nhận ra cô không rời điện thoại di động cả ngày hôm nay.

Cô cố gắng thuyết phục mình là gặp lại Elliot sẽ tốt cho cô. Anh là con người của thực tế, rất... thực dụng. Nhưng chẳng hề gì. Cô biết những nhược điểm của anh. Cô không phải lo sẽ thất vọng về anh trong hai mươi năm nữa. Bởi anh đã làm cô thất vọng sẵn rồi.

Leila ngẩng đầu nhìn anh trai khi Simon thái bông cải xanh thành từng miếng nhỏ. Ý nghĩ cuối cùng đó, dù nghe hơi giống giọng điệu của Simon, lại đến từ một góc khuất tỉnh táo trong tâm trí cô.

Nói đúng ra, Leila không muốn gặp Elliot. Trên thực tế, cô còn sợ anh đến. Cả buổi chiều cô ở trong tâm trạng thất vọng, bồn chồn, và ngay lúc này, điều cuối cùng cô muốn là nghe Elliot ra rả nói về những thương vụ mới nhất của anh.

Cô muốn tìm cho ra người đàn ông đã hôn mình. Rồi sau đó thì sao? À, có thể cô sẽ bắt đầu bằng việc lại hôn anh ta lần

nữa.

Ngoài hành lang, cửa trước cọt kẹt mở ra rồi đóng lại. “Tớ biết đấy là cậu,” Simon vui vẻ nói với ra.

“Tớ chứ còn ai.” Marsh xách cặp và túi đồ nghề bác sĩ vào trong bếp, áo jacket vắt trên cánh tay. “Cậu đợi ai khác à?” Anh nhìn sang Leila. “Hôm nay em có tí nắng rồi đấy.”

“Trông anh khiếp quá,” cô nhận xét.

Marsh nom phờ phạc vì kiệt sức và nóng bức với mái tóc ướt nhẹp, đuôi tóc hơi quăn. Anh tháo tung cà vạt, cởi mấy nút áo sơ mi trên cùng rồi gieo mình xuống cái ghế bên kia quầy bếp. “Anh khen em, còn em lại nói trông anh thật kinh khủng là sao?”

Leila làm mặt hề với Marsh, rồi đứng dậy rót cho anh cốc trà đá. “Từ khi nào mà nhận xét ‘hôm nay em có tí nắng rồi đấy’ được coi là một lời khen vậy

Marsh cau mày. “Anh nói thế sao?” anh ngẫm nghĩ. “Xin lỗi.” Anh nhận cốc trà từ tay Leila, những ngón tay họ vô tình chạm vào nhau. “Cảm ơn em.” Anh đặt cốc nước xuống trước mặt. “Anh định nói là tối nay trông em thật xinh xắn. Thậm chí hơn hẳn thường lệ.”

Anh mỉm cười, và Leila biết anh cười trước sự ngạc nhiên anh nhìn thấy trong mắt cô. Marsh dành cho cô những lời khen hào phóng từ bao giờ thế?

Simon cho gia vị và nước sốt vào món mì sợi xào ức gà và nấm. “Cậu về luôn, hay chốc nữa lại đi tiếp?”

Marsh uống một miệng đầy trà. “Tớ còn đi một chuyến đến nhà Kavanaugh nữa, để khám cho đứa bé mới sinh, nhưng tận tối cơ.” Anh hít sâu rồi thở ra “Chúa ơi, tớ không trụ nổi nếu chỉ ngủ có hai tiếng nữa. Tối nay nhớ nhắc tớ đi ngủ trước rạng sáng.”

“Sao giờ cậu không tranh thủ chợp mắt một lát đi?” Simon hỏi.

“Và bỏ lỡ chuyến viếng thăm của anh chàng ‘chẳng rõ tên gì’ kia ư? Không đời nào.”

“Elliot,” Leila nói. “Anh ấy có tên, và đó là Elliot.”

Marsh đưa mắt qua bàn nhìn Leila, đang chăm chú vẽ những vòng tròn hơi nước trên thành cốc thủy tinh. Cô ngẩng lên, bắt gặp ánh mắt anh, rồi trước sự ngạc nhiên của Marsh, cô đỏ mặt và nhìn đi nơi khác. Đỏ mặt? Từ bao giờ Leila đâm ra ngượng ngùng với anh vậy? Tức giận, có. Khó chịu, thường xuyên. Nhưng ngượng ngùng? Thật mới lạ.

Trời ạ, nhưng tối nay trông cô xinh quá. Mái tóc quăn vàng óng, lộn xộn của cô được cắt ngắn ôm quanh khuôn mặt, tạo thành khung hoàn hảo cho đôi mắt. Và đôi mắt kia! Từ trước tới giờ Marsh chưa gặp ai có đôi mắt xanh tím đẹp đến thế. Và đôi mắt ấy có ánh nắng ấm áp, niềm hạnh phúc đang nhảy múa và sáng lấp lánh rất dễ lây lan. Chúng cũng có thể đông cứng anh bằng một cái nhìn lạnh lùng. Nhưng những lúc long lanh nước mắt nặng trĩu nỗi buồn, đôi mắt Leila có thể làm anh khuỵu gối.

Nụ cười của cô cũng vậy. Nở rộng và dễ lây. Nụ cười của cô lan tỏa tới mọi vật và mọi người quanh cô, khiến cả thế gian trở nên tươi mới. Marsh hết sức ngạc nhiên khi thấy đôi môi xinh xắn và duyên dáng ấy có thể cong lên thành một nụ cười rạng rỡ chân thành.

Marsh luôn nghĩ hôn lên môi Leila giống như hôn nàng công chúa thần tiên – nhẹ nhàng và thanh cao đến diệu kì. Và hôn cô quả thật quá diệu kì, nhưng theo ý nghĩa khác. Nó say đắm, nồng nàn, đầy nhục cảm và lay động cả tâm hồn.

Một nụ hôn, và mọi bí mật bao lâu nay anh giấu kín với cả chính mình bị phơi bày. Anh yêu cô. Anh đã phải lòng người phụ nữ tuyệt vời, xinh đẹp, lúc nào cũng chọc anh phát cáu. Đúng vậy, anh đã yêu, và từ rất lâu rồi.

Hai nụ hôn, và Marsh đã hiểu ý nghĩa đích thực của từ lâng lâng. Bởi vì cô cũng có tình cảm với anh. Leila cũng có

tình cảm với anh. Không lý gì cô hôn anh như thế mà không có chút cảm xúc nào với anh. Nhưng anh đã nhầm. Cô không yêu anh. Cô thậm chí không thích anh. Cô không hề biết mình đã hôn ai.

Ngồi trong gian bếp nhà Simon, nhìn Leila, cuối cùng Marsh cũng nhận ra anh phải làm gì. Anh phải quyến rũ Leila. Từ từ, thận trọng. Anh phải để cho cô dần hiểu anh, thực sự hiểu anh. Marsh phải hạ xuống mọi rào chắn và để cô nhìn thấy con người thật của anh. Và anh phải cầu Chúa là cô sẽ thích những gì cô thấy.

Có thể đó là việc khó nhất anh từng làm. Đương nhiên đây là Leila, không phải một người lạ anh mới gặp. Về mặt nào đó, nó khiến cho mọi chuyện dễ dàng hơn. Nhưng mặt khác, chắc chắn cũng khó khăn hơn.

Nếu Marsh thổ lộ với Leila và cô từ chối anh thì sao? Nếu anh nói với cô điều gì đó riêng tư, cá nhân, và cô dùng nó để chế nhạo anh, cười cợt anh thì sao? Có thể anh sẽ không bao giờ gượng dậy được.

Tuy nhiên, anh phải cố chứng minh cho cô thấy ngọn lửa đã nhen lên những cuộc tranh cãi và bất đồng thường xuyên của họ có thể bao hàm một ý nghĩa khác. Đúng là mối quan hệ của họ theo kiểu sớm nắng chiều mưa, có thể họ không bao giờ chấm dứt cãi cọ, bởi miệng lưỡi cả hai đều sắc bén. Nhưng hãy nghĩ tới sự hàn gắn có thể ngọt ngào ra sao. Và chỉ cần nghĩ đến việc điều chỉnh sức nóng và những tia lửa điện giữa họ – hướng chúng vào phòng ngủ – anh đã thấy chóng mặt.

Sớm muộn gì, Marsh cũng phải thú nhận anh chính là người đã hôn Leila đêm đó. Mà phải sớm chứ không muộn, bởi cô chỉ lưu lại đảo trong hai tuần nghỉ lễ ngắn ngủi.

Nhưng hai tuần còn hơn không tuần nào, và nhất định anh phải tận dụng hết thời gian có thể để khiến Leila thích anh. Và cô sẽ thích anh. Vì phải thích anh thì cô mới có thể phải lòng anh được.

Anh không giữ bỏ được cảm giác việc nhà anh cháy rụi là một tín hiệu từ đấng tối cao. Nó kết thúc một đoạn đời và mở ra quãng đời khác cho anh. Một sự khởi đầu mới. Thời điểm để đứng lên từ đống tro tàn và bắt đầu lại tất cả. Phải nắm lấy cơ hội.

Bên kia phòng, chuông điện thoại reo. Món mì của Simon đang kêu xèo xèo và cả hai tay anh đều bận nấu nướng, nhưng anh vẫn với tay ấn nút điện thoại gắn trên tường. “Xin chào?” Anh nói. “Loa ngoài đang bật. Xin cứ nói.”

“Vâng,” một giọng đàn ông cất lên. “Xin hỏi có phải nhà của Leila Hunt?”

Leila nghiêng người tới trước, một nếp nhăn hằn trên trán. “Elliot à?”

“Phải, anh đây,” người đàn ông đáp.

“Tín hiệu rõ thật. Anh gọi từ trên máy bay à?” cô hỏi.

Một thoáng im lặng trước khi người đàn ông trả lời. “Không, anh xin lỗi, Leila.”

Elliot không ở trên máy bay ư? Marsh cố nén nụ cười. Ít nhất cũng không lộ ra ngoài. Anh đang mở cờ trong bụng.

“Anh xin lỗi,” Elliot nói tiếp. “Nhưng rất cuộc, cuối tuần này anh sẽ không đi đâu được cả.”

Leila bật dậy, chiếc ghế cô đang ngồi miết trên sàn bếp. “Simon, em sẽ nghe điện trong phòng bên.” Cô bước ra đến cửa, rồi quay lại. “Anh phải hứa khi em nhắc máy phụ lên thì anh gác máy đấy.”

“Cái gì, em nghĩ tụi anh sẽ nghe lén à?”

“Phải. Đừng có làm thế đấy.” Với ánh mắt nghiêm khắc dành cho cả Marsh, Leila lướt ra khỏi phòng.

Trong khi Marsh còn nhìn theo, Simon lấy ba chiếc đĩa từ tủ chén và sắp ra trên quầy bếp.

“Em đây.” Tiếng Leila vang lên trên loa ngoài.

“Ừ, em à. Anh rất tiếc về chuyện này...”

“Simon, gác máy đi!” Leila hét lên từ phòng bên.

Simon thò tay nhấn một nút. “Được rồi,” anh hét trả.

Nhưng Marsh vẫn nghe thấy giọng Elliot trên loa. “Simon...” anh cảnh báo.

“Bọn ta nghe được họ,” Simon hí hửng nói, “nhưng họ không thể nghe được ta. Con bé không biết đâu.”

“Họp đồng anh đang thương thảo có đến bảy con số.” Giọng Elliot qua loa nhỏ xíu. “Anh không thể bỏ được.”

Marsh băng ngang qua bếp, nhìn cái điện thoại như thể nếu anh làm thế nó sẽ tự ngắt. “Leila muốn được riêng tư.”

Simon lắc đầu. “Chà, cậu yêu vào đêm ra chẳng có gì vui cả.”

Marsh cau mày, liếc nhanh ra phòng ngoài. “Shh!”

“Con bé không nghe thấy chúng ta đâu.”

“Chúng ta không nên nghe lén,” Marsh kiên quyết. “Tắt cái này đi thế nào?”

“Vậy cuối tuần sau thì sao?” Tiếng Leila hỏi. “Anh có xuống đây cuối tuần sau không?”

“Nói không đi.” Marsh nhìn chằm chằm điện thoại, mong Elliot đáp lại bằng một câu từ chối. Ý định gác máy và cho Leila sự riêng tư bị quên lãng. “Người quá bận. Người không có thời gian để đến đây.”

Im lặng mất một lúc, rồi Elliot nói, “Anh đang xem lịch, và anh không biết liệu...” Anh ta thở dài. “Ngay lúc này anh phải nói không rồi, Leila. Anh đang dở việc. Giờ là thời điểm gay go trong năm. Anh chỉ có thể nói là nếu em quay về New York sớm hơn vài ngày, anh hứa chúng ta có thể ăn trưa cùng nhau.”

“Đúng là vênh váo, hợm hĩnh, quá quắt...”

“Cái đó cậu đã nói rồi.” Simon thận trọng giữ thăng bằng và bê cùng lúc ba cái đĩa tới chỗ cửa trượt mở ra hiên sau. “Muốn ngắt điện thoại nữa không hả? Cái nút trên cùng bên trái ấy.”

“Mấy ngày nữa anh sẽ gọi cho em,” Elliot đang nói dở thì Marsh nhấn nút và loa ngoài tắt ngấm.

“Gã này thật tồi.” Marsh theo Simon đi ra hiên.

“Không tồi như tớ tưởng,” Simon nhận xét, “nhưng keo kiệt.”

“Cô ấy sẽ không lấy gã,” Marsh nóng nảy thốt ra. “Tớ xin lỗi. Chỉ là tớ sẽ không cho phép điều đó xảy ra.”

“Anh không cho phép ư?”

Marsh quay lại và thấy Leila đứng ở ngưỡng cửa.

“Tiếng cạch kì cục em nghe thấy lúc Elliot chào tạm biệt là thế nào vậy?” cô căn vặn.

Simon nhún vai. “Chắc do đường dây. Nhiều sóng ấy mà.”

“Anh nói dối không biết ngượng,” Leila nói. “Sao anh cứ làm em cáu thế?”

“Bữa tối đã sẵn sàng. Ai muốn uống rượu nào?” Simon lẩn vào bếp.

Leila quay sang Marsh. “Còn anh. Anh sẽ không cho phép em lấy Elliot sao?”

“Lei, anh ủng hộ.” Simon trở ra hiên mang theo ba cái ly, một chai vang trắng, và một chai soda. “Elliot gã... ờ... gã...”

“Là tên khốn,” Marsh tuyên bố thẳng thừng.

Simon cười ma mãnh, rót rượu ra ly cho mình và Leila, và một ly soda cho Marsh. “Đổi vài ngày dưới cái nắng tháng Mười Hai của Florida... cho bữa trưa với Elliot. Vụ đổi chác này có công bằng?”

“Tiếng cạch kia chỉ là nhiễu sóng trên đường truyền, hả?” Leila khoanh tay lại. “Hai người đã nghe không sót tí gì đúng

không?”

Marsh chột dạ đối thế đứng. Họ đã làm vậy. Họ đã nghe lén, đúng y như định kiến của Leila về sự riêng tư – hoặc chẳng được riêng tư – ở Sunrise Key.

Nhưng Simon chỉ ngồi xuống và bắt đầu tấn công bữa tối của mình. “Món này sắp nguội rồi. Hai người cũng nên ăn đi.”

Marsh biết anh nên xin lỗi Leila. Họ đã xâm phạm đời tư của cô, và như thế là sai trái. Nhưng những lời phát ra từ môi anh lại chẳng chút hối lỗi. “Anh báo trước với em là nếu em khẳng khẳng lấy Elliot, anh sẽ đứng lên và hô to phản đối lúc đức cha hỏi, ‘ai có ý kiến gì hãy nói ngay bây giờ hoặc im lặng mãi mãi.’ Và tiếp theo, anh sẽ quăng em lên vai rồi mang ra khỏi đó, em cứ việc đâm đá và la hét nếu cần.”

“Anh không có gan đâu.” Giọng Leila nhấn nhá đầy hoài nghi. “Anh sẽ không bao giờ gây ra một cảnh như thế.”

“Cứ thử xem.” Marsh đe dọa.

“Được thôi, em sẽ không mời anh.” Leila khoanh tay lại.

“Ồ, như thế có thể ngăn được anh đấy.”

“Này, hai người?” Simon xen vào. “Đồ ăn đang nguội.”

“Leila nghĩ kiểu gì không biết?” Marsh nói. “Ý tứ là, liệu cô ấy có thực sự ngồi xuống và nghĩ, ‘Chao ôi, mình muốn có vài đứa nhóc quá. Để xem mình có thể lôi thằng ngốc nào mình biết vào vòng hôn nhân không tình yêu rồi thụ thai không’.”

Mắt Leila bừng bừng lửa giận. “Tình cờ em lại biết chỉ số IQ của Elliot cao hơn mức trung bình...”

“Leila, anh có bản sao danh sách khách mời trong bữa tiệc mà em muốn này,” Simon cắt ngang.

Leila nín bật ngay tắp lự như thể Simon vừa nhấn nút tắt. Cô lờ mắt với Simon, liếc một cái sang Marsh, nh đang hi vọng anh không nghe được câu nói của anh trai mình.

“Danh sách khách mời hả?” Sự giận dữ và thất vọng của Marsh nhanh chóng bay hơi. Tại sao Leila muốn danh sách khách mời của một bữa tiệc đã tổ chức rồi?

“Ít nhất anh có thể chờ đến khi chỉ còn hai chúng ta mà,” Leila rít với Simon qua kẽ răng.

“À, anh thấy cả Marsh và anh đều có thể giúp em,” Simon đáp.

“Bữa tiệc đón năm mới ấy hả?” Marsh hỏi, nhìn từ Leila sang Simon. “Danh sách khách mời đó sao?”

“Con bé không nói với tớ lí do,” Simon nói. “Nhưng tớ đoán là con bé đang cố tìm ra anh chàng đã hôn nó.” Anh cười toe toét với Marsh. “Còn nhớ anh chàng tớ kể với cậu không?”

“Hừ!” Leila ngòai phịch xuống ghế, vùi mặt vào hai bàn tay.

“Simon,” Marsh mở lời. Làm Leila xấu hổ là điều cuối cùng anh muốn. Nhưng Simon giơ tay lên ngăn anh lại.

“Nghe này Lei,” Simon phân tích. “Đã quá muộn để vờ như Marsh không biết về chuyện tối qua. Anh sẽ giúp em, đúng chứ? Cậu ta cũng có thể giúp em. Nếu hai cái đầu tốt hơn một, thử nghĩ xem ba cái sẽ tuyệt vời cỡ nào?”

“Tuyệt vời,” Leila lẩm bẩm.

“Em thực sự muốn tìm người này sao?” Marsh hỏi, nhen nhóm chút hi vọng.

Cô ngẩng lên nhìn anh. “Đúng,” cô thừa nhận với tiếng thở dài. “Đúng như vậy. Em biết nó nghe thật điên rồ nhưng _”

“Tuyệt,” Marsh nói. “Không điên chút nào, rất tuyệt.”

“Em cần tìm anh chàng ninja này,” Leila tiếp tục, “để chứng minh với chính mình rằng anh ta không có thực. Em thậm chí còn không biết anh ta là ai. Dù em có cảm giác gì khi hôn anh ta thì chắc hẳn đấy cũng là hậu quả do uống quá nhiều champagne, em cũng không biết nữa, hoặc là ham muốn, hoặc do kì trăng tròn. Chỉ là nó thật mơ hồ. Ý em là, có

thể em sẽ được anh ta, và anh ta hóa ra lại là người em ghét nhất chẳng?”

“Vậy sao phải đau đầu nhức óc để lật mặt thằng cha này làm chi cho mệt?” Simon hỏi.

“Ninja,” Marsh chỉnh anh. “Không phải thằng cha.”

Leila ngược nhìn bầu trời đêm đầy sao. Cô im lặng một lúc lâu. “Em e sợ,” cuối cùng cô nói. “Chỉ một chút thôi.” Cô ngược nhìn về phía Marsh và anh thấy rõ ràng mắt cô đang rơm rớm. “Rằng, giá như...”

“Đó không phải e sợ,” Marsh bảo cô. “Đó là hi vọng. Hi vọng rằng quả thực ngoài kia có một người đặc biệt đang chờ được em tìm thấy.”

Leila chớp mắt che những giọt lệ. “Ôi, ước gì anh nói đúng.”

“Em có chắc là anh sai không?”

***

“John McGrath?” Leila đọc từ danh sách viết tay nguệch ngoạc và dài ngoằng của Simon.

“Gạch nốt hần ta đi,” Simon ngả ghế ra sau và gác bàn chân trần lên bàn ăn kiểu cổ đã lên nước bóng loáng. “Anh thấy hần ta mặc áo choàng kiểu La Mã.”

“Lão John này độc đáo nhỉ,” Marsh nhận xét.

“Còn Paul Casella thì sao?” Leila hỏi.

“Anh không thấy,” Simon đáp.

“Anh ta mang theo bạn gái,” Marsh tự nhiên lên tiếng. “Một phụ nữ trẻ anh ta hẹn hò mấy tháng qua, sống ở đất liền. Họ hóa trang làm Bonnie và Clyde^[6].”

^[6] Bonnie và Clyde là cặp đôi cướp của giết người nổi tiếng trong bộ phim cùng tên sản xuất năm 1967.

“À! Phải rồi,” Simon bổ sung, “mấy khẩu súng tiểu liên to chẳng bằng nhạ.”

“Đó là Paul.”

Leila gạch cái tên Paul khỏi danh sách.

“Preston Seaholm thì sao?”

Simon và Marsh ngậy người nhìn nhau.

“Hắn xuất hiện ở bữa tiệc hả?” Marsh hỏi.

“Không rõ,” Simon đáp lại. “Tớ không trông thấy gã.”

“Frankie bảo có trông thấy xe của anh ta,” Leila cất tiếng.

“Anh đoán điều đó đưa anh ta vào diện nghi vấn,” Simon nói. “Seaholm đủ cao đấy nhỉ?”

Leila gật đầu. “Nhưng nhớ lại, em không biết chính xác anh chàng ninja cao chùng nào. Em chỉ có cảm giác anh ta cao hơn em.”

“Và anh chàng còn tráng kiện nữa,” Marsh nhắc cô. Simon ho khan.

“Và anh ta mang máy nhắn tin,” Leila bổ sung. “Liệu Pres Seaholm có máy nhắn tin không ấy nhỉ?”

“Anh không biết,” Simon nói. “Nhưng xác minh việc ấy chẳng khó.”

Marsh nhìn qua vai Leila, nhanh chóng đọc lướt qua danh sách. Tên anh ở ngay đầu trang. Leila hình như đã bỏ qua anh. Anh không biết nên cảm thấy bị xúc phạm hay nhẹ nhõm. “Tiếp theo là ai? Keith Banner? Tớ không nhớ là đã nhìn thấy cậu ta ở bữa tiệc.”

“Có đấy,” Simon nói. “Và tớ biết rõ cậu ta có máy nhắn tin.”

“Không phải.” Leila gạch tên Keith khỏi danh sách. “Không phải Keith.”

“Em gặp anh ta rồi à?” Marsh hỏi.

“Sao em khẳng định chắc chắn vậy chứ?” Simon hỏi.

Leila cẩn thận đặt bút xuống bàn. “Nếu các anh nhất định muốn biết thì trước đây em đã có vinh dự hôn Keith Banner. Anh ta là một con bạch tuộc. Chàng ninja của em không thể.”

“Bạch tuộc?” Marsh lặp lại, hơi cau mày.

“Có tám tay,” Simon giải thích.

“Ồ,” Marsh nói. “Phải, tất nhiên rồi. Bạch tuộc.”

“Chàng ninja của em là một quý ông.”

“Chàng ninja của em,” Simon nhướn mày lên khi liếc sang Marsh.

“Có ba anh chàng ninja khác ở bữa tiệc,” Leila chỉ ra. “Em không muốn anh chàng của em bị nhầm với những người kia. Sean Green. Còn Sean Green thì sao đây?”

Cô nhìn Simon và anh mỉm cười tươi rói đáp lại. Ông kễnh này đang rất ư khoái chí.

“Sean đóng giả Dracula,” Simon nhìn Leila gạch cái tên ấy khỏi danh sách.

“Cái tên cuối cùng là – cho xin một hồi trống nào! – Liam Halliday,” Marsh thông báo, “Ngài cảnh sát trưởng đáng kính của Sunrise Key. Trước hết tối qua anh không thấy anh ta.”

“Anh cũng thế,” Simon nói. “Nhưng chẳng phải anh ta rất cao sao?”

“Anh ta khá cao,” Marsh đồng ý.

“Dù sao em cũng sẽ cho anh ta vào diện tình nghi,” Leila quyết định, “vì mặc dù em quên mất chàng ninja của em cao bao nhiêu, nhưng em nhớ anh ấy khá cao.”

“Vậy chúng ta được bao nhiêu người?” Simon hỏi.

“Sáu.” Cô đếm trên đầu ngón tay. “Hayden Young, Robert Earle, Alan Lanigan, Bruce Kimble, Liam Halliday. Trừ Robert Earle là chúng ta không biết chút gì, còn đầu đều độc thân cả.

Tất cả đều đến theo giấy mời, và ai cũng có thể mang máy nhắn tin.”

“Em có chắc là đã soát hết danh sách rồi chưa?” Simon hỏi.

Leila lật các trang giấy, dò lại lần nữa.

Marsh. Cô đã bỏ qua Marsh.

Có thể nào?

Cô liếc qua vai và bắt gặp Marsh đang nhìn cô. Một bên chân mày khẽ nhướng lên khi anh bình thản nhìn đáp trả, và cô quay đi. Không, không đời nào. Cô chỉ không thể tưởng tượng Marsh hôn cô theo cái cách anh chàng ninja đã hôn. Những nụ hôn đó dữ dội, kích động và không hề kiềm chế. Đó khó có thể là phong cách của Marsh. Cô có thể hình dung Marsh cẩn thận hôn cô, ngọt ngào, không tìm cách vò rối tóc hay thậm chí làm hỏng son môi của cô.

“Giờ sao?” Marsh hỏi. “Em định sắp họ thành một hàng và hôn lần lượt ư?”

Leila lại ngoái đầu nhìn lại anh một lần nữa. “Sắp họ thành hàng, không. Còn hôn họ, có.”

“Em đùa chắc,” Simon nói thẳng.

“Em còn cách nào khác để chứng thực rằng chuyện xảy ra tối qua chỉ là phút lăm lặc hoặc ăn may đây?”

Simon và Marsh nhìn nhau.

“Nếu không phải thì sao?” Anh hỏi.

“Em không biết,” Leila thú nhận. “Em thực sự chưa cân nhắc tới khả năng đó.”

“Tốt hơn là,” Simon nói. “Em hãy sẵn sàng cho tất cả các khả năng. Nhỡ đâu gã này lại là một Ngài Ngoài Dự Đoán thì sao?”

“Không lí nào.”

“Cứ cho rằng anh ta còn thiếu chút xíu nữa là thành Ngài Ngoài Dự Đoán đi,” Marsh xen vào. “Như vậynghĩ rất có khả

năng là một ‘Ngài Ngoài Dự Đoán’ à?”

“Biết đâu thế thì sao?” Simon khẳng khẳng.

“Được rồi, đến đâu hay đến đó, vậy được chưa?” Leila nói. “Và trước tiên em phải thu hẹp danh sách này xuống. Chỉ có bốn ninja ở bữa tiệc. Chỉ có bốn trong sáu người này là đối tượng tình nghi thực sự.”

“Em định làm gì?” Simon hỏi. Anh bỏ chân khỏi bàn và vươn người tới, tì cằm lên cánh tay để quan sát gương mặt em gái. “Gọi họ đến và hỏi họ đã mặc gì tại bữa tiệc chẳng?”

Leila lắc đầu. “Không, em sẽ thuê Frankie. Cậu ấy là thám tử tư.”

Simon phá lên cười. “Frankie ư? Thực tế chút đi, Lei. Cô ấy làm gì nào, mua một cái mũ phớt và áo choàng từ cửa hàng thám tử tư à? Và giờ cô ấy nghĩ mình đích thị là một PI^[7]?”

[7] PI: private investigator: thám tử tư.

“Cô ấy đã có giấy phép, Simon. Chính anh đã nói với em mà.”

“Anh cũng có thể kiểm một mảnh giấy và nói rằng mình là tổng thống Mỹ,” Simon vặn lại. “Cái áo không làm nên thầy tu.”

“Cô ấy đã tìm được mắc cài niềng răng của Becca Tension,” Marsh chỉ ra.

“Sherlock Holmes đang cuồng chân rồi đây,” Simon châm chọc.

“Ai cũng phải bắt đầu từ đâu đó.” Leila đứng dậy và vươn vai. “Anh có nhớ mọi người đã cười anh ra sao khi anh quyết định trở thành người buôn đồ cổ nghệ thuật không?”

“Có, và anh cũng nhớ Francine Paresky đã cười rất to. Giờ cô ấy phải trả giá.”

“Nhân nói về trả giá,” Leila nói, “hai anh nợ em một lời xin lỗi vì đã nghe lén cuộc nói chuyện của em và Elliot.”

“Anh xin lỗi,” Marsh lầm bầm.

“Anh thì không,” Simon dựa lưng vào ghế. “Và anh vẫn cho rằng gã đó là tên gốc vì đã cho em leo cây cuối tuần này. Hấn đã nói sẽ xuống đây với em. Hấn không nên để công việc ngáng đường như vậy.”

“Hợp đồng anh ấy đang làm trị giá hàng triệu đô la.” Leila khoanh tay lại. “Nếu anh có thể ngồi đó và nói với em rằng anh sẽ không gạt phăng ngày nghỉ cuối tuần với bạn gái vì một cơ hội kiếm được triệu đô, thì phải rồi, anh đúng là người đàn ông tốt hơn Elliot.”

“Một tối nọ,” Simon mơ màng, “Anh treo giải thưởng một triệu đô la cho ai tìm ra chìa khóa xe anh. Anh có một cuộc hẹn tối thứ Bảy với Gloria, và đã ở lại hơi khuya. Đến lúc anh nhớ ra Chủ Nhật có hẹn ăn sáng với Susan, thì không thể tìm ra chìa khóa xe. Đúng là rối tinh rối mù.”

“Anh sẽ không đổi một triệu đô la lấy chìa khóa xe đâu,” Leila chế nhạo.

“Ồ có chứ. Em không biết Susan đấy thôi.”

“Không đời nào.” Leila lắc đầu ngờ vực. “Nếu có người đến trước mặt anh và nói, ‘Đây là một triệu đô la. Anh hãy chọn nó hoặc chìa khóa xe của mình,’ anh thực sự cho rằng em tin anh sẽ khước từ số tiền đó sao?”

“Có lẽ là không,” Simon thừa nhận. Anh gãi đầu. “Anh đoán là có vài thứ người ta sẽ chọn thay cho một triệu đô la.”

“Tiền bạc chỉ là vật ngoài thân thôi mà,” Marsh nói một cách bình thản.

Anh đã im lặng rất lâu, Leila gần như quên mất anh đang đứng đó.

“Ngay lúc này anh có thể nghĩ ra một tá,” anh nói tiếp, ngồi xuống đối diện cô. “Hòa bình thế giới. Chấm dứt nạn đói, một liều thuốc chữa khỏi ung thư và AIDS. Có cần tiếp tục không nhỉ?”

“Nhưng tất cả đều không có thực,” Leila phản đối. “Những tình huống đó không bao giờ xảy ra. Chắc chắn cả Elliot cũng sẽ đổi một triệu đô la lấy hòa bình thế giới. Nhưng anh ấy không lắng về chuyện đó. Anh ấy không bao giờ phải đưa ra lựa chọn ấy cả. Nó chỉ là lí thuyết.”

Liệu Elliot có đổi một triệu đô la lấy cái gì đó không? Leila không hoàn toàn chắc chắn. Elliot lớn lên trong tầng lớp trung lưu ở ngoại ô thành phố New York, được nuôi dưỡng bởi niềm tin rằng tiền có thể mua được câu trả lời cho mọi vấn đề. Elliot đã phấn đấu và đạt được sự an toàn về tài chính mà cha mẹ anh chưa bao giờ có. Tiền bạc là Chúa Trời của anh và lúc nào cũng ám ảnh anh. Elliot vừa tôn thờ vừa nguyên rủa nó, và bất kể có bao nhiêu, anh luôn muốn nhiều hơn nữa.

Marsh, mặt khác, xuất thân từ gia đình giàu có. Anh có phong thái của kẻ giàu sang. Anh luôn luôn có sẵn tiền để đốt, nên chưa bao giờ ngần ngại đốt nó. Sự thờ ơ của anh với những vấn đề tài chính luôn làm Leila bực bội.

Marsh nhìn sang cô như thể biết cô đang quan sát anh. Đôi mắt nâu của anh lãnh đạm, hàng mi nhắm hờ như đang nghỉ ngơi, thư giãn. Bên ngoài cửa sổ, trên bãi biển, những đợt sóng nhỏ rì rào vỗ bờ trong bóng tối.

“Anh sẵn sàng đánh đổi một triệu đô la,” Marsh điềm tĩnh đáp, “lấy một – và chỉ một thôi – nụ cười của mẹ anh.”

Ánh mắt anh chạm phải mắt Leila, và lần này anh không nhìn đi nơi khác. Cô chợt nhận ra anh không thư thái chút nào. Mí mắt anh hạ xuống để che đi bão tố đang khuấy đảo bên trong. Cô quan sát khi Marsh nhào người về phía trước trên chiếc ghế anh đang ngồi. Trong ánh điện tỏa sáng trên đầu, gương mặt xương xương của anh càng sắc nét hơn, khắc nghiệt hơn, nhưng vẫn không kém phần điển trai.

“Anh sẽ chọn khả năng sinh nở cho tất cả những cặp đôi đang khao khát một đứa con,” anh nói tiếp. “Anh sẽ chọn một đôi chân mới có thể đi lại và chạy nhảy, chứ không phải cái ghế bằng máy chết tiệt anh đặt cho cậu bé Billy Monroe. Anh

sẽ chọn sự sống... hoặc chỉ một cơ hội nữa để cứu sống bệnh nhân cô độc vừa mất trong phòng cấp cứu.” Giọng anh hơi run run, và anh ngừng lời, nhìn xuống cái bàn trước mặt. Anh hít một hơi thật sâu, và khi cất tiếng giọng anh đã vững vàng trở lại.

“Và nếu em muốn những lựa chọn thực tế hơn, cái này thì sao: anh sẽ chọn cơ hội để sống và làm việc tại một nơi mà anh coi như nhà mình, có những bệnh nhân đồng thời cũng là hàng xóm và bạn bè, để biết rằng mỗi khi xuống phố anh được những người đi ngang qua quan tâm hỏi han. Và em nói đúng, đó thật sự là lựa chọn của ao năm qua. Anh đã từ chối một công việc với phòng khám riêng ở Boston mà giờ này ắt hẳn đã đem lại cho anh hơn một triệu đô la. Về Sunrise Key, có thể anh phải giật gấu vá vai, nhưng không ai có thể chi phối dù chỉ một mảnh tâm hồn anh.” Anh mỉm cười với Leila. “Trái tim thì có thể, nhưng tâm hồn thì không.”

Leila sửng sốt. Cô không hề hay biết chuyện đó. Cô chưa bao giờ nghĩ đến việc Marsh đã từ bỏ những gì khi sống ở Sunrise Key. Và cô chưa bao giờ nghe anh nói chuyện cởi mở như thế, thành thực như thế. Cô đã không nhận ra anh có thể nói những lời chân thành.

Lặng như tờ. Ngoài kia, trong những bụi cây tiếng châu chấu kêu râm ran. Trên bãi biển, những con sóng tiếp tục theo thủy triều dâng lên và hạ xuống.

“Chà,” Marsh nói với tiếng cười khe khẽ. “Anh đã phá hỏng cuộc chuyện trò rồi phải không?” Anh đứng dậy, nhìn đồng hồ. “Sắp muộn rồi. Anh phải đến nhà Kavanaugh để khám cho Kim và đưa bé lần nữa trước khi về ngủ.”

Marsh nhìn theo Leila khi cô quay đi và bắt đầu vượt phẳng mấy tờ giấy trên bàn ăn. Mọi việc không đến nỗi tệ. Anh đã thổ lộ những điều trước giờ chưa dám nói với cô, và cô đã không la hét rồi chạy ra khỏi phòng – hay chế nhạo anh. Cô chỉ đăm đăm nhìn anh đầy ngạc nhiên, đôi mắt xanh biếc và sâu thẳm mở to. Anh có thể đắm mình trong đôi mắt đó

mãi mãi, và trong những khoảnh khắc trái tim như thể ngừng đập.

Cô có muốn cùng đi đến nhà Kavanaugh không? Marsh muốn hỏi cô, nhưng không thể cất lời. Viễn cảnh quá cám dỗ. Một đêm sáng trăng, một chuyến đi trên chiếc xe jeep của Simon dọc phố biển yên tĩnh...

“Em lên lầu đây,” Leila thông báo, cuối cùng cũng thu lại đám giầy tờ. Mái tóc cô lòa xòa quấy rối với những lọn tóc vàng rối. “Sau khi gọi cho Frankie, em sẽ đi ngủ.” Cô tặng cho cả Marsh lẫn Simon một cái liếc dài nghiêm khắc. “Hai anh mà hé lời nào về ninja này nọ với bất cứ ai, thì chết với em. Nghe chưa?”

Simon và Marsh gật đầu long trọng.

Leila có vẻ hài lòng. “Hẹn gặp lại vào sáng mai.”

“Chúc ngủ ngon,” Marsh nói. Cô quay đi định rời khỏi phòng, nhưng anh ngăn cô lại. “Leila này?”

Anh đã không thành thật hoàn toàn. Còn một thứ nữa mà anh sẵn lòng đánh đổi một triệu đô la.

Cô quay lại nhìn anh, đôi mắt ánh lên vẻ thắc mắc.

“Tình yêu đích thực.”

Cô cau mày, vẻ hoang mang lộ rõ.

“Anh sẽ chọn tình yêu đích thực,” Marsh nói lại lần nữa, “thay vì một triệu đô la. Đúng ra anh sẽ đổi một triệu đô la chỉ để lấy một tia hi vọng tìm được tình yêu thực sự.” Anh mỉm cười trước vẻ mặt chột ngờ ngàng của cô. Còn nhiều điều nữa, nhưng anh không thể bắt mình nói thêm. “Nếu anh là Elliot, anh sẽ không ở lại New York cuối tuần này. Anh sẵn sàng đổi một triệu đô la để được nghỉ cuối tuần với em.”

Cô khẽ gật đầu. “Chúc ngủ ngon,” cô thì thầm.

Khi cô đã rời khỏi phòng, anh quay sang và bắt gặp Simon đang nhìn mình.

“Tớ muốn biết chết đi được cái chuyện này rồi sẽ đi tới đâu,” Simon nói.

Marsh hít sâu, rồi từ từ thở ra. “Còn tớ chỉ đang chết thôi.”

4

“Ra biển hả?” Marsh hỏi khi bước vào bếp và rót cho mình một tách cà phê. Ánh nắng rạng rỡ của buổi ban mai xuyên qua ô cửa sổ.

Leila mặc bộ đồ tắm hai mảnh màu xanh lam pha xanh lá cây tươi sáng hiện rõ bên dưới lớp vải trắng mỏng như sa của chiếc váy mùa hè ngắn.

“Anh đoán giỏi đấy,” cô nói, rồi uống cạn ly nước trái cây.

“Simon dậy chưa?” Marsh vừa tựa vào quầy bếp vừa nhìn Leila qua miệng tách cà phê.

Leila bắn cho anh một ánh nhìn, ám chỉ rằng câu hỏi của anh thật buồn

“Phải rồi,” Marsh nói. “Cậu ta vẫn ngủ.”

Cô xoay người nhấc chiếc túi đi biển và khăn tắm lên.

“Anh đi cùng được không?” Marsh hỏi. “Em biết đấy, ra bãi biển?”

Leila ngạc nhiên quay lại nhìn anh. Cô nhận ra anh cũng đang mặc đồ bơi. Buồn cười thay, cô chỉ cho rằng lúc nào anh cũng ở trong phòng khám.

“Anh đang rảnh,” anh bảo cô, như đọc được ý nghĩ của cô vậy. “Tất nhiên, anh vẫn luôn sẵn sàng cho những ca cấp cứu, nhưng vài tuần tới khá dễ thở. Hôm nay anh không có lịch hẹn. Ngày mai anh chỉ làm nửa buổi, và đến ngày kia lại được nghỉ.”

Anh đang nhìn cô, bằng đôi mắt vô cùng ấm áp. Thực ra, Leila cảm thấy nếu cô nhìn anh quá lâu, cô có thể bị bốc cháy.

“Cũng... được,” cô trả lời.

Chiếc quần bơi của anh màu cam sắc sỡ với họa tiết đen vui mắt. Chắc hẳn là của Simon bởi hầu hết quần áo của

Marsh đã bị tiêu hủy trong đám cháy. Song nó vẫn hợp với anh. Nó ngắn và khoe hết đôi chân dài săn chắc, rám nắng của anh. Anh có một đôi chân đẹp – và cô bất giác nhận ra mình đang nhìn chúng chăm chăm.

Cô dời ánh mắt trở về gương mặt anh, chỉ để thấy đôi mắt anh đang nhìn nhả lướt dọc chân cô.

Leila quay đi, sợ anh sẽ nhìn thấy vẻ mặt mình. Cô biết mình không thể che giấu cơn sóng khao khát đột ngột trào lên – hay nổi ngạc nhiên trước cảm giác ham muốn kì cục này.

Anh chàng ninja và những nụ hôn như điện cao áp đã làm đảo lộn hết những cảm xúc của cô. Nếu cô bị ma xui quỷ khiến tới mức nhìn chăm chăm vào đôi chân hấp dẫn của Marsh Devlin – thì tình trạng của cô tệ hơn cô tưởng.

Hít một hơi sâu lấy bình tĩnh, Leila đi trước dẫn đường từ trên hiên xuống các bậc thang và đặt chân lên bãi biển. Cát ấm và dễ chịu bên dưới những ngón chân trần. Cô dừng bước để tận hưởng cảm giác ấy. Ôi, cô thích được ở trên bãi biển tuyệt đẹp Sunrise Key!

Những con chim biển xao xác chao liệng trên làn gió mát thổi qua mặt nước vịnh xanh lam lấp lánh. Bầu trời xanh trong vắt, với những cụm mây trắng bồng bồng nom như từ đâu trôi giạt đến. Ánh nắng phản chiếu trên nền cát trắng tinh.

“Nơi đây đẹp quá,” cô nói với tiếng thở dài. “Như cõi thiên đường.”

Marsh gật đầu. Anh lại đang nhìn cô.

“Có thật anh đã từ chối công việc thu nhập cao ở Boston để về đây sống không?”

Anh dùng ngón chân vẽ một đường trên cát. “Chuyện đó kì lạ lắm sao?”

“Làm thế nào mà anh có thể quay lưng với số tiền đó?”

“Sao anh lại không thể?”

Leila đăm chiêu nhìn ra biển, bất ngờ trước câu trả lời thẳng thắn của anh.

“Đa phần những người anh quan tâm nhất đều sống ở đây,” Marsh nói. “Dù sao cũng là hầu hết. Và như em vừa nói, nơi này là thiên đường.”

Leila vẫn không nói gì, cũng không cử động.

“Hơn nữa,” Marsh nói tiếp. “Người ta đã đánh giá quá cao mức lương sáu con số.”

Cô nhìn anh. “Anh vẫn còn nghĩ như thế ư? Cho dù gần đây anh sống cảnh giật gấu vá vai?”

Marsh nhăn mặt. “À phải. Tối qua anh có nói thế, phải không nhỉ?”

“Simon nói sổ sách kế toán của anh rối tung hết cả. Anh có muốn em xem qua cho anh không?”

“Em đang đi nghỉ cơ mà,” Marsh nói.

“Anh đang giúp em làm một việc viển vông.” Cô cất bước đi tiếp, băng qua bãi cát rộng tới dãy ghế bố kê sát mép nước. “Anh cũng phải để em giúp anh chứ.”

“Anh không nghĩ việc em làm là viển vông.” Marsh đi theo cô. “Anh nghĩ đi tìm chàng ninja của em là một ý hay.”

“Thật sao.” Làn gió biển cuốn gấu váy cô lên, và mắt Marsh nhìn theo.

“Anh chỉ muốn biết là em định sẽ làm gì nếu thật sự tìm được anh ta?”

“Phương án trong trường hợp khả quan nhất ư?” Leila hỏi, và anh gật đầu. “Dù may mắn đến đâu anh ta cũng sẽ là một người khó ưa, và thế là những ảo tưởng hảo huyền vỡ tan. Rồi em có thể tiếp tục cuộc sống bình thường của mình.”

“Nói cách khác là lấy Elliot.”

“Phải,” Leila nói. “Có thể em sẽ lấy Elliot.”

Marsh im lặng một lúc, và tất cả những gì Leila nghe thấy là tiếng bước chân của họ trên cát.

“Nếu ảo tưởng không vỡ thì sao?” anh hỏi. “Sau đó thế nào?”

Leila lắc đầu. “Em vẫn chưa rõ,” cô thú nhận.

“Thôi nào. Nếu chàng ninja của em không khó ưa thì phương án tối ưu là gì?” Marsh khăng khăng.

“Ý anh là nếu anh ta hoàn hảo à?” Leila mỉm cười. “Anh ta hoàn hảo, anh ta yêu em đắm đuối, và anh ta ngổ lờ – ngay lập tức – muốn cưới em. Và em, đương nhiên là đồng ý, bởi em nhận ra định mệnh của đời mình ngay khi gặp gỡ.”

Marsh khẽ cau mày. “Nếu như...” Anh háng giọng. “Nếu như anh ta không hoàn hảo cho lắm? Tức là, nếu anh ta hơi kém hoàn hảo một chút xíu? À, không phải ý anh muốn nói là, nếu anh ta kém ngưỡng hoàn hảo rất xa, nhưng vẫn yêu em say đắm thì sao? Nghĩa là, không có ai hoàn hảo tuyệt đối...”

“Ý em là, nếu anh ta hoàn hảo đối với em.” Leila đặt túi lên một chiếc ghế bố. “Anh rất quan tâm đến chuyện này thì phải?”

“Anh lo em sẽ sai lầm rồi sau này hối hận.”

Leila kéo chiếc váy qua đầu. “Anh thật tử tế, nhưng em không nghĩ mình sẽ hối hận khi quyết định đi tìm chàng ninja.”

“Ý anh là lấy Elliot kia.”

Anh lại đang nhìn cô, và Leila kiểm tra đồ bơi của mình để đảm bảo nó che phủ mọi nơi cần thiết. Tất nhiên, ở cô chẳng có gì mà anh chưa từng nhìn thấy. Anh là bác sĩ mà lại. Tuy nhiên ánh mắt anh đầy vẻ tán thưởng của một người đàn ông.

“Trông em rất đẹp,” Marsh nói. “Đồ mới phải không?”

“Cảm ơn anh,” Leila ngồi xuống ghế và lục túi lấy ra chiếc kính râm và kem chống nắng. “Đúng vậy, là đồ mới.”

“Anh thích bộ em đang mặc.” Sự tán thưởng của anh làm giọng nói vốn đã trầm ấm hơn.

Thật kì cục, nhưng Leila không thể nhớ lần cuối cô ở bãi biển cùng Marsh là lúc nào. Hàng năm cứ cách sáu tháng cô mới về thăm đảo hoặc hàng năm trời – chắc chắn họ đã từng cùng nhau ra bãi biển chí ít là một lần và...

Marsh ngồi xuống ghế khác và cởi áo T-shirt ra. Và Leila khẳng định rằng đã rất lâu cô chưa ra biển cùng anh. Có lẽ từ khi anh học đại học và cô vào trung học. Bởi cô nhớ anh là một thiếu niên gầy gò, phơi cả xương sườn, xương vai, xương đòn và khuỷu tay ra ngoài. Nhưng người đang ngồi cạnh cô đây không gầy gò cũng chẳng còn là thiếu niên. Đó là một người đàn ông. Anh có những cơ bắp – những múi cơ rậm nằng, nhẵn bóng, săn chắc. Thậm chí, anh còn có lông trên ngực.

Marsh lấy chiếc kính râm gọng tròn từ túi quần sau và đeo lên. Tóc anh rối bù do kéo áo qua đầu, và gió biển làm nó bay tung một cách quấy rối quanh gương mặt anh, thổi một lọn tóc vào mắt anh rồi lại quét nó đi. Anh mỉm cười với cô, một trong những nụ cười tươi thảnh thơi hiếm thấy ở anh, và tất cả những nét đó khiến anh nom rất khác người tên Marsh Devlin mà cô tưởng mình hiểu rõ. Trên thực tế, trông anh giống kiểu đàn ông mà nếu cô nhìn thấy từ bên kia gian phòng tại một bữa tiệc, cô sẽ ép chủ nhà giới thiệu cô với anh. Ánh nhìn của anh khóa lấy mắt cô qua gọng kính râm. Đột nhiên cả người cô nóng bừng.

“Cho anh chút kem chống nắng được không?” Cô đưa tuýp kem cho anh. Những ngón tay anh cọ vào tay cô và cô suýt làm rớt tuýp kem, choáng váng bởi luồng điện bất ngờ chạy qua. Chuyện gì đang xảy ra vậy?

“Sao anh chưa chịu kết hôn?” Cô bỗng buột miệng hỏi.

“Em làm anh chưng hửng đấy. Thường thì anh có thể theo kịp lối nói chuyện chóng mặt của em, nhưng với câu này thì anh rớt đài.”

“Anh là người đàn ông điển trai,” Leila nói thẳng. “Hơn thế, anh lại là một bác sĩ. Vậy mà sao những phụ nữ thông minh không biết túm lấy anh và giữ rịt như một con cá lớn béo bở.”

“Chúa ơi, em nói nghe cảm động quá.” Marsh giễu.

“Em biết vì sao Simon không kết hôn,” Leila nói. “Bởi anh ấy vẫn còn là một đứa trẻ, và chừng nào anh ấy còn mãi mê chạy theo những cô nàng non tơ xinh đẹp, thì anh ấy không bao giờ ổn định được. Nhưng anh thuộc tuýp người truyền thống, anh biết đấy, vợ, con cái, garage để hai ô tô, một con chó săn lông xù giống Ai len tên Sparky...?”

Marsh thong thả bôi kem lên hai vai và cổ. Leila có cảm tưởng là anh đang cân nhắc nên nói với cô chừng nào – hay biến tấu đi bao nhiêu – so với sự thật.

“Em nói đúng. Anh muốn tất cả những thứ đó. Anh chỉ chưa chắc đó là mục tiêu có thể đạt được.” Anh nhìn ra mặt nước, mắt nheo lại dù đang đeo kính râm. “Anh không rõ em biết được bao nhiêu về anh,” Marsh nói thêm, đoạn liếc sang Leila, “nhưng cha mẹ anh li dị khi anh lên sáu. Chuyện đó... rất tệ.”

Ôi Trời, Leila nhận ra anh đang thành thật với cô. Anh đang mở lòng – một chút – với cô.

Marsh lại nhìn cô. “Thực ra không phải tệ, mà rất khủng khiếp. Mẹ anh gần như suy sụp. Anh không nghĩ bà có thể vượt qua. Và anh không thể lí giải chuyện gì đã xảy ra.” Anh lắc đầu. “Trước khi tan vỡ, dường như cha mẹ anh rất yêu nhau, nhưng họ không thể vực dậy tình yêu ấy.”

Leila không biết liệu nên im lặng và hi vọng anh nói tiếp, hay thúc anh kể thêm. Anh lặng thinh quá lâu, nên cuối cùng cô đành lên tiếng. “Em biết theo thống kê thì số vụ ly hôn rất cao. Nhưng rốt cuộc mọi người vẫn kết hôn mà. Không phải là không thể đâu, Marsh.”

Anh bỏ kính ra và dụi mắt. “Anh vẫn nghĩ, nếu cha mẹ anh không thể gìn giữ hôn nhân, thì sao anh có thể?”

“Nhưng anh không phải là cha mẹ anh.”

“Ờn trời là thế.” Marsh mỉm cười, một nụ cười rầu rĩ, nhưng vẫn làm cô cảm thấy như thể mình mất trọng lực, treo lơ lửng.

“Ê, Marsh!”

Leila và Marsh cùng ngẩng đầu lên và thấy Simon đang tắt tả chạy tới từ phía ngôi nhà. “Ben Sullivan vừa gọi. Anh ta cần cậu đến nhà ngay lập tức. Có một ca khẩn cấp.”

“Người hay động vật?” Marsh hỏi, mặc áo vào.

“Động vật.” Tóc Simon dựng hết cả lên và anh chỉ mặc độc cái quần boxer lòi loẹt. Rõ ràng anh vừa lăn từ giường xuống để đi thông báo tin này. “Một con ngựa cái của anh ta đau bụng dữ dội. Anh ta luôn miêng xin lỗi vì đã phá ngang kì nghỉ của cậu, nhưng anh ta đã thử mọi cách, và tuyệt vọng rồi. Tớ đã bảo là cậu sẽ đến ngay.”

“Muốn đi một chuyến không?” Marsh vừa hỏi Leila vừa xỏ chân vào giày.

“Còn tùy,” cô nói ngắn gọn. “Liệu chúng ta có cãi nhau về việc nên kéo kính cửa lên hay xuống ngay khi em ngồi vào xe anh không?”

“Xe anh ở trong garage dưới nhà lúc nó bị cháy.”

“Ôi không.” Leila co rúm người.

“Ồ có đấy. Hôm đó anh đi làm bằng xe đạp. Anh đang mượn tạm xe jeep của Simon cho đến khi nhận tiền bảo hiểm. Xe jeep không có cửa, do đó cũng không có kính, và chúng ta chẳng còn gì để mà cãi cọ. Cùng lắm anh nghĩ chúng ta chỉ có thể tranh cãi nên chọn đài nào để nghe.”

“Đợi em đi lấy quần soóc và giày đã,” Leila nói.

“Em đi ư?” Simon hỏi. “Vớì Dev sao?” Simon nhìn đầy ngạc nhiên.

Marsh tỏ ra nôn nóng. Anh nắm lấy hai vai Leila và đẩy nhẹ cô về hướng ngôi nhà.

“Đi lấy đồ nhanh lên. Anh sẽ đợi trước nhà.”

Tại sao cô lại đến nhà Sullivan với Marsh? Simon vẫn nhìn cô chăm chăm như thể cô vừa lột xác. “Đã nhiều năm rồi em chưa gặp Nancy Sullivan,” Leila giải thích.

“Nhanh lên,” Marsh giục.

Cô ùa chạy.

***

Leila tựa người vào cánh cửa thô kệch dẫn vào chuồng ngựa, chăm chú nhìn Marsh khám cho con ngựa cái của Ben Sullivan.

Con ngựa rõ ràng rất đau đớn, song Marsh chạm vào nó một cách nhẹ nhàng, dùng giọng vỗ về trấn an nó.

“Chao ôi, ước gì anh ấy nói với tớ được như thế,” Nancy Sullivan nói, tiến sát sau lưng cô. “Nhưng không, người đàn ông này là một tảng băng biết đi. Điển hình cho sự lạnh lùng của người Anh, cậu biết đấy?”

“A, cậu đây rồi.” Leila mỉm cười. “Anh cậu bảo rằng cậu quanh quẩn đâu đó gần đây.”

“Chính tớ. Lúc nào tớ chẳng quanh quẩn ở đây. Lâu rồi không gặp, người lạ.”

“Phải, ít nhất cũng cả năm rồi,” Leila nhận xét. “Trông cậu rất tuyệt, cậu thế nào?”

Trong chuồng ngựa, Marsh và Ben đã cởi áo T-shirt và đá tung đôi giày ra.

“Ôi ôi.” Nancy kéo Leila ra sân. “Họ sắp xử lý con ngựa đấy. Việc này không đẹp mắt đâu... mặc dù bác sĩ Devlin rõ là cường tráng. Trông Marsh có hết sẩy không cơ chứ?”

Leila ngắ Marsh, cố nhìn anh qua con mắt của Nancy. Anh thật tuyệt với làn da rám nắng và những cơ bắp lấp lánh mồ hôi kia. Nhưng điều Nancy vừa nói về anh – một tảng băng biết đi sao? Nếu là hai ngày trước, Leila hẳn sẽ đồng ý. Nhưng có vẻ như gần đây anh chính hiệu là người sôi nổi. Lẽ nào ngọn lửa đã thiêu rụi nhà anh cũng làm anh tan băng nốt? Hay chỉ là cô đang nhìn anh dưới một góc độ khác?

“Hãy ra khỏi đây trước khi họ gọi chúng ta đến giúp,” Nancy kéo tay cô.

“Họ định làm gì?”

Nancy nhanh chóng tóm tắt quy trình giảm đau cho con ngựa, và Leila tròn mắt.

“Cả bác sĩ lẫn con ngựa đều chẳng vui vẻ gì nhỉ.” Cô liếc vào chuồng ngựa. Marsh đã quỳ xuống nền đất bẩn từ khi nào thế nhỉ – mà mặt đất sắp biến thành bùn với chất lỏng từ con ngựa chảy ra – trong lúc anh làm bác sĩ Dolittle^[8] cho bệnh nhân ngựa chẳng? Mà đây lại là người đã tốt nghiệp thủ khoa Trường Y Đại học Harvard đấy.

^[8] Bác sĩ Dolittle là một bác sĩ thú y thân thiết với loài vật và có khả năng giao tiếp với chúng trong bộ phim cùng tên.

Dường như anh cũng là người đàn ông cảm thấy nhận được nhiều thứ quý giá trong việc giúp đỡ bạn bè – một trong số đó là Ben Sullivan – hơn kiếm hàng đồng tiền.

“Ta hãy đi pha ít nước chanh,” Nancy đề xuất. “Tớ nghĩ Ben và Marsh sẽ cần uống nước chanh khi xong việc.”

“Nước chanh... và tắm rửa.” Leila đi theo bạn vào bếp, không thể ngăn mình ngoái nhìn về chuồng ngựa.

“Ra cậu và anh chàng bác sĩ tử tế kia là chủ đề bàn tán trong những ngày này đấy sao?” Nancy vô tình hỏi khi lấy túi chanh từ tủ lạnh ra.

Cô và Marsh? Chủ đề? “Ồ không,” Leila vội nói. “Không, không. Anh ấy đang ở tạm nhà tớ. Cậu thừa biết là từ sau vụ

hỏa hoạn ấy?”

“Phải, thật khổ thân, nhỉ? Tớ nghe nói anh ấy bị mất hết, kể cả chiếc xe. Cậu lấy dao cắt chúng hộ tớ nhé?”

Leila bắt đầu cắt lát những quả chanh Nancy vừa rửa trên thớt.

“Tớ cũng nghe nói,” Nancy tiếp tục, “là tiền bảo hiểm nhà của Marsh không đủ xây lại nhà. Có chút vướng mắc về luật. Anh ấy thiếu khoảng năm mươi nghìn đô.”

“Không thể như thế.”

“Cậu là chuyên gia tính toán,” Nancy nói. “Cậu nên nói với Marsh về chuyện đó. Ngoài ra, nghiêm trọng hơn là anh ấy đang gặp khó khăn với khoản vay năm mươi nghìn đô từ ngân hàng. Cái ngân hàng to đùng kia khấu trừ hết mọi số tiết kiệm và thu hồi các khoản vay nhỏ của mọi người, mọi khoản vay mới đều bị từ chối. Cậu tưởng tượng được không? Đề nghị thế chấp của bác sĩ thị trấn bị từ chối vì anh ấy không đủ khả năng thanh toán,” Nancy im lặng một lúc, rồi lắc đầu. “Để tớ kể cậu nghe, hiếm có ai ở thị trấn lại không nợ tiền Marsh Devlin. Nếu anh ấy thu hồi tất cả các khoản nợ và kiên quyết với những khoản thu, thì anh ấy đủ khả năng thanh toán, tin tớ đi. Nhưng Marsh sẽ không đời nào làm thế trong thời buổi còn quá khó khăn này.”

Nancy bắt đầu nói về đứa con mới sinh của gia đình Kavanaugh, nhưng tâm trí Leila vẫn để vào Marsh. Simon đã nói qua rằng sổ sách của Marsh cần một cuộc tổng kiểm tra, nhưng anh chẳng nói gì về rắc rối với công ty bảo hiểm hay những khoản vay bị ngân hàng từ chối. Thật tệ. Hết sức tồi tệ. Nếu anh cần giúp đỡ, tại sao anh không lên tiếng?

Âm thanh tiếng dội nước từ bên ngoài cắt ngang bài độc thoại của Nancy, cô đặt bình nước chanh và bốn chiếc cốc lên một cái khay. “Lấy hai chiếc khăn tắm trong tủ ngoài hành lang nhé,” Nancy nhờ Leila khi bưng khay ra hàng hiên rộng bao quanh nhà.

Cửa kính kêu cọt két khi Leila đẩy ra. Cô bước qua lối xe chạy đầy bụi dẫn ra chuồng ngựa, vắt hai chiếc khăn tắm trên cánh tay. Marsh đang đứng dưới vòi nước ngoài trời, để dòng nước đổ từ trên đầu xuống.

Anh hơi lùi lại, gạt tóc ra khỏi mắt và bắt gặp Leila đang nhìn mình. Anh mỉm cười chào.

“Con ngựa không sao chứ?”

“Giờ thì nó chẳng vui vẻ gì với bọn anh.” Marsh để dòng nước rửa hết bùn và chất bẩn trên người. “Nhưng anh nghĩ nó đang khá hơn.”

Anh tắt vòi, dùng tay lau nước trên tóc và mặt. Leila đưa khăn cho anh nhưng anh không cầm ngay. Anh cứ đứng đó với nước đọng trên người, mỉm cười với cô.

Thấy cảnh Marsh đứng đấy với những giọt nước lấp lánh chảy từ tóc xuống đôi vai rộng và hai cánh tay săn chắc, Leila hiểu vì sao Nancy Sullivan lại thấy anh hấp dẫn. Anh đúng là hấp dẫn. Nhưng hơn cả sức hấp dẫn về thể chất là vẻ rất hài lòng trước một công việc được hoàn thành tốt. Chắc chắn con ngựa đã rất đau đớn, nên Marsh thực sự vui mừng vì có thể giúp nó.

“Em không hiểu hết về anh, đúng không?” Leila mở lời khi anh cuối cùng cũng chịu nhận lấy chiếc khăn tắm từ tay cô.

Marsh đang lau mặt, nhưng câu nói của cô khiến anh dừng lại và ngẩng lên nhìn.

“Em không ngờ anh lại làm thay bác sĩ thú y những lúc ông ấy rời đảo,” Leila treo cái khăn tắm thứ hai lên móc gần vòi nước.

“Bác sĩ thú y của thị trấn đã về hưu hai năm trước. Nếu bác sĩ trong đất liền không ra đây được – và chuyện đó là thường xuyên, vì chỉ đi lại không đã mất ba tiếng đồng hồ – mà ở Sunrise Key nghề của anh lại gần với bác sĩ thú y nhất.”

“Và anh đã làm công việc này hai năm rồi sao?”

Marsh mỉm cười. “Anh khá mát tay với ngựa và chó. Tuy nhiên gà và lợn vẫn còn là một thử thách.”

“Em bất ngờ quá,” Leila nói.

“Anh đã học mấy khóa về thú y, những khóa học từ xa qua truyền hình cáp. Nó rất hay, Leila à. Và anh thích làm việc với lũ ngựa – ngay cả những khi công việc là dơ bẩn. Em đã biết chuyện anh học cưỡi ngựa chưa?”

“Chưa.”

“Không gì sánh được. Thật tuyệt. Cưỡi ngựa trên bờ biển, giống như ta đang bay, chẳng gì tuyệt hơn.” Anh mỉm cười ngượng nghịu khi dùng khăn lau gáy. “Chắc em nghĩ hẳn là anh bị dở hơi tới nơi rồi.”

“Không, không hề.” Leila cười, lắc đầu. “Em chỉ ngạc nhiên thôi. Em không nghĩ anh lại đam mê thứ gì đó.”

Nụ cười của Marsh nhạt dần và anh ngoảnh mặt đi.

“Em không có ý...”

“Có, em đã nghĩ thế.” Giọng anh nhẹ nhàng, trái với những từ khô khốc. “Song như em đã nói, em không hiểu anh.”

Leila xấu hổ cúi đầu nhìn vũng nước bốc hơi nhanh dưới ánh nắng gắt. “Em xin lỗi,” cô nói.

Anh chạm nhẹ vào cằm cô, nâng gương mặt cô lên để cô nhìn thẳng vào mắt anh.

“Sự thật là, anh đủ quan tâm đến vài thứ. Cưỡi ngựa, đỡ những đứa bé khỏe mạnh chào đời, nhạc salsa, bánh sô cô la do bà ngoại người Mỹ của anh nướng, những bộ phim cũ của Hitchcock, làm tình...” Ánh mắt anh từ từ đáp xuống miệng Leila. “Nhất là làm tình.”

Anh lại nhìn vào mắt Leila và cô biết anh sắp hôn cô. Tim cô nảy lên trong lồng ngực khi anh cúi xuống...

“Có nước chanh chưa?” Ben Sullivan hỏi, từ chuồng ngựa bước ra. “Để tôi tắm rồi vào hiên với mọi người sau. Bác sĩ tránh qua cho tôi xin ít nước nào.”

Marsh buông Leila ra, và cô vội vã quay người đi về chỗ hiên nhà có Nancy – và sự an toàn.

Lạy Chúa, cô suýt hôn Marsh Devlin sao? Cô và Marsh chỉ có bất đồng và đấu khẩu. Chẳng bao giờ nói về những chuyện riêng tư như đam mê và làm tình, và chắc như quỷ là không có chuyện hôn nhau. Chắc chắn là có tia lửa lóe lên khi họ ở gần nhau, nhưng chúng là những tia lửa bùng lên và tàn đi nhanh chóng trước khi bắt cháy. Vậy lý do gì khiến dạo này cô và Marsh chỉ cần giao mắt là cả thế giới có nguy cơ bùng lên trong ngọn lửa?

Tất cả những hệ lụy với anh chàng ninja bí ẩn hẳn đã làm cô mất cân bằng.

Còn với Marsh, không nghi ngờ gì là anh cũng đang trong thời điểm khó khăn. Nhà anh vừa bị thiêu tr và mất gần hết của cải, có những thứ còn không thể thay thế. Hơn thế nữa, anh lại gặp khó khăn về tài chính. Anh làm việc quá sức và mệt mỏi. Anh phải chịu đựng nỗi buồn, cũng như sự cô đơn. Leila cương quyết tự nhủ là Marsh chỉ đang tìm kiếm chút an ủi thôi. Trong trường hợp của anh, ai mà chẳng như thế chứ?

Chuyến quay về thị trấn đầy căng thẳng. Marsh ở nhà Sullivan nửa tiếng để uống nước chanh, hết nguyên rửa lại đến cảm ơn Chúa vì sự căn giờ không thể đúng lúc hơn của Ben.

Chúa phù hộ, nhưng anh vẫn muốn được hôn Leila lần nữa. Hôn Leila như được lên thiên đường, và anh muốn nhìn thêm một lần cái thiên đường ấy. Dù anh biết hôn cô sẽ chỉ càng làm anh thèm muốn hơn mà thôi. Anh muốn làm tình với cô. Anh muốn trực tiếp chỉ cho cô thấy anh có thể đam mê đến nhường nào.

Những lời của cô vẫn còn nhức buốt. Cô thực sự cho rằng anh lạnh lùng và vô cảm. Đúng là Marsh không giống Simon, Marsh không phải kiểu người vui buồn bất chợt. Anh càng thận trọng hơn với những biểu hiện bên ngoài. Những cơn nóng giận bộc phát là ngoại lệ duy nhất. Marsh rất cẩn trọng trong việc kiểm soát cảm xúc. Song như thế không có nghĩa anh không có cảm xúc.

Một nụ hôn thôi, Marsh nghĩ, liếc nhìn Leila đang ngồi ghế bên. Chỉ cần có thế. Anh có thể dừng xe lại bên đường, kéo Leila vào vòng tay mình, và hôn cô. Rồi cô sẽ biết rằng dòng máu đang chảy trong người anh là máu nóng. Cô cũng sẽ biết rằng anh là người đã hôn cô lúc đồng hồ điểm mười hai giờ đêm, khi năm mới đến.

Và rồi cô sẽ bị một cơn đau tim, vừa chạy khỏi chiếc jeep vừa la hét, chạy khỏi anh, Marsh mĩa mai nghĩ. Leila đang dần thích anh, nhưng cô chưa chuẩn bị để được nghe anh chính là người đàn ông cô đang tìm kiếm. Cô phải tự mình tìm ra điều đó. Marsh phải để chuyện này diễn ra thật từ từ, bằng không sẽ dọa cô chạy mất.

“Anh có biết nhiều về gia đình Sullivan không?” Leila hỏi, phá vỡ sự im lặng.

Marsh nhìn cô ngạc nhiên. “Không nhiều lắm. Cứ đến mùa đông họ lại cùng với đàn ngựa về đây. Anh nghĩ mình chẳng biết họ nhiều hơn những người sống ở đây trong vòng một năm. Nhưng anh cho rằng Ben là người đáng tin cậy. Sao em lại hỏi thế?”

Leila mỉm cười với anh. “Em nghĩ Nancy có tình cảm với anh.”

“Nancy Sullivan.” Marsh cẩn thận che giấu sự ngạc nhiên của mình. Tại sao Leila đi nói với anh chuyện này nhỉ?

“Em đang nghĩ.” Leila liếc nhìn anh qua khóe mắt. “Nếu em mời Nancy đến ăn tối thì thế nào...”

Marsh đạp thắng đột ngột và chiếc xe jeep rít lên dừng lại. Chúa lòng lạnh, cô đang cố ghép đôi anh với bạn cô. “Hắn là em đang đùa.”

“Cô ấy là người tử tế, Marsh. Em nghĩ nếu anh hiểu rõ Nancy, anh sẽ thích cô ấy...”

“Anh chẳng hứng thú gì với Nancy Sullivan hết.”

“Làm sao anh biết, khi mà anh vừa bảo rằng anh không biết nhiều về cô ấy?” Leila cắn vắn.

“Nếu anh muốn mời Nancy đi chơi, thì đã làm từ lâu rồi,” Marsh nói qua hàm răng nghiến chặt. Vì Chúa, đây là đoạn đối thoại lố bịch không thể tả. Chưa đầy một giờ trước, anh sắp hôn người phụ nữ này. Cả hai đều cảm nhận rõ những luồng điện ngầm trong không khí. Chết tiệt, Leila biết anh sắp hôn cô, và cô đã không né tránh. Nếu Ben không chen ngang, thì anh đã hôn cô rồi. Vậy tại sao bây giờ cô cứ cố gán ghép anh với bạn cô?

“Anh thoải mái hơn chưa?” Leila nói. “Chúa ơi, anh cho là em đang cố gây khó dễ cho anh à. Em đang cố giúp anh, thế mà anh nổi khùng ngay được.”

“Em đang cố giúp? Chính xác thì em đang cố giúp anh chuyện gì? Kết hôn? Yên bề gia thất? Con cái đầy nhà? Hay còn trần trụi hơn thế? Có lẽ em chỉ đang cố giúp anh ăn nằm với người khác chẳng?”

Im lặng. Sự im lặng bao trùm trong xe khi Leila nhìn đăm đăm qua kính chắn gió còn Marsh nguyên rửa cơn nóng giận đáng chết của mình.

“Anh xin lỗi,” anh cào tay lên tóc.

“Không, anh nói đúng. Em đang xía mũi vào. Em mới phải xin lỗi.”

Cô nhìn sang, và anh thấy mắt cô ngân ngấn nước. Trong một thoáng, anh chật vật lấy lại hơi thở, như thể ai đó đã tống hết không khí ra khỏi phổi anh.

“Ồ, Leila, anh không định nói thế...”

“Thôi quên đi.” Cô tránh ánh mắt anh. “Lúc nào chúng ta chẳng cãi vã.”

“Không phải vậy. Anh không nên nói thế.”

Cô bước ra khỏi xe. “Em sẽ đi bộ đến chỗ Frankie.”

Marsh nhòm dậy đứng trên bậc lên xuống, nhìn cô qua nóc vải bạt của chiếc jeep. “Leila, làm ơn đợi đã. Anh xin lỗi...”

“Em nói rồi, hãy quên đi.”

Cơn giận của anh bùng lên. “Mẹ kiếp, em có để anh xin lỗi cho đàng hoàng không?”

“Tại sao? Điều đó làm anh thấy khá hơn à?”

Cô quay ngoắt lại đối diện với anh, và anh thấy sự tức giận đã thay chỗ những giọt nước mắt. Giận dữ còn tốt hơn đau khổ, nhưng không tốt hơn là bao. Anh nhận ra tóc mình lại bay vào mắt, và mệt mỏi gạt nó đi.

“Không,” anh lảng lạng trả lời.

Anh ngạc nhiên khi thấy Leila không quay người bỏ đi. Thay vào đó, cô bước lại gần xe. “Mọi thứ thật là hỗn loạn phải không Marsh? Cuộc sống của hai chúng ta?”

“Quả thật việc nhà anh bị cháy khá là... bất tiện, nhưng chỉ là vấn đề thời gian trước khi...”

“Sao cơ? Trước khi anh xây lại?”

“À, phải.”

“Đấy không phải là điều em nghe được,” cô nói. “Không thể xây lại nhà với những rắc rối anh đang gặp với công ty bảo hiểm. Không thể xây lại nhà khi mà anh không đủ điều kiện để vay ngân hàng.”

Marsh đưa tay vuốt mặt. “À mặt hạn chế của cuộc sống ở thị trấn nhỏ. Những bí mật chẳng giữ kín được lâu, đúng không? Khi người ta để ý đến tất cả những gì diễn ra xung quanh.”

“Em muốn giúp anh kiểm soát tình hình tài chính.” Leila bước thêm một bước về phía anh. Trông cô thật đáng yêu trong ánh nắng đầu chiều. Mặt trời soi mái tóc vàng của cô rục rỡ. Và gương mặt cô... Ôi, anh đã mơ về nụ cười tươi tắn của cô, đôi mắt lấp lánh niềm vui và tiếng cười. Anh đã mơ được ôm cô trong vòng tay. “Hãy để em xem sổ sách của anh.”

“Chuyện đó hay hơn việc giúp đưa đời sống yêu đương của anh vào quy củ, nhưng không khá hơn là bao.”

“Đừng có ra vẻ đàn ông và đưa bộ mặt chậm hiểu với em, Devlin.” Leila nheo mắt. “Anh chưa bao giờ cân đối được quyển séc của mình, và anh biết thế. Đây không còn là vấn đề về lòng kiêu hãnh của đàn ông.”

“Tin anh đi. Em đã đập những mảnh kiêu hãnh đàn ông cuối cùng trong anh xuống bùn đen chỉ bằng một câu nói về Nancy Sullivan,” Marsh rầu rĩ nói. “Anh mong chúng ta bỏ qua mọi chuyện. Để anh đưa em tới chỗ Frankie và chúng ta sẽ xem như chưa có chuyện gì xảy ra.”

Leila im lặng, nhìn xuống mặt đường bám bụi, nhìn sang những bụi cây um tùm mọc ven đường, nhìn lên nền trời xanh trong vắt. Cuối cùng ánh mắt cô trở về chỗ Marsh. “Em không thể cho qua được, Marshall. Anh nghĩ là em có thể, sau bao năm chúng ta cãi vã gây gổ và nhìn chung là không ưa gì nhau. Nhưng em không rõ liệu anh đã thay đổi hay em thay đổi hay là gì nữa, nhưng em... em thực lòng quan tâm đến anh, và em muốn anh hãy để em giúp anh.”

Marsh đứng yên để thấm những lời của cô. Cô quan tâm đến anh. Đó là một bước tiến đúng như ý anh. Không phải bước tiến xa, nhưng vẫn là một bước tiến.

Anh gật đầu. “Thôi được, em thắng.”

“Chỉ chuyện tài chính thôi đấy,” Marsh nói thêm. “Những cái khác thì không.”

Leila leo lên xe và thắt dây an toàn. “Nói cách khác, nếu anh muốn ăn nằm với người khác, thì không cần sự giúp đỡ của em chút gì.”

Cô đang cố tình làm anh lúng túng. Nhưng vô ích thôi

“Không cần sự giúp đỡ của em với vai trò người điều phối đời sống xã hội của anh,” Marsh cãi chính lại, liếc xéo cô. “Bất cứ lúc nào em thấy hứng thú với... vị trí nào khác, anh rất vui lòng hợp tác.”

Mắt Leila mở to khi cô nhận ra câu nói của anh có hai nghĩa.

“Có bao giờ em tự hỏi sẽ như thế nào nếu, Leila – em biết đấy, em và anh?”

Lời nói của anh làm hai má Leila nóng bừng và cô cố ngoảnh mặt đi, cố để không bị bắt giữ trong đôi mắt sâu thăm thẳm của anh.

Một ánh sao băng. Sẽ giống như thế. Một sự bùng nổ dữ dội, nóng bỏng ngoài sức tưởng tượng, không ngừng, không thể chặn lại. Những cánh tay, đôi chân, cơ thể và miệng quấn lấy nhau trong khao khát đau đớn được hòa làm một. Anh sẽ ngấu nghiến cô, và cô cũng thế...

“Không,” cô nói dối, cố hết sức để giữ cho giọng nói khỏi hụt hơi. “Không, thực sự là chưa bao giờ.”

Tất cả sự ấm áp biến mất khỏi đôi mắt anh, chỉ còn lại tia thất vọng nhanh chóng bị che đi dưới ánh lấp lánh giấu cợt quên thuộc.

“Phải,” anh nhấn giọng. “Đó là vấn đề của những người làm kế toán các em. Không trí tưởng tượng. Mọi thứ đều thực tế và chính xác.”

Leila ngậm chặt miệng khi Marsh nổ máy xe với tiếng động cơ gầm rú. Họ chạy tới văn phòng của Frankie trong im lặng.

Feston Seaholm, Hayden Young, và Liam Halliday đều đến bữa tiệc của Simon trong trang phục ninja. Cả ba cũng đều có máy nhắn tin. Hayden mang máy nhắn tin vì ngoài công việc cứu hộ, anh còn làm nhân viên y tế và nhân viên cứu hỏa tình nguyện ngoài giờ. Liam là cảnh sát trưởng, và mọi người đều biết, có những vụ – chẳng hạn như khi Duke Torrelson uống rượu tequila quá chén rồi nhảy lên nóc máy hát tự động trong quán Rustle's Hideout và thách mọi người trong quán trò vật chân – mà những nhân viên dưới quyền không thể giải quyết. Và Preston có máy nhắn tin vì, theo lời Frankie, anh ta thích khoe m

Leila nhìn chăm chăm danh sách có sáu cái tên cô đã đưa cho Frankie điều tra. Từ sáu cái tên đó, Frankie đã thu hẹp diện tình nghi xuống còn ba. Ba người đàn ông, ba cái máy nhắn tin, ba anh chàng ninja.

Chỉ có Simon, Marsh – và Frankie nữa – phát hiện có anh chàng ninja thứ tư ở bữa tiệc đón năm mới.

Và có thể đó là Robert Earl bí ẩn.

Frankie đã kiểm tra Alan Lanigan và Bruce Kimble. Họ đều sống lâu năm ở Sunrise Key, và hai cái tên còn lại trong danh sách thì Leila phát hiện Alan thậm chí không đến dự tiệc, Bruce lại hóa trang thành Godzilla.

Nhưng Robert Earl là khách du lịch đến đảo. Anh ta ở tại resort Seaholm và đã trả phòng sớm chiều ngày mừng Một tháng Một. Frankie không thuyết phục nổi nhân viên khách sạn cho cô địa chỉ nhà của Earl, nên cô không thể tìm hiểu thêm được gì về người đó. Kết quả là, Leila chẳng biết chút gì về anh ta, chẳng biết anh ta có máy nhắn tin hay không, có mặc đồ ninja đến bữa tiệc hay không, hay có phải là người đàn ông bí ẩn của cô không.

Leila đã hỏi Simon về Robert Earl, nhưng anh không giúp được gì. Hình như Simon gặp Earl ở sân gôn, hai người nói chuyện thấy hợp, và anh mời anh ta đến dự tiệc. Anh nghĩ Earl sống ở mạn trên Georgia. Có lẽ là Atlanta.

Frankie đã hứa bằng mọi cách cậu ta cũng sẽ lấy được địa chỉ nhà Earl từ resort. Leila không dám hỏi bằng cách nào.

Nhưng đến giờ này cô đã có ba cái tên, ba đối tượng tình nghi, ba xuất phát điểm.

Frankie cho cô hay Preston Seahohm, tay ninja tình nghi đầu tiên, thường xuyên có mặt ở những công trường xây dựng, hoặc ở bến tàu nơi du thuyền của anh ta thả neo. Thỉnh thoảng có thể tìm thấy anh ta tại văn phòng, trên đường Ocean Avenue, cùng tòa nhà có phòng khám của Marsh.

Leila vẫn thấy lạ khi nghĩ rằng Marsh là bác sĩ, dù anh đã hành nghề từ bao năm nay. Cô chưa bao giờ đến gặp anh trong vai trò bệnh nhân. Khó mà tưởng tượng anh lại khám cho cô, ngay cả một bệnh đơn giản như viêm họng. Đương nhiên là cô may mắn bởi cô chưa bao giờ đau ốm trong kì nghỉ.

Cô chỉ hình dung được anh điềm tĩnh, xa cách và uy nghiêm trong lúc cô gần như khóc toáng lên vì đau.

Hoặc có lẽ là không. Qua mấy ngày vừa rồi, cô đã nhìn thấy một khía cạnh mới của Marsh. Anh không điềm tĩnh và tự tin như cô vẫn nghĩ. Anh nghi ngờ khả năng mình xây dựng được một gia đình. Anh sợ bị tổn thương giống như mẹ anh. Anh cũng yếu đuối, và có thể cảm nhận được nỗi đau. Anh cũng không lạnh lùng hay vô tình...

Cô đang làm gì vậy? Lẽ ra cô phải nghĩ cách tiếp cận đối tượng tình nghi nào trước chứ, không phải nghĩ về Marsh Devlin.

Hayden Young. Thay vào đó cô nên nghĩ về Hayden Young. Nhân viên cứu hộ mới sống cách bãi biển thị trấn không xa, và anh ta ở bãi biển gần như từ tỉnh mơ đến hoàng

hôn. Cô nên suy nghĩ cách nào tốt nhất để giới thiệu mình với Hayden Young, thay vì mơ mộng về Marsh Devlin.

Trừ việc thật khó mà không nghĩ về Marsh cho được. Đã bao giờ em tự hỏi sẽ như thế nào, Leila – em biết đấy, nếu em và anh? Anh có biết là cô nói dối không? Nếu cô nói có thì sao? Đúng vậy, cô có băn khoăn, và dạo này dường như lúc nào cô cũng băn khoăn. Nếu cô thú nhận sự thật thì anh có hôn cô không? Còn nhà Sullivan nữa? Nếu Ben không từ chuồng ngựa đi ra, thì anh có hôn cô không?

Chuyện này thật ngớ ngẩn hết sức. Cô phải thôi nghĩ về Marsh đi. Leila cau mày nhìn xuống bản danh sách.

Liam Halliday.

Liam là cảnh sát trưởng của thị trấn. So với hai người đàn ông kia thì anh ta khó tìm hơn một chút, trừ những tối hiếm hoi anh ta được nghỉ. Theo lời Frankie, luôn có thể tìm được anh tại quán Rustle's Hideout, uống bia, chơi bi a, và nhảy điệu nhịp hai bốn theo giai điệu ca khúc đồng quê phát ra từ máy hát tự động.

Và tối nay là một trong những ngày nghỉ của Liam. Không thể biết trước bao giờ anh mới có một ngày nghỉ nữa. Cho nên Leila sẽ gặp Liam trước. Và sẽ cố hôn Liam trước tiên.

Thật tệ vì đó không thể là Marsh. Leila đang ngồi lim dim phờ phảng ngoài hiên thì một giọng nói làm cô mở bừng mắt.

“Tôi nghe đồn cô vừa trở lại thị trấn.”

Đó là Preston Seaholm, một trong những anh chàng ninja bị tình nghi, đang đứng tựa vào thành lan can, miệng ngậm xì gà, mặc áo phông polo màu nam việt quất và quần sóc màu đen đắt tiền, mái tóc vàng hung đỏ để dài phía sau, râu ria mọc lởm chởm như thể mấy ngày chưa cạo. Diện mạo tạo cho anh ta vẻ nguy hiểm.

“Tôi cũng nghe đồn anh vừa trở lại thị trấn. Sau một thời gian dài. Anh thế nào?”

Anh ta nhếch môi khẽ cười và rít hơi thuốc cuối cùng, dụi điếu thuốc vào gạt tàn để trên lan can. “Lại độc thân.” Anh ta nhả khói. Không biết mắt anh ta có thoáng tia buồn bã không, nhưng nếu có, thì nó đã tan đi nhanh chóng như lúc xuất hiện. “Chắc hẳn cô cũng nghe được những tin đồn ấy.”

“Tôi có nghe một chút,” Leila thừa nhận. Pres Seaholm liệu có phải chàng ninja của cô? Cô nhìn vào mắt anh ta, tìm kiếm một manh mối.

“Simon có nhà không?” Pres hỏi. “Tôi đang tìm mua đồ nội thất Stickley, và có tin đồn – lại những tin đồn – là anh ta có đầy một nhà.”

“Anh ấy ở trong văn phòng. Để tôi đưa anh vào.” Cô ngồi thẳng dậy và sửa soạn đứng lên. Đây là cơ hội hoàn hảo. Nhưng cho việc gì? Cô biết làm thế nào để khiến anh ta hôn cô bây giờ?

“Tôi biết đường,” anh ta nói. “Không cần đứng lên đâu.”

“Không sao.” Cô choàng chiếc váy mùa hè phủ ngoài đồ tắm. “Thực ra tôi có điều muốn hỏi anh–”

Đứng ngang nhau, mặt đối mặt — đồng thời mũi đối mũi – Leila biết cô không cần phải hôn Seaholm để thuyết phục mình anh ta không phải là chàng ninja của cô. Vì chàng ninja của cô không phải người hút thuốc. Anh không có mùi — hoặc vị thuốc lá. Còn Pres thì tỏa ra mùi khói thuốc nồng nặc.

“Tôi muốn hỏi,” Leila nói, đầy nhẹ nhõm vì không phải biến mình thành con ngốc “về tòa nhà anh đang xây gần sân bay.” Cô dẫn anh ta vào nhà. “Mọi người đều nói là không biết. Nó sẽ là một nhà hàng hay một cửa hiệu...?”

Giữa buổi chiều, Frankie gọi tới.

“Robert Earl.” Cậu ta bỏ qua màn chào hỏi.

“Cậu phát hiện được gì à?” Leila hỏi.

“Anh ta ghé góp lăm. Minh, ờ, đã xác định được địa chỉ nhà anh ta và gọi một cú điện thoại. Bà Earl bắt máy.”

“Ừ ồ.”

“Ừ ồ là đúng,” Frankie đồng tình. “Và bà Earl không hề hay biết đức ông chồng đã ở Sunrise Key một tuần. Cô ấy định ninh rằng chồng mình đang tham dự hội nghị liên ngành ở Orlando. Mình không nỡ phá tan ảo tưởng tội nghiệp của bà ấy. Mình bảo gọi nhầm và gác máy luôn. Cậu có muốn mình tiếp tục kiểm số điện thoại chỗ anh ta làm việc không?”

Leila ngả lưng xuống giường. “Không.” Cô nhìn lên trần nhà. “Để mình tìm hiểu Liam Halliday và Hayden Young trước đã.”

“Ta loại được Pres Seaholm rồi sao?” Frankie hỏi.

“Anh ta hút thuốc như ống khói ấy. Ở cạnh anh ta trong vòng sáu bước chân thể nào cũng ngửi thấy mùi thuốc lá và nicotine. Gã đó là gạt tàn di động. Anh ta không phải chàng ninja của mình.”

“Thế là loại được một người,” Frankie nói. “Đó là tin tốt, cho thấy chàng ninja của cậu không phải một tí phú.”

Leila cười. “Phải.”

“Hẹn gặp cậu tối nay,” Frankie nói. “Cho chiến dịch Halliday.”

***

“Tối nay em sẽ ra ngoài với Frankie,” Leila thông báo vào cuối bữa tối. “Bọn em đến quán Rustle's Hideout

Cả Marsh và Simon đều nhìn cô dò xét. Cô đều đọc thấy chữ: Liam Halliday trong hai đôi mắt. Lẽ ra cô không nên cho hai người này biết Frankie đã rút gọn danh sách các anh chàng ninja xuống còn Liam, Pres và Hayden.

“Đến đó nhảy line dancing^[9] hử?” Simon hỏi, mắt ánh lên tia hiểu biết. “Xỏ đôi giày cao bồi vào và làm vài bản boot scootin^[10] ấy hả?” anh nhìn sang Mash và nhe răng cười. “Cậu có biết tớ nghe đồn ai là người nhảy điệu luyện nhất không?”

Liam Halliday. Khó tin chưa? Với chiều cao như thế mà tên đó lắc được chân.”

[9] Line dancing là một điệu nhảy tập thể. Những người tham gia xếp thành một hay nhiều hàng, cùng di chuyển và thực hiện những động tác giống nhau theo nhịp điệu nhanh dần.

[10] Boot scootin' Boogie là một bài hát nhạc đồng quê do Brooks và Dunn sáng tác.

“Thôi đi Si,” Leila nghiêng răng.

“Ta không thể để Leila đi một mình được,” Simon bảo Marsh.

“Tớ nghĩ cậu nói đúng,” Marsh trầm ngâm. “Rustle's Hideout không phải là nơi dành cho một quý cô đơn thân.”

“Em đâu có đi một mình. Em đi với Frankie. Hai anh không được mời.”

“Frankie chỉ cao mét rưỡi,” Simon nhận định.

“Đặc biệt cô ấy sẽ thành vô dụng nếu Duke đang trong tâm trạng bay bổng và bắt đầu múa tít cây gậy bi a như một tên điên,” Marsh công nhận.

“Tớ nghe nói hội chơi xe của Duke sẽ tụ tập ở Hideout tối nay,” Simon thêm vào. “Đó là một tổp khá đáng sợ.”

“Mọi người ai cũng biết Duke hiền khô,” Leila phản đối. “Cái gọi là hội chơi xe của anh ta người đi xe đạp hiệu Schwinn. Frankie và em sẽ chẳng sao hết—”

“Tuy nhiên có lẽ chúng ta vẫn nên đi,” Simon nói. “Tối nay tớ rảnh. Còn cậu cũng không bận gì đúng không, Dev?”

“Không.” Leila đứng dậy, mang đĩa của mình vào bếp. “Dứt khoát là không.”

Họ muốn bám theo. Họ muốn xem cô tiếp cận Liam Halliday, để xem liệu anh ta có phải chàng ninja của cô. Họ muốn chứng kiến cô tự biến mình thành trò hề đây mà.

“Tớ cũng chẳng bận gì,” Marsh tươi cười nói, khi cả anh và Simon đều theo Leila vào bếp.

“Không.” Leila khẳng định. “Hai người không được đến. Không đời nào.”

Simon mỉm cười. “Tớ sẽ lái xe.”

***

“Mình nghĩ cậu nên mời anh ta nhảy,” Frankie bảo Leila.

“Không,” Simon nói. “Hãy ngã vật xuống sàn và giả bộ như em cần được hô hấp nhân tạo. Thế mới hiệu quả. Liam sẽ tới trong nháy mắt.”

“Marsh đang ở đây,” Frankie dài giọng khinh bỉ.

“Anh thực sự nghĩ cảnh sát trưởng sẽ hô hấp nhân tạo cho Leila trong khi bác sĩ của thị trấn đứng cách đó hai bước à?”

“Tinh ý đấy,” Marsh nhận xét.

“Có lẽ trước tiên Marsh hãy đi vào nhà vệ sinh...” Simon mở đầu.

“Không hô hấp nhân tạo gì cả,” Leila kiên quyết.

“Không, cảm ơn.”

“Vậy cứ bước tới chỗ anh ta và hôn một cái” Simon gợi ý. “Nó sẽ làm anh ta chết đuối, nhưng xong công việc.”

“Mình vẫn nghĩ cậu nên mời anh ta nhảy,” Frankie nói. “Rồi cậu chỉ cần để cho bản năng thực hiện nốt phần còn lại. Hai phút cho một điệu nhảy, chính anh chàng sẽ trở thành người tìm mọi cách để có được nụ hôn của cậu.”

So với một tối bình thường trong tuần thì Rustle's Hideout khá đông đúc. Dù chẳng có ban nhạc thì có máy hát đang bật, và có khoảng bảy tám cặp đôi đang di chuyển quanh sàn nhảy nhỏ.

Không khí nồng nặc khói thuốc, ánh sáng mờ ảo, và ngoài bức ảnh quảng cáo của nam danh ca Clint Black mới được đóng lên mấy bức tường thô kệch, thì Leila thấy quán bar

chẳng thay đổi mấy kể từ lần cuối cô đến, bốn năm trước. Không phải vì quán rượu nhỏ xíu này không sạch sẽ. Rõ ràng nơi này được bảo dưỡng thường xuyên, song nó vẫn mang vẻ trường tồn với thời gian. Khi cô mở cửa và bước vào trong, đó có thể là năm 1985. Hoặc 1975. Thậm chí 1955. Chỉ có những ca khúc trong máy hát là thay đổi.

Leila tựa vào thanh vịn ngăn sàn nhảy với phần còn lại của quán. Frankie đứng cạnh cô, gần đó là Marsh và Simon. Cô có thể trông thấy Liam Halliday ở bên kia phòng, ngồi một mình bên quầy bar chạy dài bằng gỗ đã mòn vẹt.

Dù nhìn từ sau lưng, cảnh sát trưởng của Sunrise Key vẫn hấp dẫn. Mái tóc dày sẫm màu quần lại nơi cổ áo sơ mi màu xanh lam. Anh đang tựa hai khuỷu tay lên quầy bar, làm lớp vải áo bị kéo căng trên đôi vai rộng và tấm lưng cơ bắp. Gấu áo được nhét gọn trong chiếc quần jean bó sát đã bạc phếch thành gần trắng.

Anh đi đôi giày cao bồi. Leila có thể thấy những sợi xích của khóa giày sáng lên trong bóng tối.

“Cậu có quen thân anh ta?” Leila hỏi Frankie. “Có thể giới thiệu bọn mình với nhau không?”

“Được. Nhưng có lẽ đó chẳng phải ý hay. Gần đây anh ta không phải fan hâm mộ của mình. Anh ta hơi khó chịu với việc mình lấy được bằng PI. Anh ta nghĩ mình chỉ muốn ăn vận như Humphrey Bogart^[11] trong The Maltese Falcon^[12] và ra vẻ ta đây thôi.”

[11] Humphrey DeForest Bogart là nam diễn viên huyền thoại của điện ảnh Mỹ.

[12] Trong bộ phim The Maltese Falcon thực hiện năm 1941 nam diễn viên này vào vai thám tử Sam Pade vừa nham hiểm, bạo lực, vừa đẹp trai, thông minh và luôn là người sống sót cuối cùng.

Leila liếc sang Simon, ít nhất anh cũng có thái độ lịch sự khi chỉ có vẻ gượng gạo. Anh từng nói một câu gần như y hệt về bằng PI của Frankie.

“Đó là lí do anh ta giao cho mình nhiệm vụ đào bới thùng rác,” Frankie nói tiếp. “Anh ta tưởng mình sẽ từ chối. Ai dè không phải, và giờ đây anh ta càng điên tiết hơn bao giờ hết.”

Simon hăng giọng. “Anh không thân với Liam mấy, nhưng anh có thể giới thiệu em với anh ta, nếu em thực sự muốn thế, Leila.”

Leila lè lưỡi. “Không, như thế kì lắm. Anh sẽ nói gì? ‘Xin chào, hãy gặp em gái tôi, nó muốn được hôn anh à?’”

“Đấy không phải điều anh nghĩ.”

“Cái ghế kế bên cảnh sát trưởng đang trống,” Frankie nói. “Cậu hãy ngồi xuống cạnh anh ta, gọi một chai bia, và xem chuyện gì xảy ra. Cậu phải làm gì đó.”

“Em có thể nói thật với anh ta.” Marsh cất tiếng đầu tiên sau một hồi lâu.

Nói thật với Liam ư?

Leila nhìn Marsh. Anh đang tựa vào cột chống, hai tay nhét vào túi trước quần jeans... Quần jeans ư? Đúng là anh đang mặc quần jeans. Nó không bạc phếch như quần Liam, nhưng trông nó có vẻ rất mềm. Áo sơ mi của anh bằng cotton trắng quen thuộc. Và như thường lệ, mấy chiếc cúc trên cùng không cài, hai ống tay áo xắn đến khuỷu. Cái áo cũng đã cũ – cổ áo bắt đầu sờn.

Hình ảnh cổ áo sờn làm Leila kinh ngạc. Buồn cười thay, cô vẫn nghĩ Marsh thuộc tuýp người không chịu mặc gì khác ngoài những chiếc sơ mi cứng đờ, mới tinh, là lướt cẩn thận. Nhưng anh vốn sống khép kín, cũng có thể những chiếc sơ mi của anh đã sờn từ mấy năm nay, chỉ là Leila không nhận thấy.

Đôi mắt nâu của Marsh lộ vẻ ngạc nhiên khi thấy cô nhìn mình chăm chú và đăm chiêu.

“Sự thật,” cô lặp lại. “Ý anh là nói với anh ta... “

“Tất cả,” Marsh nói nốt. “Toàn bộ câu chuyện. Bộ trang phục Cinderella, đồng hồ điểm nửa đêm, anh chàng ninja mất

tích... “

“Nụ hôn,” Leila nói.

“Đúng.” Ánh mắt họ khóa vào nhau, và trong khoảnh khắc ngắn ngủi, âm nhạc, các cặp khiêu vũ, Simon và Frankie, cả quán bar dường như biến mất. Trong khoảnh khắc ngắn ngủi, chỉ còn Marsh và đôi mắt nâu của anh là hiện hữu, và Leila có một cảm giác kì cục là mình đang bay lơ lửng, không trọng lượng, dạ dày chao đảo.

“Không được.” Simon đập vào vai cô, đem cô về thực tại. Tiếng nhạc âm ỉ bỗng trở nên quá to, và Leila mất thăng bằng. “Em không thể nói thật. Làm thế em sẽ giống đứa gàn dở. Anh ta sẽ nghĩ em bịa ra mọi chuyện và tránh xa em ngay.”

Dường như Simon không nhận ra Leila bị lừa đảo, nhưng Marsh đã nắm lấy khuỷu tay cô giúp cô đứng vững. Những ngón tay anh ấm áp và vững chắc trên cánh tay trần của cô.

“Em không sao chứ?” anh khẽ hỏi, và cô gật đầu. Nhưng anh vẫn không buông tay ra, và cô thấy vui sướng một cách kì cục.

“Đó đúng là một câu chuyện kì lạ.” Lần đầu tiên Frankie đồng ý với Simon. “Và mặt khác, cậu không muốn đẩy mình vào tình cảnh mà cậu sắp dẫn dụ Liam. Bởi nếu cậu sai, và anh ta không phải người cậu tìm, thì sẽ rất khó để cắt đuôi. Anh ta có thể cực kỳ ngoan cố nếu dính dáng đến phụ nữ.”

“Anh biết rồi,” Simon phấn khởi nói. “Hãy tới chỗ Halliday và nói em vừa cá hai mươi đô la với bạn bè rằng em có thể khiến anh ta hôn em. Hãy bảo nếu anh ta làm thế, em sẽ chia cho anh ta một nửa.”

“Thật ngớ ngẩn.” Frankie khinh mi

“Lúc này thì đó là ý tưởng khả dĩ nhất.” Leila dứt mắt khỏi cái nhìn trầm tĩnh của Marsh.

“Vậy thì làm đi.” Simon hối thúc. “Đi đi. Cái thứ âm nhạc này bắt đầu tác động đến hệ thần kinh trung ương của anh

rồi.”

“Chúng tỏ là anh không thích nhạc đồng quê,” Frankie khịt mũi.

“Chúng tỏ là cô thích,” Simon cạnh khoe Frankie. Anh quay lại chỗ Leila và huých nhẹ cô về hướng quầy bar. “Đi đi, Lei. Hành động đi nào.”

Marsh nhìn Leila chậm chậm len lỏi qua những chiếc bàn và ghế kê rải rác trên sàn. Cô mặc quần sóc kaki khiến đôi chân trông thật dài và duyên dáng. Cô mới ở trên đảo vài ngày, nhưng đã rám nắng đi nhiều. Làn da rám nắng càng nổi bật trong chiếc áo sát nách màu trắng ôm sát thân trên hé lộ những đường cong thanh mảnh. Ngực Leila không lớn. Thực ra cô thường cảm thấy gò bó khi mặc áo lót, và Marsh biết rõ điều đó. Nhưng tối nay cô có mặc, và một bên dây áo lót màu hồng nhạt trượt ra trên vai cô dưới lớp áo ngoài.

Người phụ nữ này quá đỗi ngọt ngào. Với những lọn tóc vàng bông bênh, đôi mắt đẹp, nụ cười sáng cỡ năm triệu oát và tính thân thiện dí dỏm, Leila sẽ lọt vào tầm mắt của Liam Halliday và anh ta sẽ...

Marsh vội băng qua phòng, đuổi theo cô.

“Leila, đợi đã!”

Anh túm lấy tay cô, da cô mềm và rất mịn dưới những ngón tay anh. Cô giật mình quay lại.

“Marsh, anh làm em sợ quá,” cô thì thầm.

“Xin lỗi,” anh hắng giọng và liếm đôi môi khô. “Anh xin lỗi, anh không định dọa em.”

Anh vẫn còn nắm cánh tay cô, và Leila không giật ra, nên anh trượt tay xuống tới bàn tay cô và đan những ngón tay họ vào nhau.

“Nghe này, Leila.” Anh lần nữa.

Cô đứng đó, yên lặng nhìn anh, chờ anh nói với cô... điều gì? Anh sẽ nói với cô điều gì đây? Rằng cô không cần tiếp cận

Liam Halliday nữa bởi vì anh, Marsh, chính là người cô đang tìm ư?

Anh suýt nói thế. Tuy nhiên anh lại hắng giọng thêm lần nữa, và những câu chữ không bật ra. Anh không thể nói cho cô. Không phải ở đây. Không phải theo cách này. “Em không cần làm chuyện này.”

Leila mỉm cười. “Em biết.”

“Em thậm chí không biết Halliday,” Marsh lẳng lặng nói. “Anh ta không hoàn hảo, thực ra còn xa mới hoàn hảo. Trên vài phương diện, anh ta còn tệ hơn cả Elliot. Đơn cử là anh ta uống như hũ chìm. Và anh ta nổi tiếng khắp đảo là kẻ phóng đảng.”

Cô lại mỉm cười, khẽ siết tay anh. “Em có thể đối phó với anh ta.”

Marsh cũng cười đáp lại dù trong lòng lo lắng. “Có thể em nghĩ vậy. Nhưng Halliday đang có mọi dấu hiệu trở thành tay bợm rượu. Nếu như anh đúng, thì anh ta đang tuột dốc đến mức em không thể ngăn được. Chỉ có anh ta mới cứu được chính mình. Nhưng trước khi anh ta làm được, anh ta sẽ kéo em xuống cùng.”

Leila cau mày nhìn xuống những ngón tay họ đan vào nhau. “Em sẽ không kết hôn với anh ta. Em chỉ định nói chuyện với anh ta thôi.” Cô ngược nhìn anh, đôi mắt xanh tím chợt trở nên dịu dàng. “Anh quan tâm như vậy làm em rất vui.”

“Anh quan tâm chứ,” anh nói nhỏ, tim anh như nảy lên tận cổ họng. Nó đây rồi – thời điểm hoàn hảo để nói cho cô. Đương nhiên với điều kiện là anh tìm được từ. Nhưng, khi thật, anh không phải dùng đến từ ngữ. Anh chỉ việc nghiêng người tới trước và...

“Anh ta đi mất rồi,” Frankie nói gọn lỏn.

Marsh buông tay Leila xuống và quay lại, giật mình khi thấy Frankie đứng ngay cạnh họ, mặt cau có.

“Cảnh sát trưởng vừa bước ra khỏi cửa,” Frankie thông báo.

Marsh nhìn theo ánh mắt Leila qua quầy bar. Thôi đúng rồi, Liam đã đi mất. “Ôi không,” Leila than vãn.

“Trong lúc cậu đứng đây,” Frankie nói tiếp, “Halliday đọc máy nhắn tin, gọi điện thoại, và rời quán. Thành thực mà nói, Leila, cậu phải chuyên tâm vào công việc chứ.”

***

Chiều hôm sau, Marsh tìm thấy Leila ở ngoài hiên, cô đang buộc dây đôi giày chạy.

“Anh đi làm về sớm vậy.”

Anh liếc qua đồng hồ. “Sớm có nửa tiếng thôi, anh còn mong được về trước ba giờ kia. Leila này, anh gặp chút rắc rối. Cậu bé nhà Beauchamp vừa gọi cho anh. Bố mẹ nó không có nhà, họ đã đi chợ nông sản trong đất liền, ít nhất phải ba tiếng nữa mới về, và con ngựa cái của gia đình đúng lúc này lại đau đẻ. Anh cần ít sự trợ giúp, cốt để Timothy bình tĩnh lại. Nó mới mười tuổi thôi và đáng ngại là nó rất dễ ngất vì kích động và-”

Leila bật dậy. “Em sẵn sàng giúp một tay, ta đi thôi.”

Chiếc quần sóc chạy bộ màu đỏ của cô quá ngắn, và chiếc áo bó sát màu đen chỉ dài vừa qua ngực, để lộ một khoảng bụng phẳng rám nắng. Nom cô mảnh dẻ, khỏe khoắn và Marsh thèm được chạm vào cô, để được lướt những ngón tay khắp làn da mềm mại tuyệt vời đó. Nhưng thay vì vậy anh mỉm cười, rồi quay lưng đi trước ra chỗ đậu xe.

“Việc này có lẽ cũng không cần thiết,” Marsh nói khi cả hai bước lên xe jeep. Anh nổ máy với một tiếng gầm lớn và lái ra khỏi lối xe chạy trước khi Leila kịp thắt dây an toàn. “Timothy có thiên hướng cường điệu hóa. Cho dù cậu bé quả quyết rằng có chuyện bất ổn, con ngựa gặp rắc rối, nhưng anh nghĩ

là không sao – anh chỉ cần đứng cạnh và để mọi chuyện diễn ra theo tự nhiên.”

Hôm qua Marsh đã lái chiếc jeep của Simon y hệt cách anh điều khiển chiếc xe thể thao mui trần của mình – điệu nghệ và thoải mái với một tay đặt trên vô lăng còn tay kia để hờ trên cần số. Nhưng hôm nay cả hai tay anh đều nắm chặt vô lăng, và anh đang lao đi với vận tốc ít nhất là mười lăm dặm một giờ, vượt quá tốc độ cho phép.

“Tuy nhiên,” Marsh tiếp tục câu chuyện, “con ngựa là nguồn thu nhập chính của gia đình này. Nếu có gì xảy ra với nó, nhà Beauchamp sẽ lao đao.”

Leila quan sát anh lái xe. Chiều nay trông anh rất đẹp trai – gần bằng lúc ở quán Rustle's Hideout tối qua. Anh mặc quần hải quân mới tinh thẳng thớm và áo sơ mi trắng sạch bong, hôm nay chẳng có vẻ sờn hay cũ kĩ gì cả. Trên ghế sau xe jeep, cô thấy có một chiếc áo jacket thể thao mới và một cái cà vạt. Cô chẳng biết anh mặc bộ đồ tươm tất nhất để làm gì lúc đầu chiều. “Trông anh bảnh bao quá. Nhân dịp gì vậy?”

Anh liếc cô. “Anh gặp thanh tra xây dựng.”

“Thanh tra xây dựng ư?” Leila hỏi. “Sao thế?”

Marsh chuyển sang số lớn hơn, làm các lốp xe rít lên khi họ phóng nhanh hơn nữa trên đường. “Anh phải quyết định sẽ làm gì với chuyện ngôi nhà. Nếu anh không sớm xây lại, họ sẽ tịch thu chỗ đất đó.” Những thớ thịt giật giật trên quai hàm khi anh nhìn vô định ra đường. “Và họ nói đúng. Hiện nay ngôi nhà đang đe dọa sức khỏe.”

Anh nhìn sang và thấy Leila đang quan sát anh. Anh đã không lừa được cô. Anh có thể đọc thấy trong mắt cô là cô biết anh buồn thế nào.

“Họ có chỉ định ngày, một hạn chót không? Họ nói sớm là chừng nào?”

Marsh lắc đầu. “Anh không biết. Anh không quan tâm. Hiện tại có Timothy Beauchamp để lo lắng là đủ rồi.”

Anh không quan tâm đến hạn chót? Chắc chắn không phải là thật. Nhưng Leila thấy rõ là anh không muốn nói về những vấn đề tài chính ngay lúc này.

“Đừng quên còn con ngựa,” cô nhỏ nhẹ. “Nó sắp sinh.”

Marsh lại liếc sang cô vói vẻ ngạc nhiên. Cô để anh đổi chủ đề. “Không hiểu sao trong hai ca anh nghĩ vấn đề của Tim mới đáng lo hơn.”

“Hồi anh ở trường Harvard, anh có từng nghĩ tới chuyện một ngày nào đó anh sẽ đỡ những sinh vật có bốn chân và đuôi không?”

Cô không dồn ép anh về những vấn đề tài chính. Thật kì lạ. Anh những tưởng cô sẽ hỏi anh dồn dập cho đến khi anh phải tiết lộ những thông tin trọng yếu.

Và không có vẻ như cô chỉ đơn giản là không muốn biết. Cô có muốn. Anh có thể nói là cô rất tò mò. Nhưng vì lí do nào đó, cô đã nén lại. Cô đã cho anh khoảng lặng để tĩnh tâm thay vì tra vấn. Đó là sự sâu sắc và ngọt ngào của cô.

Trong lúc bốc đồng, anh vươn tay sang nắm lấy tay cô. “Cảm ơn em.”

“Vì sao, vì đã hỏi anh một câu ngu ngốc ư?” Cô vừa nói vừa cười.

“Phải.” Marsh khẽ siết tay cô trước khi buông ra. “Đúng thế.”

“Mấy ngày tới anh hãy tập hợp sổ sách kế toán và chúng ta sẽ ngồi xuống để lên một kế hoạch tài chính cụ thể. Và tốt hơn hãy làm sớm. Thời gian của anh không còn nhiều. Chỉ hơn tuần nữa là em sẽ rời khỏi đây.”

Marsh gật đầu. Đó là sự thật mà anh biết quá rõ. Chín ngày nữa Leila sẽ lên máy bay về New York. “Tối nay thì sao?” anh hỏi.

“Được. Sau bữa tối chúng ta sẽ nhốt mình trong phòng làm việc của Simon.”

Hình ảnh hai người họ trên chiếc sofa bọc da mềm mại trong văn phòng tại nhà của Simon thật kích thích... và bực dọc. Anh và Leila sẽ chỉ nói chuyện công việc, không có yêu đương. Nhưng, ôi, chẳng khó để tưởng tượng cô trong vòng tay anh, hôn anh theo cái cách cô đã hôn anh tại bữa tiệc của Simon, ôm siết cơ thể mềm mại của cô vào người mình và...

Marsh đạp phanh gấp, tí nữa đã phóng qua chỗ rẽ vào trang trại nhà Beauchamp.

Chín ngày nữa rồi cô sẽ ra đi. Nhưng điều đấy sẽ không xảy ra nếu như anh cố làm được điều gì đó.

">

Ngay từ lúc bước vào chuồng ngựa, Marsh đã biết con ngựa cái nhà Beauchamp đang gặp nguy. Máu đỏ loang lổ khắp chuồng, thấm vào chỗ rơm phủ trên nền đất cứng và bẩn. Con ngựa đứng run lẩy bẩy, đầu cúi gục còn cặp mắt thì đờ đẫn.

Timothy đang đứng đợi họ ở đó. Gương mặt cậu bé tái nhợt và hoen nước mắt, nhưng miệng mím lại thành một đường kiên quyết. “Cháu biết nó nên nằm xuống thì hơn, nhưng mỗi khi làm thế nó lại lăn lộn, và cháu biết như vậy sẽ làm đau ngựa con, nên cháu bắt nó đứng lên và đi lại.”

“Giỏi lắm,” Marsh nồng nhiệt khen, cởi cúc áo sơ mi. “Trước tiên chú cần rửa tay và thay đồ. Tim, có một túi quần áo y tế màu xanh vô trùng và găng tay ở ghế sau xe jeep. Cháu chạy nhanh mang nó vào đây. Để tiết kiệm thời gian, Leila, em giúp anh cởi bộ quần áo này ra nhé.”

Leila không nhúc nhích nổi. Có đúng là anh vừa đề nghị cô giúp anh cởi đồ không nhỉ? Có khi nào anh ấy đang đùa không?

“Tháo đôi giày này ra giúp anh đi?” Marsh yêu cầu. “Nhanh lên nào.”

Leila miễn cưỡng quỳ xuống nền đất bẩn. Cô tháo đôi giày màu nâu sẫm của Marsh ra trong khi anh giữ thăng bằng hết từ chân này sang chân kia. Anh loay hoay với chiếc cúc cuối cùng trên áo sơ mi, và sau cùng kéo giật nó qua đầu, ném lên một cái ghế gỗ.

Anh nghiêm túc thật. Anh thực sự đang cởi quần áo. Ngay tại đây. Trong chuồng ngựa. Ngay trước mặt cô. Và anh còn muốn cô giúp.

Nhưng đây là chuyện đương nhiên. Bộ quần áo mới của anh sẽ bị hỏng nếu anh bước vào chuồng và giúp con ngựa cái. Nhưng cô vẫn thấy khác thường.

“Em tháo khóa thắt lưng ra hộ anh nhé?”

Marsh mặc một chiếc T-shirt trắng bên trong áo sơ mi, và khi anh lột nó ra, Leila mở khóa thắt lưng anh. Và khi cô bắt đầu cởi cúc quần anh, thì anh giữ tay cô lại.

“Để anh làm.” Ắt họ gặp nhau trong chưa đầy một giây, và Leila cảm thấy mặt nóng bừng. Cô đang làm gì vậy, chạm vào quần anh giống như cô không thể đợi nổi để xem quần đùi của anh màu gì? Và anh đang cười trước vẻ không thoải mái của cô, đồ trời đánh.

“Anh nhờ em giúp mà,” cô phòng thủ, khi anh lột ống quần ra khỏi chân.

Màu trắng. Anh mặc quần đùi trắng đơn giản. Nó ôm lấy thân hình săn chắc của anh, tương phản với nước da rám nắng. Không hiểu do đâu cô luôn nghĩ Marsh sẽ mặc những chiếc quần boxer^[13] bằng lụa đắt tiền.

^[13] Quần lót ống rộng của đàn ông

Liệu anh có cởi thêm nữa không? Leila nín thở, không biết mình mong đợi điều gì, hi vọng... điều gì? Rằng anh sẽ cởi hay anh không cởi? Cô cũng không biết.

“Đúng là anh nhờ em giúp.” Marsh đi tới bồn rửa lớn nằm trong góc chuồng. “Nhưng anh nghĩ tốt nhất mình nên tập trung vào việc. Anh ở đây để giúp con ngựa cái nhà Beauchamp, không phải hiện thực hóa mấy giấc mơ hoang đường nhất của mình. Em có thể cởi đôi tất này ra hộ trong lúc anh rửa tay được không? Nếu đã không giày thì anh muốn đi chân đất hơn.”

Ngay sau đấy, Tim chạy vào, thở hổn hển, miệng mếu máo. “Cháu xin lỗi, thưa bác sĩ, cháu không tìm thấy.”

Marsh ngẩng lên. “Ở trong túi ấy, Tim. Trong túi sau xe jeep.” Anh mỉm cười. “Hít sâu vào và hãy bình tĩnh lại. Mọi chuyện sẽ ổn cả thôi.”

Cậu bé gạt đầu và lại hối hả chạy đi.

Marsh vắn nước nóng và bắt đầu rửa hai bàn tay và cánh tay lên quá khuỷu trong lúc Leila quỳ sau lưng. Anh giữ thẳng bằng trên một chân khi cô nhắc chân kia của anh lên. Những ngón tay cô mát rượi trên da anh, và sự tiếp xúc của cô thật nhẹ nhàng. Chẳng khó để tưởng tượng ra hai bàn tay cô vuốt ve anh. Chỉ Chúa mới biết, trước đây anh thường xuyên tưởng tượng điều này.

Con ngựa, Marsh tuyệt vọng nghĩ. Anh đặt tâm trí vào con ngựa. Rốt cuộc anh đang đứng đây mà chỉ mặc đồ quần lót. Và cái quần bó sát này của anh chẳng che chắn được nhiều. Nhưng đã bao nhiêu lần anh mơ về Leila? Bao nhiêu lần anh mơ được cô cởi quần áo cho anh? Tất nhiên anh chưa bao giờ gộp con ngựa cái sắp sinh và một cậu bé hốt hoảng vào những giấc mơ đó.

“Những giấc mơ hoang đường nhất,” Leila trầm ngâm. “Phải rồi. Vậy tức là anh đang nói nhân cơ hội tuyệt vời này anh phải làm em xấu hổ.”

“Làm em xấu hổ,” Marsh hoài nghi nhắc lại, rửa sạch bọt xà phòng ở hai tay. “Em tắt nước giúp anh được không?”

Leila vớ tay lên tắt vòi nước. “Đúng, làm em xấu hổ.”

“Nhưng anh mới là người đang đứng đây, mặc mỗi quần lót cho cái dịp đặc biệt này,” Marsh nói. Anh giơ hai tay lên để nước chảy xuống khuỷu tay. “Anh mới là người phải xấu hổ.”

Đúng là kiểu của Marsh. Anh đang đứng đó với thân hình hoàn hảo như tạc, quá đẹp với một người đàn ông, giống như anh có thể bắt đầu sự nghiệp người mẫu đồ lót nam nếu chán nghề y. Song theo những gì cô biết về Marsh, có lẽ anh chưa bao giờ nhìn vào gương. Có lẽ anh chẳng hề biết mình hấp dẫn đến thế nào. Có lẽ tất cả những gì anh biết là rằng thật oái oăm khi ở trong chuồng ngựa mặc mỗi quần lót cùng em gái bạn thân. Leila bật cười.

“Hoàn hảo.” Anh khẽ nhắm mắt lại. “Cực kỳ hoàn hảo.” Anh nhìn Leila qua lọn tóc vừa rơi xuống mắt. “Anh gần như

khỏa thân, con ngựa cái thì đang nguy khốn, và Tim trở thành cậu bé sai vặt trong hành trình đi tìm Chén thánh. Thôi được, cứ cười anh đi. Cứ việc cười cho thỏa thích.”

Anh đang ngượng. Hai má anh ửng màu hồng nhạt. Anh quay lưng, băng qua chuồng ngựa để nhìn vào chuồng của con ngựa cái. “Khi nào em cười xong,” anh dần giọng thêm vào, “hãy chạy ra ngoài xem cái gì đang giữ chân Tim.”

Anh thực sự nghĩ cô đang cười anh. “Marshall, anh ngó ngẩn quá.” Leila đảo mắt. “Em không cười anh. Nghĩa là em có cười anh, nhưng không phải vì bộ dạng của anh. Em mạo muội khen rằng có rất ít đàn ông nom hấp dẫn trong bộ đồ lót.”

Anh nhìn cô với vẻ chán ngán. “Đi tìm Tim đi.”

“Anh không tin em. Không thể tin anh lại không tin em—”

“Có,” anh nói, rõ ràng chỉ để chiều ý cô. “Anh tin em. Anh tin mọi lời em nói. Bây giờ thì tìm cậu bé cho anh đi.”

Nhưng Timothy đã từ đâu xông vào, vung vẩy cái gói bằng nhựa plastic đựng quần áo và găng tay của Marsh. “Phải cái này không ạ?” nó hỏi to.

“Đúng rồi. Giỏi lắm. Cháu hãy đưa nó cho cô Leila.”

Leila trừng mắt nhìn anh khi nhận cái gói từ tay Tim và lấy ra một cái áo xanh nhạt cổ chữ V và quần xanh cùng màu. Việc Marsh giở giọng bề trên thế này khiến cô tức điên.

“Giúp anh mặc chúng nhé,?” Anh đề nghị. “Hai tay anh đã rửa sạch mất rồi.”

Giúp anh mặc đồ. Đúng rồi, ý kiến hay. Cô có thể làm cho anh bớt giống vũ công Chippendale^[14] mà giống một bác sĩ hơn.

^[14] Chippendale là tên gọi những vũ công nam biểu diễn thoát y. Đặc điểm của họ là mặc cổ áo sơ mi thắt nơ hoặc để trần thân trên.

Nhưng giúp anh mặc quần áo cũng có nghĩa cô phải đứng rất gần anh và hít thở trong mùi hương nam tính sạch sẽ của anh, và cảm thấy sức nóng tỏa ra từ cơ thể anh.

Nhưng cô đang bực anh mà, Leila nhủ thầm. Họ lại đang bất hòa như thường lệ. Và chừng nào còn cãi cọ, cô sẽ không phải lo về việc mình sẽ làm điều gì ngu ngốc, như là lướt lòng bàn tay lên bờ vai rộng trơn bóng của anh hay...

“Anh có thể làm ơn, ít nhất là một lần trong đời, nói chuyện với em mà không ra vẻ tự phụ và hạ cố được không?” Cô cầm cẩu hỏi khi chụp cái áo lên đầu Marsh. Những khớp ngón tay cô chạy dọc theo những bắp thịt vồng lên ở ngực và bụng anh khi cô kéo chiếc áo xuống. Cô cầu trời cho anh không nhận ra cô đang hít thở khó khăn nhường nào, và cố bám lấy cuộc tranh cãi của họ như người chết đuối bám vào cọc có thể nói năng với em như với một người trưởng thành chứ không phải một đứa trẻ nông nổi được không?”

Cái quần. Ôi Chúa tôi, giờ cô sẽ phải giúp anh mặc cái quần xanh thất dải rút kia. Miệng Leila khô khốc khi cô quỳ xuống trước mặt anh và nhìn đôi chân khỏe mạnh của anh.

“Em đề cập đến nó thật đúng lúc,” Marsh trả miếng lúc Leila giơ một ống quần ra cho anh xỏ vào. Anh hơi vịn nhẹ vai cô để giữ thăng bằng, và Leila suýt ngã. “Bởi anh đang tự hỏi liệu em có thể, ít nhất là một lần trong đời, ngừng cư xử như một đứa trẻ nông nổi không?”

Chao, lời nhận xét đầy châm chích, và trong phút chốc, Leila quên bồng cảm giác bối rối phải có khi kéo cái quần lên cặp đùi rắn chắc của Marsh và đi qua cặp mông hoàn hảo của anh.

“Anh chỉ tức tối vì em đã đúng thôi,” cô nói. “Và em luôn luôn đúng, điều đó làm anh phát điên.”

Cô chỉnh lại lưng quần, hai bàn tay luồn dưới chiếc áo quá khổ, hai ngón tay cái lần theo vòng eo anh, từ sau ra trước.

“Nhất định là em đã làm anh phát điên.” Giọng Marsh khàn khàn kì lạ.

Leila liếc nhìn lên mắt anh, rồi vội vã đưa mắt đi nơi khác, tập trung thất dải rút quanh eo anh. Lạy Chúa, lẽ nào anh cũng bị tác động trước sự gần gũi của họ?

“Rõ ràng là em không biết em làm anh điên đến mức nào đâu,” Marsh nói tiếp. “Và dù gì nó cũng không đáng đến chuyện em đúng, bởi đa phần em đều sai.”

Leila trừng mắt, há hốc vì kinh ngạc trước câu nói của anh.

“Nó cũng chẳng đáng đến thói quen khó chịu luôn cường điệu hóa mọi thứ của em,” Marsh thêm vào. “Găng tay, phiền em.”

Anh giơ một tay lên rồi đến tay kia khi Leila giúp anh đeo đôi găng tay phẫu thuật. Việc xỏ chúng gần như bất khả thi, khi lại có thêm cảm giác tức giận vào toàn bộ cái trải nghiệm kì quái này

“Anh làm em điên tiết khi tóc anh cứ rủ xuống mắt. Mà động tí là rủ, và đấy không phải là cường điệu,” Leila gần như bùng nổ. Cô dùng một tay chải tóc anh ra sau, ra khỏi gương mặt.

Anh quay đầu khiến tay cô chạm vào cái cằm lởm chởm râu của anh. Trước khi cô kịp thu tay về, anh đã hôn lên mặt trong cổ tay cô, lướt đôi môi lên lòng bàn tay.

Leila cảm thấy gần như bị bốc cháy, và cô rụt phắt tay về. Lạy Chúa, anh vừa hôn cô.

“Anh để kiểu tóc này,” Marsh nói, dùng khuỷu tay đẩy cánh cửa chuồng con ngựa cái, “là bởi anh thích làm em điên tiết.”

Anh mỉm cười với cô, một nụ cười chiến thắng hân hoan.

Leila quắc mắt, cố giấu sự ngỡ ngàng đang hun nóng hai má mình. Anh đã hôn cô. “Liệu anh có thể, ít nhất một lần

trong đời, không hành xử như một tên ngốc không?”

“Shhh,” Marsh thận trọng lại gần con ngựa. “Ráng lên nhé.”

Giọng anh dịu dàng và vồ vể khi đi từ phía đầu tới hông con ngựa. Tiếp tục thì thầm khe khẽ, anh cúi xuống và kiểm tra con ngựa.

Leila quan sát gương mặt Marsh, và khi miệng anh bỗng mím chặt thì cô biết tình hình không khả quan rồi.

Và bất ngờ, con ngựa cái vung chân lên. Móng nó thụi vào vai phải Marsh với một tiếng huých chắc nịch, và sức mạnh cú đá đủ để hất bật anh ra sau. Anh đập vào bức tường của chuồng cùng với tiếng chửi thề tắc nghẹn rồi rớt phịch xuống nền đất bẩn.

“Marsh!” Leila chạy tới bên anh trong nháy mắt. Cô gạt tóc anh ra khỏi mặt, lần này thì nhẹ nhàng hơn.

Bàn tay Leila đặt trên trán anh mát rượi, êm ái. Và nỗi lo lắng trong mắt cô khiến anh hài lòng ngoài sức tưởng tượng. Cô có quan tâm đến anh, điều đó khỏi cần bàn cãi. Nhưng bây giờ không phải lúc phân tích xem sự quan tâm của cô là giữa con người với nhau hay còn hơn. Anh sẽ phải bắt tay ngay vào việc nếu muốn cứu sống con ngựa.

Marsh chống tay ngồi dậy, nhắm mắt khi sờ vào bả vai, rồi xoay xoay cánh tay. “Xuất sắc. Đáng mừng là con ngựa vẫn còn chút sức lực.”

“Anh không sao chứ?” Leila hỏi.

“Chỉ thâm tím thôi. Không nghiêm trọng. Anh sẽ sống sót.” Anh chán nản nhìn đôi găng tay, giờ đã dính đầy rơm và phân chuồng. “Mất vệ sinh quá. Giúp anh cởi cái này ra.”

Nỗi lo của Leila chuyển thành tức giận. Anh có thể nhận thấy sự giận dữ qua đôi vai cứng lại, cái miệng mím chặt, đôi mắt như tóe lửa của cô.

“Không nghiêm trọng,” cô nhắc lại khi lột đôi găng ra. “Nếu con ngựa đó nhắm cao hơn chút nữa, hoặc nếu anh đang cúi thấp hơn, anh sẽ bị đá vào đầu. Anh biết không, thưa Ngài Smartass^[15], nếu bị ngựa đá vào đầu người ta sẽ chết.”

^[15] Người chuyên viết chuyện tiểu lâm

“Nhưng anh bị đá vào vai,” Marsh chỉ ra. “Chứ không vào đầu.”

Anh có thể bị thương rất nặng. Và có thể giờ cô đang ngồi đây, còn bác sĩ duy nhất trên đảo đang hấp hối trên tay với vết thương nơi đầu. Marsh sẽ làm gì, cô hoảng hốt tự hỏi, nếu anh bị thương thật? Ai sẽ chăm sóc cho anh? Ai sẽ có đủ kiến thức để cứu tính mạng anh?

“Anh không bị đá vào đầu... lần này thôi.”

Marsh đứng lên. Leila nhận thấy anh gượng nhẹ vai phải dù cố giấu. “Cuộc cãi cọ này còn kéo dài bao lâu nữa? Bởi vì giờ anh không có thời gian.”

“Anh sẽ còn khối thời gian,” Leila đốp lại, giọng run run vì kích động. “Đúng ra là không bao giờ hết, sau khi chân con ngựa tìm đến hộp sọ và lấy đi tí óc của anh.”

“Ý tưởng của em sẽ được th hiện.” Marsh nhìn về con ngựa. “Bạn thân mến, làm ơn giúp tôi—”

Leila cười. Marsh nhận ra mắt cô long lanh nước.

“Gì cơ, giúp anh tự giết chính mình à?” Cô lắc đầu thật mạnh, những lọn tóc vàng xõa tung. “Không, cảm ơn.”

“Được, vậy hãy đưa cậu bé Tim vào nhà.” Anh bước lại gần, nói thật nhanh và nhỏ với mình cô. “Con ngựa con đã chết được một lúc rồi. Nó bị dây rốn quấn cổ nên không thể ra được. Anh có thể cứu ngựa mẹ, nhưng đó không phải cảnh tượng đẹp mắt gì đâu.”

Họ đã đến quá muộn. Leila có thể thấy lòng trắc ẩn và hối hận trong mắt Marsh. Xưa nay cô vẫn nghĩ anh là kẻ vô tình,

nhưng giờ, khi nhìn kỹ anh, trong khoảnh khắc hiếm hoi, cô thấy đôi mắt đó chẳng chút thân sắc.

“Em rất tiếc.” Cô vòng tay qua eo anh và ôm anh thật chặt. Cô nhắm mắt, vùi mặt vào bờ vai ấm áp của anh. “Hãy cẩn thận. Anh hãy cẩn thận.”

Cô cảm thấy anh gật đầu. “Được rồi,” anh thì thầm.

Điều này thật không tin nổi. Leila – Leila đáng yêu, sôi nổi và đầy những bất ngờ – lại ở trong vòng tay anh lần nữa, nhưng anh không thể hôn cô. Trước sự có mặt của cậu bé Tim. Trước tính mạng đang nguy ngập của con ngựa cái. Sao thời khắc của anh lại đến trong trớ trêu vậy chứ.

Leila ngẩng đầu lên. Tóc Marsh lại rủ xuống mắt, cô gạt nó ra lần sau cùng, lướt những ngón tay ra sau đầu anh rồi xuống cổ, khẽ siết lấy vai anh. “Anh hứa chứ?”

Cái chạm của tay cô truyền sự ấm áp và cảm xúc mạnh mẽ cô dành cho anh – cảm xúc của tình bạn. Marsh quay đi, chợt tê tái nhận ra sự lo lắng của cô lúc này là của một người bạn, không phải người yêu.

“Tất nhiên rồi,” anh chật vật cất lời.

Lạy Chúa, anh yêu người phụ nữ chỉ xem anh như một người anh kết nghĩa, một người để đấu khẩu và tranh luận, một người để quan tâm và động viên những khi cần thiết

“Đi đi, hãy đưa Tim ra khỏi đây.”

Anh coi Leila như niềm hi vọng, tương lai của anh. Đó là sự thật, ý nghĩ về một mối quan hệ lâu dài làm anh sợ chết khiếp, nhưng không có cô, anh biết cuộc đời anh sẽ chẳng còn gì ngoài sự trống rỗng.

Vậy mà cô chỉ coi anh như một người anh trai.

Tuyệt thật.

Có lẽ anh cần một cú đá ra trò vào đầu.

***

Marsh im lặng chẳng nói chẳng rằng khi lái chiếc xe jeep xuôi lối đi đầy bụi của nhà Beauchamp.

“Anh đã làm rất cừ,” Leila nói.

“Hmm,” Mắt Marsh không rời con đường mấp mô.

Ánh đèn pha xe jeep loang loáng khi bánh xe vấp phải một ổ gà mà anh không thể tránh khỏi.

“Chính anh đã bảo không cách nào cứu được con ngựa con cơ mà, nó đã chết trước khi ngựa mẹ chuyển dạ. Và chắc chắn Kevin Beauchamp rất mừng vì anh đã dốc sức cứu con ngựa cái.”

Lúc cha mẹ Timothy từ đất liền về đến nơi thì Marsh đang dọn dẹp chuồng ngựa.

“Kevin đang trông mong khoản tiền bán con ngựa con đó.” Marsh lái xe ra đường lớn. “Anh không biết giờ ông ấy sẽ làm thế nào.”

“Nhân nói về chuyện tiền nong.” Leila quay sang anh.

Ánh đèn phát ra từ bảng đồng hồ chiếu sáng gương mặt Marsh.

“Kevin Beauchamp lấy đâu ra tiền để trả cho anh.”

“Ôi, tạ ơn Chúa,” Marsh nói. “Anh cứ sợ em sẽ hỏi câu hóc búa hơn.”

“Em cá Kevin sẽ coi đây là một câu hỏi khá hóc búa đấy.” Leila nhìn anh chăm chăm.

Mái tóc vàng của cô gần như huyền ảo trong bóng tối, lấp lánh trong ánh sáng đèn pha hắt vào. Marsh vẫn nhớ như in tóc cô mềm đến mức nào nơi cằm anh lúc cô vòng tay ôm anh. Cảm giác khao khát nhức nhối khi hồi ức đó trào lên khiến anh kinh ngạc. Nó đâm vào ngực anh, sắc bén và nóng rực. Khiến anh phải mất vài giây mới lấy được hơi thở.

“Quả thực,” anh đáp, cố giữ cho giọng nói bình tĩnh và đều đều. “Đó là một câu hỏi đơn giản vì đáp án rất đơn giản.

Ông ấy không thể trả cho anh.”

“Không thể.”

Marsh liếc nhìn Leila lần nữa. Cô không có vẻ ngạc nhiên hay thậm chí thất vọng. Chỉ mặc nhiên chấp nhận.

Không có chiếc xe nào đi gần họ trên đường, anh chỉ có thể thấy lò mờ gương mặt cô trong tia sáng yếu ớt từ bảng đồng hồ. Trông cô đầy bí ẩn và xinh đẹp. Nỗi khao khát dữ dội kia quay lại và anh cắn chặt răng, cố chiến đấu với nó.

Anh thậm chí còn không biết cảm giác đó nghĩa là gì, khốn khiếp thật. Thôi được, anh biết được phần nào ý nghĩa của nó. Và cái phần nào ấy chính là dục vọng. Anh muốn cô. Điều đó chẳng còn gì nghi ngờ. Anh đã muốn Leila từ mùa hè năm cô bước sang tuổi mười tám. Thậm chí trước đó nữa, Chúa đã phù hộ cho anh. Nhưng nỗi khao khát căng tức này không chỉ là nhục dục.

Chiếm hữu. Anh muốn chiếm hữu. Anh muốn độc chiếm người phụ nữ này theo cách cơ bản nhất, gần như nguyên thủy – mặc dù, chao ôi, anh chỉ có thể tưởng tượng ra những tiếng hét giận dữ của Leila nếu anh có can đảm cố bày tỏ cảm xúc đó.

Che chở. Anh muốn chăm sóc cô. Anh muốn ôm chặt lấy cô sau khi những đam mê của họ lắng xuống và ấp ủ cô bằng hơi ấm tình yêu của anh.

Che chở. Anh muốn mãi mãi cảm thấy thế khi Leila mỉm cười với anh. Nó còn hơn cả hạnh phúc và sự thỏa mãn đơn thuần. Đó là cảm giác mà cuối cùng, cuối cùng đã choán hết con người anh. Và anh muốn mỗi buổi sáng thức dậy với tiếng huýt sáo vui vẻ vì biết hôm nay Leila sẽ mỉm cười với anh. Hôm nay, ngày mai rồi ngày tiếp theo và tiếp theo nữa.

“Vậy là ông ấy không bao giờ trả tiền anh?” Leila hỏi “Anh cứ tự chịu tiền thuốc men đã sử dụng tối nay, chưa kể đến thời gian của anh?”

“Sau khi họ mổ lợn, nhà Beauchamp sẽ cung cấp cho anh một năm thịt lợn miễn phí” Marsh giải thích. Anh không thể nhìn cô thêm lần nào nữa... anh không dám. Cái cảm giác choáng ngợp này có thể khiến anh lái xe chệch đường. “Thay cho tiền mặt.”

“Thịt lợn.”

“Và mứt,” Marsh thêm vào. “Món mứt mâm xôi Kelly Beauchamp làm là loại ngon nhất anh từng...”

“Anh là người ăn chay cơ mà,” Leila nói. “Anh sẽ xoay sở thế nào với số thịt lợn mang đến trong vòng một năm.”

“À, đương nhiên là anh không ăn chúng.” Anh gạt tóc khỏi mắt. Anh ước gì cô cứ gào thét với anh cho xong. Như thế anh còn biết cách xử trí chứ không phải sự điềm tĩnh này. Ít nhất khi cô to tiếng, anh sẽ biết phản ứng thế nào. Ít nhất như thế anh có thể đo lường được cơn giận của cô. “Anh tặng lại chỗ thịt lợn cho gia đình Hopkins. Họ sống ở mũi đất nhô ra biển, cách nhà anh một dặm – ý anh là ngôi nhà trước kia của anh.”

“Gia đình Hopkins. Họ ở Sunrise Key đã lâu chưa?” Leila hỏi.

“Từ khi em vào trung học. Đó là một gia đình đông người. Có năm đứa con, tất cả đều là con trai? Bọn họ đều nhỏ hơn em.”

“Em không nhớ ra họ,” Leila thú nhận.

“Họ chẳng thể sánh với câu lạc bộ du thuyền đâu,” Marsh khô khan nói. “Ron đang ốm, và với năm đứa con chưa đến tuổi trưởng thành, họ luôn dùng hết số thịt lợn đủ dùng trong một năm. Tất nhiên chưa đến một năm thì họ đã dùng hết rồi.”

Leila im lặng, nhìn ra bóng tối bên ngoài xe. “Ôi Marsh, em không ngờ anh lại quá...” Cô vắt óc tìm từ thích hợp.

Marsh không đoán được cô định nói gì. Quá ngu ngốc? Quá cầu thả về tài chính? Quá yêu cô đến mất trí?

“Quá hoàn hảo chẳng?” anh gợi ý, thặng xe ở chỗ dừng xe tại giao lộ giữa đường Ocean Avenue và đường Main. “Vẫn đẹp mê người ngay cả khi chỉ mặc độc đồ lót?”

Cô nhìn anh. Trong ánh sáng lờ mờ từ ngọn đèn đường, đôi mắt cô mang sắc tía như màu trời trước cơn bão – sẫm lại bí ẩn và thêm chút nguy hiểm. Chẳng trách mà anh lạc mắt mình trong đôi mắt ấy. Marsh dứt khỏi ánh nhìn ấy, chỉ để thấy mình đang nhìn chăm chặp môi cô. Trời ạ, nhưng anh muốn hôn cô.

“Em không ngờ anh quá ư tử tế,” cô nói.

Mất ba giây anh mới ngấm được câu nói của cô. Tử tế? Cô nói anh tử tế?

Đợi đã nào, nếu trước khi có câu nói này cô đã nghĩ anh không tử tế, vậy thì cô đã nghĩ gì?

“Em đã không nhận ra anh quá hảo tâm tới vậy.”

“Đó không phải hảo tâm,” anh nói. Nếu cô không nghĩ rằng anh tử tế, vậy thì cô vẫn luôn cho rằng anh không tử tế? “Nếu Ron Hopkins mà nghĩ anh đang tỏ lòng hảo tâm với ông ấy thì ông ấy lên cơn đau tim mất. Chúng tôi trao đổi. Họ có một khu vườn lớn. Và họ trồng bí zucchini và dưa hấu cho tôi suốt mùa.”

“Hầu hết mọi người sẽ không cho rằng một năm cung cấp thịt lợn đổi lấy những loại rau củ thông thường là một vụ giao dịch công bằng.”

“Hầu hết mọi người không phải ăn chay, và do đó coi nhẹ giá trị của rau quả,” Marsh chỉ ra. Ở cả hai bên đường Ocean Avenue và đường Main đều không có đèn giao thông. Marsh về số không, và hơi xoay người sang cô. “Này Leila, nếu em không ngờ rằng anh tử tế—”

“Em không ngờ anh với hàng xóm láng giềng. Chuyện gì đã xảy ra vậy?”

“Hẳn đó là do lan truyền.” Hiển nhiên trước thời điểm này cô cũng chẳng nghĩ là anh thân thiện. “Người dân trên đảo luôn giúp đỡ lẫn nhau. Em đã từng sống ở đây nên chắc cũng biết rõ. Bọn trẻ nhà Hopkins nhổ cỏ dại trong vườn cho bà cụ Milton. Và bà cụ luôn nướng thêm một mẻ bánh quy cho cỡ cà phê sau lễ nhà thờ Chủ nhật. Ben Sullivan lấy máy cắt cỏ nhà mình để xén cỏ trước tòa thị chính trong trấn. Millie Water tặng hàng thùng soda cho giải Little League để được bán hàng trong các trận đấu của họ.”

“Còn anh cung cấp các dịch vụ y tế miễn phí?”

“Không phải lúc nào cũng miễn phí. Có người có bảo hiểm y tế. Và có người thực sự có tiền, tin hay không tùy em.”

“Có những bác sĩ sẽ từ chối khám chữa bệnh nếu bệnh nhân không đủ tiền trả.”

“Và có những tay bác sĩ sẽ mục rữa trong địa ngục,” Marsh đáp lại không nao núng. “Còn anh đây, sẽ lên thẳng thiên đàng, thông qua một cánh cửa đặc biệt được đóng dấu Thân thiện và Tử tế.”

Leila cười. Chúa ơi, anh yêu tiếng cười của cô. Anh yêu cái cách cô mỉm cười như thể thu vào cả thế gian. Anh yêu cái cách đôi mắt cô lấp lánh khi thích thú.

“Anh biết không, em thực sự tin rằng anh sẽ lên thiên đàng. Chỉ buồn cười, em luôn tưởng là...” Nụ cười của cô nhạt đi, và cô nhìn ra chỗ khác, như thể xấu hổ.

“Hmmm,” Marsh lên tiếng. Một chiếc ô tô đi đến sau xe anh, ánh đèn pha rọi thẳng vào gương chiếu hậu. Anh đưa tay ra ngoài thành xe và ra hiệu cho chiếc xe cứ vượt qua. “Anh nghĩ tốt hơn không nên tìm hiểu phần còn lại. Nhất định nó chẳng hay ho gì.”

“Em đã từng nghĩ anh ích kỷ và chỉ biết mỗi bản thân,” cô thú nhận.

“Và chẳng tử tế gì cho cam,” anh nói nốt hộ cô.

“Em sai rồi thì phải?” Cô nhìn lại anh

Anh có thể trả lời cô theo nhiều cách. Trên thực tế, người ta có thể sử dụng lời thú nhận của cô để trả miếng lại. Theo như lời cô nói, cô chưa bao giờ sai, và khi cô thừa nhận điều ngược lại thì chắc chắn cô đáng hứng chịu một nhận xét chua cay.

Nhưng Marsh không chế nhạo. Không cười cợt. Anh cố không giễu cợt cô.

“Anh không biết,” anh nghiêm túc nói. “Nhiều khi anh rất không tử tế đối với em. Nhưng chỉ với em thôi.”

“Ra thế đấy. Hồi anh và Simon học đại học, anh chế nhạo em không thương tiếc. Anh chưa bao giờ chịu từ bỏ việc đó. Phần nửa thời gian em phát khùng lên với anh. Nửa còn lại...” Nửa thời gian còn lại, cô đã nghĩ mình gần như phải lòng anh. Nhưng không đời nào cô thú nhận với anh điều đó.

“Em luôn tỏ ra hỗn xược với anh.” Marsh nói. “Ngay ngày đầu anh gặp em và Simon. Em như thế nào nhỉ? Mười một tuổi? Tóc vàng và... đặc chất Mĩ. Em nhìn như thể anh là một mẫu rác lênh bênh trên sóng thủy triều. Và em mới chỉ là một đứa trẻ. Khi em lớn hơn, lúc vào trung học, em vẫn láo xược với anh. Hỗn xược, và xinh đẹp đến chết người.”

Leila nhìn chăm chăm Marsh, nhưng anh không nhìn cô, mà nhìn ra con đường trước mặt, như thể anh nhìn được vào tương lai.

“Xinh đẹp? Thật ư?”

“Đúng vậy. Và giờ vẫn thế.”

Marshall Devlin nghĩ rằng cô xinh đẹp. Tim Leila đập thình thịch, cô sợ anh có thể nghe thấy. Xinh đẹp. Nhưng...

Cô nhướn một bên mày. “Vậy nên anh đặt cho em biệt hiệu Mặt khỉ?!”

Marsh nhìn cô và mỉm cười. Cô có thể thấy hàm răng trắng đều tăm tắp của anh lấp lóa. “Em nghĩ anh lại đi dăng

thêm vũ khí cho em bằng cách thú nhận anh thấy em là người xinh đẹp nhất anh từng gặp sao? Nói thật đi, em sẽ không sử dụng nó để chế nhạo anh không thương tiếc nhằm trả đũa

“Cũng có thể.” Cô quan sát gương mặt anh trong ánh đèn đường mờ tỏ. “Anh nghĩ em xinh đẹp thật à? Từ lúc em học trung học?”

“Anh nhớ có dạo em mặc một chiếc quần jeans màu xanh lam ngắn cũn cỡn xé tua rua hai bên. Nó làm đôi chân em trông còn dài hơn,” Marsh hồi tưởng. Trong bóng tối đôi mắt anh mang vẻ mơ màng – và ấm áp. “Kì nghỉ hè năm đó của anh thật khổ sở. Em thường mặc nó với áo hai dây màu đỏ trắng như thế này. Tóc em vàng và làn da rám nắng. Một cô gái Mỹ hoàn hảo. Nụ cười của em – hoàn hảo. Đôi mắt em – hoàn hảo. Thân hình em – hoàn hảo. Mỗi lần em bước vào phòng là tim anh lại đau nhói.”

“Ôi, giá như được trở lại tuổi mười bảy,” Leila tiếc nuối.

“Bây giờ em còn đẹp gấp bội.”

Leila đảo mắt. “Còn anh rõ ràng đã tăng gấp đôi tiêu chuẩn. Em còn nhớ cha mẹ em rất quý anh. ‘Tại sao con không thể giống như cậu Marshall Devlin dễ thương kia?’” Leila giả giọng mẹ mình. “‘Cậu ấy thật là lịch thiệp’” Cô lắc đầu. “Anh không lịch thiệp, anh là kẻ dối trá.”

Marsh cựa quậy trên ghế. “Anh nghĩ phải gọi là khéo nói mới đúng, không phải dối trá.” Anh vuốt tóc ra khỏi mắt. “Như những cô gái Mỹ mới lớn khác, khéo ăn khéo nói chưa bao giờ là ưu điểm của em”

“Có một sự khác biệt giữa khéo ăn khéo nói và lấy lòng cha mẹ em–”

“Đó là lí do khiến em chống lại anh?” Marsh cắt ngang. “Ngay từ đầu em đã ác cảm với anh. Anh nhớ lần đầu tiên đến Sunrise Key với cha anh. Lúc đó là Giáng sinh, và anh đang buồn. Nếu không phải vì Simon... hoặc có lẽ là vì Simon. Có

phải bởi cậu ấy và anh trở thành bạn thân mà em cảm thấy bị ra rìa? Đó là lí do em khó chịu đến thế?”

“À, có lẽ vậy,” Leila thừa nhận. “Một phần là thế. Một phần nữa do anh là một gã công tử hợm mình. Anh rất khó gần và... xa lánh. Anh chẳng bao giờ chơi với những đứa trẻ khác, trừ Simon. Và em không nhớ đã từng thấy anh cười. Ít ra là trong năm đầu tiên.”

Đèn pha của một chiếc xe nữa sáng lên sau lưng Marsh, anh phất tay cho nó qua. Leila nhận ra họ đã ngồi đây được một lúc lâu. Nhưng cô chưa muốn về nhà vội. Từ trước đến nay cô chưa bao giờ nói với Marsh những chuyện thế này – về các vết thương xưa cũ và những bất công thời niên thiếu vẫn vương vất giữa họ. Cô hoàn toàn không hề biết mình đã thu hút anh khi còn là một nữ sinh. Tại sao anh lại không mời cô đi chơi? Cô sẽ đồng ý ngay lập tức. Đương nhiên, anh đã chẳng thể nào biết được điều ấy.

“Anh không cười nhiều, nhưng chắc chắn không thể chỉ vì nghi ngờ mà em buộc tội anh. Lúc đó anh mười bảy tuổi, vừa đến sống ở một đất nước xa lạ với cha – người cha mà anh chỉ biết sơ – cùng vợ và hai đứa con của ông. Anh đang phải chịu cú sốc văn hóa.” Anh thở dài. “Và anh đang buồn.”

Leila nhìn anh chăm chăm. “Buồn ư? Sao thế?”

Anh nhìn lại cô, nhòai người về phía trước trong đêm tối. “Em quả thực không biết gì ư?”

“Marsh, anh đang nói về chuyện gì vậy?”

“Mẹ anh. Khi đó bà vừa qua đời, và chỉ sau lễ tang một tuần anh đã phải chuyển đến sống tại Mỹ, đến vùng ngoại ô của New Heaven với một người cha xa lạ. Hai tuần sau đó, cha con anh đi nghỉ ở Sunrise Key. Anh không khó gần lúc chúng ta gặp nhau lần đầu, Leila. Anh đang sốc.”

“Ôi Marsh. Chẳng ai cho em biết cả.” Cô úp tay lên miệng, nhớ lại tất cả những lời nói khó nghe và ánh mắt căm tức cô ném về phía anh khi anh chiếm đoạt sự quan tâm của người

anh trai thân thiết. “Em đã thật là tệ. Hẳn anh đã nghĩ em là một con ranh đáng ghét.”

“Anh chỉ nghĩ em hơi nhạy cảm.” Anh cười rầu rĩ. “Và anh phải thú nhận rằng cái từ con ranh đáng ghét có lướt qua trong đầu anh một hai lần gì đấy.”

“Em xin lỗi.”

“Anh không nhận ra em chẳng hề biết chuyện mẹ anh. Anh tưởng ai cũng biết.” Anh cười buồn. “Chắc đó là lý do cho cách cư xử của em. Anh đã luôn cho rằng em rất tàn nhẫn.”

Leila nhắm mắt lại và ngửa đầu ra lưng ghế. “Em đúng là con ngốc.”

“Leila, tin anh đi, anh đã tha thứ cho em từ lâu lắm rồi.”

Vùng cổ cô lộ ra trông thật dài và thanh mảnh dưới ánh sáng từ ngọn đèn nơi góc đường.

“Như thế cũng không làm cho em bớt ngốc hơn.”

“Chuyện qua rồi.” Marsh chỉ ra. Anh phải xiết chặt hai tay thành nắm đấm để không chạm vào cô. “Em đã từng ngốc nghếch. Nhưng em đã trưởng thành. Anh cũng đã trưởng thành hơn rất nhiều.”

“Nhưng sao em vẫn cảm thấy mình thật kinh khủng?” Cô mở mắt và quay đầu sang nhìn anh.

“Chứng tỏ em không ngốc nghếch. Nếu ngốc nghếch, em đã không cảm thấy kinh khủng, đúng chứ? Đó là quá khứ rồi, Leila. Hãy để nó qua đi.”

“Chà, anh là người tử tế có khác, đúng chứ? Quá tử tế. Em không chắc mình có thể chịu được chuyện đó.”

Cô đang chế giễu anh. Bởi vì cô không muốn anh nhìn thấy những giọt nước mắt chọt lấp lánh trong mắt cô.

Marsh cảm thấy lộn nhào, như thể anh vừa bước ra khỏi mép vách đá. Leila quan tâm đến anh đủ để rơi nước mắt. Có

thể vẫn chỉ là kiểu quan tâm của người em gái, nhưng như thế đã khá hơn nếu so với thời niên thiếu ghét anh thậm tệ.

Marsh làm điều duy nhất mà anh có thể làm. Anh vờ như không thấy những giọt nước mắt ấy. Và anh đáp lại. “Anh nghĩ nếu em muốn, anh có thể bắt đầu gọi em là Mặt Khỉ trở lại. Ý anh là, chỉ để cân bằng mối quan hệ giữa chúng ta.”

Leila bật cười, và nhào người ngang qua ghế để ôm lấy anh.

Thế này đây, Marsh nhận ra. Anh sẽ không đời nào có thể ôm lại Leila mà không hôn cô. Và khi anh hôn cô, cô sẽ biết tất cả.

“Xin thứ lỗi, hai vị,” một giọng nói vang lên, và Marsh giật mình. “Ô kìa, bác sĩ. Tôi ã không nhận ra đó là anh.”

Liam Halliday đứng ngay bên ngoài chiếc xe jeep phía Marsh, một tay gác lên gờ kính chắn gió, tay kia đặt lên nóc xe bằng vải bạt khi anh ta vươn người tới và nhìn qua ô cửa mở. Marsh thấy tay cảnh sát trưởng cao lớn thu vào mắt không sót thứ gì – áo sơ mi không cài cúc của Marsh, áo jacket, cà vạt và túi y tế của anh để trên ghế sau, cặp chân dài và đôi tay để trần của Leila, những lọn tóc vàng và gương mặt xinh đẹp của cô.

“Chào cô.” Cảnh sát trưởng gật đầu với Leila và chạm tay vào vành mũ cao bồi. Anh ta mỉm cười với cô và miễn cưỡng đưa mắt trở lại Marsh. “Động cơ trực trực à, Bác sĩ? Có cần tôi giúp anh kéo xe ra khỏi đường lớn, và đưa vào bãi đỗ trước bưu điện không?”

Đôi mắt anh ta tiếp tục quay sang Leila. “Không cần đâu.” Marsh quan sát gương mặt Halliday, cố đoán xem Leila trông thấy gì khi cô nhìn cảnh sát trưởng. “Thực ra, động cơ không sao cả. Chúng tôi chỉ đang nói chuyện thôi.”

Mái tóc đen nhánh của Halliday quấn lại dưới vành mũ rộng. Một lọn tóc rơi trước trán, nhưng chưa đủ dài để chọc

vào mắt anh ta. Nó làm Marsh nhớ đến tóc mình và, anh gạt mớ tóc màu nâu của mình ra khỏi mặt.

Mắt Halliday có màu nâu, nhưng sẫm hơn mắt Marsh. Đó là màu nâu sô cô la đậm, trong khi mắt Marsh chỉ là màu của một khúc sông hẹp sau cơn mưa lớn, khi mặt nước sủi đầy bùn đất.

Dễ nhận ra đôi mắt Halliday đỏ ngầu – rõ là từ trận xả lán tại quán Rustle's Hideout tối hôm trước.

Leila nhào người qua chỗ Marsh, đưa tay cho cảnh sát trưởng bắt. “Tôi là Leila Hunt,” cô tự giới thiệu kèm theo một trong những nụ cười quyến rũ của mình. Ít nhất Halliday cũng có vẻ choáng, Marsh cau có nghĩ.

“Liam Halliday,” Halliday chậm rãi nói, cầm tay cô và giữ một lúc lâu, quá lâu. “Hình như cô là họ hàng với Simon Hunt?”

“Anh ấy là anh trai tôi.”

“Trước đây chúng ta đã gặp nhau chưa?” Halliday hỏi. Marsh nhận ra đó không phải là một câu tán tỉnh. Trong mắt anh ta có vẻ bối rối thực sự. Có lẽ người nghiện rượu nặng như Halliday không thể nhớ đã gặp ai.

“Tôi không chắc lắm,” Leila thú nhận.

Hai bàn tay vẫn bắt lấy nhau kia ở cách mặt Marsh có vài phân, anh hắng giọng. Leila liền giật tay về.

“Giờ thì.” Halliday đứng thẳng lên. “Không được đỗ xe quá sát góc cua, Bác sĩ ạ.” Anh ta cười toe toét và nháy mắt với Marsh. “Và nhất là không được đỗ giữa đường. Tôi buộc phải yêu cầu anh lái xe đi. Hoặc đưa nó vào chỗ đỗ quá góc đường này nếu anh muốn kín đáo hơn.”

Leila đỏ mặt. “Chúng tôi nói chuyện. Chỉ có vậy thôi mà.”

Marsh nhìn cô, chân mày nhướng lên. Cô quá vội vã cam đoan với cảnh sát trưởng là không có chuyện gì giữa họ. Leila

liếc sang Marsh nhưng lại vội ngoảnh đi, như thể bằng cách nào đó chính anh mới là người làm cô xấu hổ.

“À, vậy thì, xin thứ lỗi cho tôi nhé,” Halliday nói. “Hãy vòng qua góc đường nếu hai người muốn... nói chuyện tiếp.” Anh ta chạm tay vào mũ và lại mỉm cười với Leila. “Rất vui được gặp cô, Leila Hunt. Hẹn gặp lại, Bác sĩ.”

Khi Halliday thong thả quay về chỗ chiếc xe cảnh sát đậu dưới ngọn đèn đường, Leila lắc đầu. “Em không thể tin được Frankie từ chối đi chơi với anh ta. Anh ta thật đáng mến.”

“Anh ta đặc biệt đáng mến sau khi qua một đêm say xỉn,” Marsh cộc cằn nói.

“Ờ, Frankie bảo là anh ta có khuynh hướng tiệc tùng.” Mắt cô dõi theo Halliday. Cô thấy anh ta thò tay qua cửa xe lấy ra chiếc microphone không dây. “Nhưng cậu ấy không nói anh ta cực kì đẹp trai. Ôi trời ơi!”

Đúng là ôi trời ơi. “Phải, chẳng biết anh ta có còn đẹp trai khi mặc mỗi đồ lót không?” Marsh trầm ngâm.

Leila phì cười. “Có lẽ không được như anh đâu. Mặc dù... “Mắt cô xa xăm mơ màng. “Marsh, anh có nghĩ là anh ta không?”

“Không.”

Cô nhìn anh ngạc nhiên. “Sao anh chắc chắn thế?”

“Có thực em nghĩ Halliday có thể là chàng ninja của em?” Marsh hỏi ngược lại. “Ý anh là thực sự ấy.”

Cô lại quan sát tay cảnh sát trưởng. Cảm giác lúc này của anh có phải ghen tuông? Đúng, nhất định là ghen tuông, và nó tệ gấp mấy lần cơn nhức nhối anh cảm thấy với Elliot. Elliot không phải mối đe dọa thực sự, bất kể Leila đã nói sẽ cưới anh ta. Có thể cô đang nghĩ đến chuyện kết hôn với Elliot, nhưng rõ ràng cô không bị anh ta hấp dẫn, không như thế này.

Phải nhìn Leila dán ánh mắt rạng ngời vào Halliday đúng là lộn ruột. Marsh muốn xiết cổ tay cảnh sát trưởng, chỉ vì anh ta dám hiện diện trên đời.

“Em quả thực không biết. Nếu anh ấy là chàng ninja của em thì sao?”

“Vậy thì em còn đợi gì nữa?” Marsh nói, giọng pha chút hằn học. “Đây quả là là cơ hội lớn của em. Hãy đi tìm hiểu xem. Sao em không đi tới và hôn anh ta? Anh chắc anh ta sẽ vui mừng hết biết mà đón nhận.” Theo cái cách Halliday nhìn Leila, thì rõ ràng anh ta sẽ sẵn lòng cho cô thực hành một chuỗi nụ hôn thử nghiệm với mình.

Lela tháo dây an toàn và bước ra khỏi xe.

“Em định đi đâu?” Marsh ngạc nhiên hỏi.

“Anh nói đúng. Đây là cơ hội tuyệt vời của em. Em sẽ đi nói chuyện với anh ấy. Anh hãy cho xe vào bãi đỗ ở bưu điện. Mấy phút nữa em sẽ quay lại, được chứ?”

“Leila, em không thể coi lời anh vừa nói là nghiêm túc được.” Nhưng cô đã cất bước đi tới chỗ tay cảnh sát trưởng và chẳng nghe anh nói gì.

Anh chửi thề khi quan sát họ. Rõ ràng gã đàn ông nghĩ Leila xinh đẹp. Nhưng ở cô còn nhiều điều khác nữa ngoài gương mặt đẹp và thân hình gần như hoàn hảo. Cô thông minh, thân thiện, hài hước và ấm áp. Cô rất đặc biệt. Ngay cả tên gốc như Halliday cũng chỉ cần vài giây là nhận

Halliday cất bộ đàm đi ngay khi phát hiện ra Leila đang đi về phía mình. Anh ta bỏ chiếc mũ cao bồi ra và lùa những ngón tay lên tóc trong khi tựa vào thành xe. Đôi chân dài trong chiếc quần jeans vắt chéo nhau nơi mắt cá.

Halliday mỉm cười với Leila, cô cười đáp lại, và Marsh biết rằng mình không thể, tuyệt nhiên không thể ngồi đó và nhìn được nữa. Anh vào số một và vào cua vòng qua góc đường tiến vào bãi đỗ trước cửa bưu điện. Nhưng, từ chỗ anh đậu

xe, anh vẫn có thể trông thấy Leila và Halliday trong kính chiếu hậu, nên anh nhắm mắt lại.

Mẹ kiếp, tại sao Leila không cười với anh theo cách đó.

Bởi vì cô không coi anh là gì khác ngoài một người bạn, không hơn một người anh trai. Cô đã hối hả cải chính với Halliday khi tay cảnh sát trưởng cho rằng họ đỗ xe nơi giao lộ để hôn nhau. Chẳng lẽ ý nghĩ hôn anh lại đáng sợ đến thế?

Chắc chắn Leila không thấy anh thiếu hấp dẫn vào Giao Thừa, khi anh hôn cô lúc nửa đêm. Không, cô đã đáp lại những nụ hôn của anh theo cách khiến anh gần như nghẹt thở.

Có lẽ đó là đáp án. Có lẽ anh nên mặc lại bộ đồ ninja và xuất hiện trong phòng cô đêm nào đó.

Nhưng không.

Thực sự là, Marsh muốn Leila yêu anh. Không phải như một người bạn, không phải một người anh, hay một bóng ma lãng mạn. Anh muốn cô yêu anh đến đắm đuối, tuyệt vọng, mê mụ. Anh, chứ không phải tên ninja bí ẩn nào đó.

Và Lạy Chúa, hãy cho con biết, có cái quái gì đang diễn ra ở kia vậy?

Marsh mở mắt, và trong gương chiếu hậu, trong ánh sáng đèn đường, anh thấy Liam Halliday kéo cô vào vòng tay và hôn cô. Đó là một nụ hôn dài, một nụ hôn nhàn nhã, một nụ hôn sâu đắm và đam mê.

Để nguyên chìa khóa trong ổ, Marsh bước ra khỏi xe và bỏ đi.

“Thế là em đứng đó, ngay giữa đường với tay cảnh sát trưởng.” Simon gác chân lên thành lan can bao quanh hiên nhà. “Rồi sao? Em đã nói gì? ‘Xin lỗi, cảnh sát trưởng, anh vui lòng cho tôi hôn một cái nhé?’”.

“Vâng, vâng.” Leila đứng đối diện với anh, nhìn xuyên qua màn đêm ra bãi biển. Mặt trăng đã ló dạng, soi tỏ bãi biển vắng tanh. Không thấy bóng dáng Marsh đâu cả.

Simon ngồi nhích tới trước, thả hai chân xuống. “Em nói thật đấy chứ?”

“Vâng, đúng vậy. Simon, anh có thấy Marsh đâu không?”

“Em đã kể với Halliday toàn bộ câu chuyện?”

“Không phải toàn bộ.”

Simon chỉ một chiếc ghế. “Ngồi xuống.” anh ra lệnh “Anh phải nghe hết chuyện này.”

“Em đang vội.” Leila nói. “Anh có nhìn thấy anh ấy không?”

“Anh nào?”

“Marsh.”

“Marsh?”

“Bạn của anh? Là bác sĩ? Cao, nói giọng Anh, tóc nâu...?”

Simon chống hai khuỷu tay lên đầu gối và tựa cằm lên lòng bàn tay khi giương mắt nhìn Leila. “Anh biết đó là ai. Anh chỉ đang thắc mắc sao cô nóng lòng tìm nó, vậy thôi.”

“Bọn em đã hẹn nhau cùng xem qua sổ sách tài chính của anh ấy.” Cuối cùng Leila cũng ngồi xuống đối diện anh trai.

“Nó không có đây.”

Cô nhìn anh sắc lẻm. “Anh ấy sẽ xuất hiện nếu em tìm anh ấy vì một lí do khác chắc?” Leila hỏi.

Simon cười. “Không. Tin anh đi, anh muốn em xem lại sổ sách của Marsh. Nói em nghe nhé, Lei, với một gã tốt nghiệp y từ Harvard, Dev chắc chắn giỏi toán. Chuyện sổ sách không làm khó nó được đâu. Cái thằng đó chỉ không quan tâm thôi.” Anh ngả người ra ghế. “VẬY, hãy cho anh biết về Halliday. Em đã nói gì, gã đã nói gì? Anh muốn biết chi tiết.”

Leila khép mắt lại. “Em đến bên anh ta và nói, ‘anh biết không, tôi đang nghĩ có lẽ chúng ta đã từng gặp nhau.’ Vì lúc trước anh ta có hỏi bọn em đã gặp nhau chưa. Rồi em hỏi anh ta có mặc đồ ninja tới bữa tiệc của anh không, đương nhiên điều đó em đã biết rõ.”

“Một nước đi xuất sắc. Thử anh ta để xem anh ta sẽ nói thật hay nói dối trắng trợn.”

“Không, anh ngốc quá,” Leila nói nhẹ nhàng. “Anh ta là cảnh sát trưởng của thị trấn. Em không nghĩ anh ta sẽ nói dối. Em cần một chủ đề nào đó để trò chuyện, để trở nên thân thiện hơn, thế nên em liền hỏi anh ta về đồ hóa trang.”

“Cố nhiên rồi. Em đã đạt được mục đích thân thiện với anh ta. Anh ta nói, đúng, anh ta mặc đồ ninja. Rồi sao nữa?”

“Em bảo là em đã mặc trang phục Cinderella, và em đề nghị anh ta cố nhớ xem em có phải là người anh ta đã hôn lúc nửa đêm không?”

Simon phá lên cười khoái trá. “Anh không tin nổi em lại đủ dũng khí hỏi anh ta điều đó. Tiếp đi. Rồi gã ấy bảo sao?”

“À...” Leila mở đầu. “Đoạn này có chút tế nhị. Hình như tối đó Liam không phải lái xe, nên anh ta uống hơi quá chén—”

“Anh ta vẫn nốc whiskey và bia như nước lã ấy mà, “ Simon cắt ngang. “Còn gì khác không?”

“Kết cuộc Liam vô cùng xấu hổ, rằng anh ta không nhớ chính xác mình đã làm gì lúc nửa đêm. Cả buổi tối đó đối với anh ta rất nhạt nhòa.”

“Anh ta thừa nhận cơ à?”

“Vâng, mặc dù anh ta đã bỏ ra gần mười phút cố thuyết phục em – và hình như cả bản thân anh ta nữa – rằng chuyện này không phải lúc nào cũng xảy ra. Anh ta nói vì là Giao thừa nên anh ta tự cho phép mình thoải mái hơn ngày thường một chút.”

“Hmm,” Simon thốt ra.

“Thế đấy.”

“Rồi sau đó

“Rồi bọn em đứng thêm một vài phút nữa và cả hai cố không tỏ ra ngỡ ngàng ngập khi anh ta phủ nhận mình có vấn đề với rượu. Anh ta chưa bỏ việc một ngày nào, anh ta không bao giờ dừng đến rượu khi đang làm nhiệm vụ, anh ta chỉ uống để giải khuây, vân vân và vân vân. Em đã nghe tất cả. Mọi cái có hợp lí.”

Leila hít một hơi thở sâu, nhìn lên mặt trăng và những vì sao trên nền trời đen như mực. “Thế rồi,” cô nói tiếp, “khi anh ta dừng lại lấy hơi, em liền xen ngang và kể cho anh ta nghe về người đàn ông đã hôn em lúc nửa đêm – người mà tình cờ thay, không hề cư xử như một kẻ say bí tỉ và mụ mẫm.”

“Em kể cho anh ta? Về nụ hôn?”

“Là những nụ hôn. Số nhiều. Em đưa cho anh ta một phiên bản mức G.” Leila ảo não nhìn sang Simon. “Em bảo mình đang tìm người đàn ông này, rằng em muốn biết người đó là ai. Em không nói rõ nguyên nhân cụ thể là gì.”

“Khôn ngoan đấy.”

“Rồi em hỏi liệu anh ta hôn em được không?”

Simon gật đầu. “Rồi em làm gì khi anh ta nói không?”

Leila giơ tay định gõ đầu anh trai mình bằng ngón trỏ.

“Anh đùa đấy.” Simon cúi đầu tránh. “Vậy là gã ta đã hôn em. Thế đó có đúng người em tìm không? Em có nhìn thấy pháo hoa, vân vân và vân vân không?”

“Không.” Leila lại nhìn lên những vì sao. “Không có pháo hoa. Tuyệt nhiên không.” Cô thở dài. “Và rồi khi em quay lại xe, Marsh đã đi mất.”

Simon ngồi thẳng lên. “Marsh ở đó sao? Với em? Trong lúc em hôn Halliday?!”

Leila liếc về phía anh. “Bọn em đang từ nhà Beauchamp về. Em tính bọn em sẽ về đây để ăn tối rồi xem sổ sách của Marsh. Nhưng anh ấy đột nhiên biến mất, để lại chìa khóa trong xe. Em đợi một lúc, nhưng anh ấy mãi không quay lại. Nên em đành lái xe về nhà. Anh chắc là anh ấy không có đây chứ?”

“Ôi Leila, ôi không.” Simon úp mặt vào hai bàn tay. “Không, cậu ấy không có đây. Anh nên đi tìm Marsh.” Anh nhìn đồng hồ. “Nhưng mười lăm phút nữa anh có hẹn mất rồi

“Người phụ nữ nào kém may mắn vậy?” Leila hỏi.

“Em xúc phạm anh rồi đấy,” Simon nói. “Cô ấy là Amanda, phục vụ mới ở quán Pier.”

“Tội nghiệp. Anh hãy nhẹ nhàng khi làm tan nát trái tim cô ấy nhé.” Leila đứng lên. “Nếu anh gặp Marsh, nhắn với anh ấy là em đang tìm anh ấy. Anh cũng có thể nhắn với anh ấy bằng cách này hay cách khác, là em vẫn sẽ xem sổ sách của anh ấy. Anh ấy không thoát khỏi em dễ dàng đâu.”

***

Tiếng chuông điện thoại kéo Leila khỏi giấc ngủ say.

“A lô?” Cô khàn khàn nói vào ống nghe, gạt tóc khỏi mắt, và với tay bật ngọn đèn bàn.

“Leila hả?”

“Vâng.” Cô nheo mắt nhìn đồng hồ hiện rõ dưới ánh sáng. “Frankie à? Có chuyện gì thế? Mới hai giờ sáng.”

“Đúng thế,” Frankie dài giọng. “Mình đang làm ngoài giờ ở công ty tắc xi, thì được gọi đi đón một khách ở quán Rustle's

Hideout, vì đã đến giờ quán đóng cửa. Mấy phút sau mình đến nơi, và đoán xem, vị khách đó là ai?”

“Simon à?”

“Đoán giỏi đấy, nhưng người đó không hút thuốc. Cậu đi đúng hướng rồi. Hãy nghĩ đến người nào gầy hơn một chút, thấp hơn một chút, tóc nâu thay vì vàng - “

“Marshall sao?”

“Đích thị. Anh chàng pha chế nói là anh ấy đã ở quán mấy tiếng đồng hồ. Anh ấy chưa hẳn đã say như tử, nhưng nói muốn mình đưa anh ấy về nhà.”

“Ừ, đem anh ấy về đây.” Leila vung chân khỏi giường. “Mình sẽ pha một ấm cà phê và -“

“Nhà anh ấy cơ,” Frankie ngắt lời. “Anh ấy muốn mình đưa về ngôi nhà đã cháy trụ ấy, Leila.”

Leila bật dậy, vừa nghe điện vừa đi tới tủ áo và lấy ra một chiếc quần sóc, áo T-shirt và một chiếc quần lót

“Mình không chắc nên làm thế nào,” Frankie tiếp tục trong lúc Leila kéo chiếc áo ngủ ngắn qua đầu và mặc bộ quần áo vừa soạn. “Mình không thể đưa anh ấy đến đó và bỏ anh ấy lại. Ngôi nhà chỉ còn một đống đổ nát. Ban ngày sáng trưng đến gần nó còn nguy hiểm, huống chi nửa đêm. Và anh chàng chẳng thể tỉnh táo với chừng đó cồn trong máu. Nhưng anh ta khẳng khẳng bảo đấy là nơi mình muốn đến.”

“Mình sẽ gọi Simon dậy và sẽ gặp cậu ở đó. Nhưng lái chậm thôi. Phải mất vài phút bọn mình mới tới nơi.”

Frankie thở phào. “Cảm ơn Leila. Xin lỗi đã đánh thức cậu.”

“Mình mừng vì cậu đã làm thế.” Leila gác máy và xỏ chân vào đôi giày thể thao.

Ngoài hành lang, ngôi nhà tối om.

Cô rón rén đi dọc hành lang tới phòng Simon. Cửa phòng khép hờ, cô đẩy nó mở ra hẳn. Ánh trăng rọi qua cửa sổ hắt lên chiếc giường lắp ghép của anh.

Anh cô không ở nhà. Và nếu cô hiểu Simon, thì một lúc lâu nữa anh cũng vẫn chưa về. Có lẽ đến tận chiều mai.

Cô sẽ phải làm chuyện này một mình.

Leila lái xe đến nhà Marsh trước khi taxi đến. Cô rẽ vào đường dành cho ô tô và đỗ lại, rồi bước ra khỏi xe nhìn đống đổ nát của ngôi nhà dưới ánh trăng.

Đó là một cảnh tượng kinh hoàng. Dường như ngôi nhà đã cháy một lúc thì mới có người nhìn thấy khói và chuông báo cháy vang lên. Mái nhà đã biến mất, ba bức tường bao ngoài đã sập. Ống khói xây bằng gạch đứng trơ trọi, hơi ngả về một bên. Chỉ cần một cơn gió mạnh từ đại dương thổi vào nó sẽ đổ nhào xuống đống tro tàn và những cây gỗ cháy đen đã từng là ngôi nhà của Marsh.

Những dải băng vàng của cảnh sát in mấy chữ đen đậm, Cảnh Báo Nguy Hiểm! Không Lại Gần, được giăng ra như một kiểu rào chắn, bao quanh ngôi nhà bị phá hủy. Chúng đã vũng xuống, rách bươm từ lâu, và giờ đây bay lạt phật một cách vô dụng trong làn gió đêm mát mẻ.

Leila nghe thấy tiếng động cơ xe và quay lại nhìn ánh đèn pha đang tiến đến. Cô bước xuống đường tới chỗ chiếc xe khi nó dừng lại. Đèn bên trong xe bật sáng. Marsh đang ngồi ở ghế trước tiễn xe cho Frankie, rồi mở cửa.

Hiển nhiên anh không nghĩ sẽ thấy Leila đứng đó. Một loạt cảm xúc khác nhau lướt qua mặt anh, từ vui mừng đến ngạc nhiên trước khi lắng xuống thành cảnh giác.

“Chà,” anh cẩn thận bước ra khỏi xe taxi và đóng cửa lại. “Phải nói đây là một sự ngạc nhiên thú vị.”

Frankie nghiêng người qua ghế trước để nhìn được Leila. “Mình phải chạy tiếp đây. Lại đi đón một vị khách nữa. Chắc là

do ảnh hưởng của ngày trăng tròn đây mà. Cậu sẽ không sao chứ?”

“Tất cả đều trong tầm kiểm soát,” Leila nói với vẻ tự tin trái ngược với cảm nhận của cô. Thật ra thì chỉ hình ảnh Marsh – với niềm vui chột bùng lên trong đôi mắt ngay giây phút đầu tiên nhìn thấy cô – đã khiến cô cảm thấy như mình đang chao đảo bên một sườn núi.

“À, anh rất mừng khi nghe điều đó,” Marsh nói. “Anh chúa ghét những thứ vượt ngoài tầm kiểm soát.”

“Cậu có cần tí nữa mình vòng lại đây không?” Frankie hoài nghi.

“Không, sẽ ổn cả thôi.” Leila đáp. “Cứ đi đi, bọn mình không sao.”

Marsh xoay người nhìn chiếc taxi chầm chậm lăn bánh xuống đường, để lại hai người đứng dưới ánh trăng. Mặt trăng sắp tròn, và sáng đến mức tỏa bóng quanh họ.

Marsh vẫn mặc sơ mi trắng và quần màu xanh hải quân đã thay lại lúc ở nhà Beauchamp. Lúc ấy áo anh để hở, còn bây giờ đã cài cúc nghiêm chỉnh và nhét vào thắt lưng.

Trông anh không giống một người đã ở quán bar bầy tiếng đồng hồ.

Tóc anh rối bù, nhưng chuyện đó không có gì lạ. Tóc anh hầu như lúc nào cũng rối bù. Khi anh quay lại và bắt gặp Leila đang nhìn mình, anh tự giác vuốt tóc ra khỏi mắt.

“Vậy ra. Em đến giải cứu anh đấy hả?”

Giờ khi có thể nhìn thấy mắt anh, Leila ước gì anh đừng vuốt tóc ra sau. Anh đang chăm chú nhìn cô, thậm chí khao khát. Dưới ánh trăng, cô có thể thấy sức nóng trong mắt anh, sức nóng do ham muốn. Ham muốn. Anh không cố giấu nó với cô. Trên thực tế, cô có thể thề rằng anh còn bước lại gần, hơi nghiê đầu xuống, để cô có thể nhìn nó rõ hơn trong mắt anh.

“Còn phụ thuộc vào việc.” Leila liếm đôi môi bất chợt khô lại. “Anh có cần giải cứu hay không?”

“Nhiều hơn em nghĩ đấy.”

Mạch đập của Leila tăng vọt khi cô nhìn anh không chớp mắt, rơi vào lực hút như nam châm của đôi mắt anh. Ôi Chúa ơi, tất cả mọi thứ ở anh – dáng đứng, ngôn ngữ cơ thể, nụ cười, tia sáng không thể lặn lẩn trong mắt kia – đều đang nói “đến đây và chiếm đoạt anh.”

Nếu cô trở lại tuổi mười tám, cô sẽ không ngần ngại chơi trò này với anh. Nhưng cô không còn ở tuổi đó nữa. Mà những trò chơi thường kết thúc với một người chiến thắng và một kẻ thua cuộc. Một trong hai buộc phải chấp nhận kết cục cay đắng, và có lẽ đó là cô. Xét cho cùng, cô đâu phải là người uống rượu suốt buổi tối để đánh mất sự kiểm chế của mình.

Leila khoanh tay lại. “Ồ, em nghĩ anh cần được giải cứu. Trong lúc anh ở ngoài, em đã ngó qua sổ sách tài chính của anh.”

Marsh gãi cằm. “Lạ nhỉ, anh tưởng mình đã khóa cửa phòng. Đừng có nói với anh là em đã đánh thêm chìa khóa đấy nhé.”

“Phòng chúng ta nối với nhau bằng một ban công,” cô nhắc anh. “Và anh không khóa cánh cửa đó. Nó mở toang hoang. Nên đương nhiên em có thể leo vào.”

“Đương nhiên rồi,” Marsh lầm bầm.

“Sổ sách của anh rối tinh rối mù. Em không biết cái nào tệ hơn – chữ viết hay khả năng sắp xếp của anh.”

“Theo lời đồn thì anh là một bác sĩ giỏi,” Marsh kiễng chân ngồi lên mui xe jeep.

Sức nóng trong mắt anh không dịu đi dù cô đã cố bàn tới chủ đề anh không ưa nhất – tiền nong. Anh cố ý chừa lại một chỗ bên cạnh cho cô. Anh không đập tay lên đấy hay ra bất cứ dấu hiệu nào, nhưng lời mời của anh không thể rõ ràng hơn.

“Lời đồn đó thì em tin,” cô đáp, bước liền mấy bước ra xa anh. “Em không biết anh đã theo chuyên ngành phẫu thuật trong thời gian làm bác sĩ thực tập và bác sĩ nội trú. Anh không chỉ bỏ mức lương cao khi từ chối công việc ở Boston đúng không? Anh từ bỏ cả một sự nghiệp.”

Cuối cùng Marsh cũng rời mắt khỏi cô, ngửa cằm lên ngắm trăng. Ánh sáng màu lam trắng đổ tràn lên gương mặt anh, vờn nhẹ gò má cao và đường viền hàm dưới xương xương, làm đôi mắt ngược lên của anh nom thật đẹp và trong suốt kì lạ. Leila gần như đứng sững, ngây ngẩn ngẩn nhìn anh. Cô sẵn lòng đánh đổi bất cứ thứ gì để biết được anh đang nghĩ gì.

Và rồi, anh lên tiếng.

“Mỗi một lựa chọn trong đời người, mỗi một quyết định ta đưa ra, cũng có nghĩa ta đang từ bỏ một thứ khác.” Anh quay đầu để nhìn thẳng vào cô. “Anh từ bỏ cơ hội có thể sở hữu một chiếc Porsche. Anh từ bỏ cơ hội trở thành một bác sĩ nổi tiếng. Nhưng cái anh nhận được còn đáng giá hơn nhiều. Anh có được cuộc sống mà anh cảm thấy hạnh phúc. Anh tự hào với công việc mình đang làm. Boston chỉ là một thành phố khác, một chốn lạnh lùng khác mà anh chẳng thân quen, không gốc gác.” Anh lắc đầu. “Anh biết có thể em không hiểu nổi điều này. Anh không biết phải diễn đạt với em như thế nào cho rõ ràng hơn. Anh biết em không cảm nhận về Sunrise Key giống anh. Nếu thế, em đã chẳng bỏ nơi này đi. Nhưng giờ đây hòn đảo này là nhà anh. Anh thích sống ở đây.”

Leila kinh ngạc trước sự cởi mở và nhiệt huyết trong lời lẽ của anh.

“Hòn đảo này cũng có thể lại là nhà em,” Marsh nói dịu dàng. “Em không biết anh sẵn lòng từ bỏ những gì, Leila, để em ở lại đây một năm đâu.”

Leila đang nhìn anh không chớp mắt như thể anh nói tiếng nước ngoài. Lạy Chúa, dưới ánh trăng cô đẹp biết mấy.

Tóc cô gần như ngả sang ánh bạc chứ không phải vàng, và làn da cô dường như bừng sáng.

Một cơn gió mạnh thỉnh thoảng lại ùa vào từ ngoài vịnh, ép chiếc áo T-shirt quá khổ của cô dán vào những đường cong mảnh dẻ, làm hai bầu ngực tuyệt đẹp của cô hiện rõ từng chi tiết. Cô không mặc áo ngực. Có lẽ cô đã trông vội quần áo lên người, nghĩ rằng anh chẳng bao giờ nhìn ra sự khác biệt. Cô đã nhầm. Marsh vẫn luôn biết hết.

Chiếc quần jeans cắt ngắn cô đang mặc cùng kiểu với cái quần short đã từng làm anh điên đảo hồi cô còn là nữ sinh. Phải chăng cô cố ý mặc nó? Không, từ cái cách cô cứ lúi lại thì rõ ràng cô không đến để quyến rũ anh.

Nhưng cô đã đến.

Frankie đã nói với cô những gì? Hử Frankie đã gọi cho Leila. Frankie có nói với Leila rằng Marsh đang ở quán Rustle's Hideout, ngồi uống rượu bên quầy bar? Và có phải Leila đến vì cô nghĩ Marsh đã chệnh choáng hơi men và không thể tự về nhà?

Thực ra cả tối nay anh chỉ uống ba ly cocktail gin pha tonic. Sáu tiếng đồng hồ cộng với sáu ounce rượu gin không thể làm anh say, bất chấp sự thật là anh uống ly thứ ba ngay trước khi nhân viên quầy bar gọi cú điện thoại cuối cùng. Thật ra anh không phải kẻ nghiện rượu. Và anh cũng suýt ngã khỏi chiếc ghế đứng ở quầy bar trên đường đến phòng vệ sinh, nhưng đó là do ruột gan cồn cào vì chưa ăn tối, không phải do rượu. Còn thành thực mà nói, anh chỉ hơi ngà ngà. Một chút thôi.

Nhưng có vẻ Leila tưởng rằng anh say khướt.

Anh mở miệng định cải chính với cô, nhưng rồi lại thôi. Sao anh phải cho cô biết? Như thế này anh mới có lợi. Thế này anh mới có thể nói những điều ngày thường không nói được. Thế này anh mới có thể diễn tròn vai, nếu cần.

“Nhìn nơi đây xem,” Marsh bảo cô.

Leila quay người nhìn đống đổ nát. “Ngôi nhà trông đáng sợ quá. Lạy Chúa, Marsh, thật may anh đã không ngủ trong nhà. Anh có tưởng tượng được nếu như –”

Anh lắc đầu, cắt ngang lời cô. “Không, anh không nói ngôi nhà. Anh muốn nói về hòn đảo – đại dương, bờ biển, ánh trăng, cây cối.” Anh hít thật sâu bằng mũi. “Những gì đang ở độ đẹp nhất. Thời điểm này trong năm quanh đảo toàn hoa tươi khoe sắc. Thật lộng lẫy và tuyệt vời. Làm sao em có thể đánh đổi nơi này lấy Mahattan?”

Leila thở dài. “Marsh, em đã sống ở đây mười năm.”

“Và em không nhớ nó? Dù chỉ một chút?”

Cô nhìn anh. “Tất nhiên là em nhớ chứ. Nhưng...”

“Nhưng sao?”

Ngọn gió lại thổi tới, và cô vòng tay ôm lấy người như bị lạnh. Marsh nhìn cô ngó đăm đăm buồn bã vào đống tro tàn của ngôi nhà. “Em vẫn định nói là mình thích sống ở New York. Nhưng...”

Marsh chờ đợi, mong mỗi cô tiếp tục.

“Nhưng em không biết gì hơn,” cô nói. “Em nhìn cẩu đàng trước mặt mình, nhìn tương lai phía trước, và chỉ cảm thấy bàng quan, như thể đó là cuộc đời một người khác, không phải của em. Em gắng tưởng tượng mình sống nốt quãng đời còn lại với Elliot, ở trong thành phố, tiến lên các nấc thang trong sự nghiệp, trải qua các biến động. Đáng lẽ nó vô cùng đúng đắn, nhưng em lại cảm thấy sai lầm. Cùng lúc ấy, dường như từ bỏ tất cả cũng là sai lầm.”

“Có lẽ đã đến lúc trở về nhà rồi,” Marsh lẩm bẩm.

Cô quay lại nhìn anh với đôi mắt buồn bã. “Em đã mất cả bốn năm để lên kế hoạch rời khỏi Sunrise Key. Quay về đây sẽ giống như bỏ cuộc.”

“Đấy không phải –”

“Em ước gì em yêu anh ấy.” Cô hít mạnh và chậm chậm thở ra. “Nhưng không được.”

Cô đang nói về Elliot.

“Quay về Sunrise Key không phải là bỏ cuộc,” Marsh nói.

Leila lắc đầu. “Em cảm thấy mình như người dờ hơi khi sống ở đây, Marsh. Mọi người ai cũng biết người khác đang làm gì vào bất cứ giờ nào. Không có sự riêng tư, không có những bí mật, không có những điều ngạc nhiên. Em còn nhớ lúc ba mẹ em quyết định trồng một vườn rau. Đó không hẳn là đề tài hấp dẫn nhất, đúng không?” Cô cười, và rồi giọng cô nhuốm vẻ chán nản. “Nhưng khi em đạp xe xuống cửa hàng gia dụng mua dây thép về làm hàng rào ngăn lũ gà vịt, thì ông Lanigan đã để sẵn một cuộn dây riêng ra cho ba mẹ em... cùng một khay cây cà chua giống, mấy cái cọc gỗ, và một cái bay làm vườn đã được giảm giá.”

Marsh hơi nhoài người về phía trước. “Nhưng điều ấy tuyệt đấy chứ. Nếu ông Lanigan không để riêng những thứ đó cho em, có thể chúng đã bị bán cho người khác.”

“Nhưng em đâu có báo với ông ấy là em sắp đến. Ba mẹ em cũng không nói. Ông ấy bảo rằng, bởi vì có người đã kể với ông ấy về khu vườn mà nhà em định làm.”

“Leila –”

“Năm em mười sáu tuổi còn tệ hơn,” cô nóng nảy nói tiếp. “Nhất cử nhất động của em đều không qua được con mắt của mọi người trong thị trấn, họ đều biết em đang ở đâu và đang làm gì ở chỗ đó. Frankie và em cố vẫy xe để đi nhờ ra khỏi đảo. Và anh có biết người cho bọn em đi nhờ là ai không? Chính là Sam Zimmer, quản lí cửa hàng của ba em.” Cô đảo mắt. “Ông chở bọn em về nhà và bảo hai đứa là nếu ông nghe được một lời xì xào dù nhỏ nhất về chuyện bọn em lại vẫy xe lần nữa, thì ông sẽ mách ba em và em sẽ bị cấm túc suốt đời.” Cô khịt mũi. “Buồn cười nhất là, em đã bị cấm túc thật – em bị mắc kẹt ở Sunrise Key này.”

Marsh nhận ra mình đang nín thở, và anh lập tức thở ra. “Ơn Chúa vì có Sam Zimmer.” Anh trượt xuống khỏi xe. “Em có hình dung được chuyện gì có thể xảy ra nếu người cho các em đi nhờ không phải là người trên đảo không?”

“Tất nhiên,” Leila nói. “Giờ em đã khôn hơn, nhưng –”

“Em nhớ em trông như thế nào khi mười sáu tuổi.” Marsh vuốt mặt. Cô trông như thiên thần, nửa trẻ con, nửa đàn bà, quá quyến rũ. “Lạy Chúa, Leila, em có thể rơi xuống biển. Em có thể biến mất, mãi mãi.”

“Lúc đó em chỉ là đứa trẻ, Marsh. Em khao khát tự do. Em cảm thấy ngột thở và được bao bọc quá mức ở đây.” Một luồng hơi lạnh nữa từ mặt nước phả vào, và Leila rùng mình. “Đó là lí do em tới New York.”

“Thế nên em có thể bị hiếp và bị giết mỗi khi muốn nổi loạn?” Marsh hỏi, thò tay ra ghế sau xe jeep lấy chiếc áo jacket thể thao anh để đó hồi tối.

“Đương nhiên là không.”

“Không thể tin được em đã từng cố bắt xe rời khỏi đảo. Nếu anh mà biết, anh sẽ vặn cổ em cho xem!”

“Làm thế Simon sẽ cho anh một trận.” Leila thở dài. “Em không thể quay lại đây được, Marsh.”

“Có, em có thể.” Marsh giở chiếc áo ra. Anh định khoác nó lên vai Leila, nhưng cô đã lùi lại, vì biết cử chỉ tiếp theo của anh. Nên anh đành đưa nó cho cô. “Em không còn ở tuổi mười sáu nữa, Leila.”

“Anh cứ đay đi đay lại chuyện đó,” cô lẩm bẩm, cầm chiếc áo, cẩn thận không chạm vào anh. Cô xỏ hai tay và khép vạt áo lại.

“Anh nói thật.” Marsh lại ngồi lên mui xe. “Giờ đây em có những nhu cầu khác. Những gì em xem là tọc mạch và thiếu riêng tư lúc còn trẻ sẽ trở thành tình làng xóm, tình bạn bè, sự quan tâm, và lo lắng... nếu em chịu mở lòng mình.”

Chiếc áo jacket của anh phủ đến tận gấu quần shorts của cô, dễ gây cảm tưởng cô chẳng mặc gì bên trong. Đó là một cảm giác thú vị.

“Em đã đến New York,” Marsh nói tiếp, buột ánh mắt mình rời khỏi đôi chân dài để trần của cô. “Em đã thử sức. Nhưng anh không nghĩ cuộc thử nghiệm này hiệu quả. Theo anh thấy có vẻ em không thích nơi đó.”

Cô không phủ nhận. Cô chỉ đứng nhìn anh chăm chú bằng đôi mắt màu lam tím tuyệt đẹp tỏa sáng.

“Đừng quay lại,” Marsh thì thầm. “Em không cần phải quay lại.”

Leila lẩn tránh sự ấm áp như thôi miên của đôi mắt Marsh. Tim cô đập thình thịch, và cô bỗng nhận ra mình thiếu dưỡng khí. Cô liền cười, bởi nó che đậy cảm giác bất an trong cô. Lẽ nào cô thực sự đang cân nhắc tất cả những lời anh nói?

“Em phải làm gì đây?” Cô hỏi. “Gửi fax cho tất cả khách hàng, cho họ biết địa chỉ và số điện thoại mới của em sao?” Mắt hai người giao nhau dưới ánh trăng. “Chuyển mọi đồ đạc về đây à?”

“Em có thể làm được.” Ánh mắt anh nóng bỏng và say đắm. “Em có thể bắt đầu vào ngày mai. Anh sẽ giúp em, Leila. Bất cứ chuyện gì em cũng có thể trông cậy vào anh.”

“Bất cứ chuyện gì ư?” Cô lặp lại với một tròng cười. Toàn bộ chuyện này đang vượt khỏi tầm kiểm soát. “Cẩn thận đấy. Có thể anh không nhận ra mình đang đề nghị cái gì đâu.”

“Anh đang đề nghị mọi thứ,” anh nói đơn giản. Anh đưa tay ra, lòng bàn tay ngửa lên. “Vô điều kiện.”

Leila khoan tay lại. “Ồ thật sao?” Cô hi vọng anh không nghe được tiếng tim cô đập nhanh hơn và to hơn trước những lời anh nói. Anh đang say, cô nhắc mình. Đến sáng mai không biết chừng anh còn chẳng nhớ mình đã nói gì. “Rồi sau khi em chuyển về đây và bảo Elliot là em sẽ không lấy anh ấy nữa, thì anh có tình nguyện làm cha của các con em không?”

Mắt Marsh trở nên lấp lánh. “Cha của các con em? Hưởng thụ rồi để mặc em làm nốt phần còn lại?” Anh lắc đầu. “Nhưng đừng hiểu lầm, em yêu. Không phải anh ghét phần lạc thú đó đâu. Ngược lại là khác. Anh rất muốn – có thể nói là đến tuyệt vọng – được làm việc đó cùng em năm này qua năm khác, cho đến tận bây giờ.”

Leila cảm thấy mặt nóng bừng. Anh đang nói về chuyện làm tình. Anh a thừa nhận là rất muốn làm tình với cô. Bất cứ lúc nào anh cũng có thể xuống khỏi xe jeep và bước về phía cô, rồi cuốn cô vào trong vòng tay anh và...

Và không có ai ở quanh đây để phá đám họ. Lần này anh sẽ thành công. Anh sẽ hôn cô và...

“Anh không thích có con kiểu đó,” Marsh tiếp tục. “Anh thích hoàn thành vai trò của mình. Anh không muốn bọn trẻ lớn lên mà không có anh.”

Anh sẽ hôn cô, và rồi, Chúa giúp cô, có thể họ sẽ kết thúc với việc làm tình ngay tại đây trên bãi cỏ cạnh bờ biển, trong ánh trăng, dưới những vì sao.

Bởi vì đó là điều cô muốn. Cô muốn làm tình với Marsh Devlin. Và cô khiếp hãi khi nhận ra điều đó.

Leila ép mình dứt khỏi đôi mắt ấm áp của Marsh. “Các con anh sẽ không lớn lên mà thiếu vắng anh đâu,” Giọng cô to một cách bất thường trong màn đêm yên tĩnh. “Tính đến chuyện cả hai ta sẽ sống cùng một nơi. Nếu em chuyển về Sunrise Key, chúng ta sẽ cùng ăn bám Simon còn gì?”

Chắc chắn cô đã thành công trong việc làm mất hứng, làm xẹp bong bóng ham muốn đã bao vây cả hai và kéo họ lại càng lúc càng gần nhau hơn.

Marsh trượt khỏi mui xe. Lạy Chúa, anh tưởng mình đã mất tri giác và tê liệt hoàn toàn rồi. Có vẻ anh đã nhầm. Hình như tri giác đang dần trở lại. Hoặc có lẽ câu nói sâu cay vừa rồi có cái gai quá sắc. Anh hất tóc khỏi mặt và đứng im một

lúc, nhìn chăm chăm vào đồng hồ nát của ngôi nhà. “Anh không nghĩ là em có mang theo chút rượu mạnh nào?”

“Không.”

“Không, đương nhiên em không đem theo rồi. Tiếc quá. Nơi này đúng là một đồng lộn xộn phải không?”

Leila cảm thấy thật tồi tệ. Cô không định làm cho lời nhận xét của mình nghiệt ngã như thế. “Marsh, em xin lỗi, em –”

“Anh đã đổi chủ đề, Leila,” anh lảng lảng nói, không nhìn vào mắt cô. “Có vẻ câu chuyện kia chẳng đi tới đâu hết. Chúng ta hãy cho qua, được chứ? Anh tới đây để nhìn lại ngôi nhà, cố quyết định xem mình phải làm gì.”

Gương mặt anh mờ tối dưới ánh trăng. “Em biết không, tối nay anh vừa gọi điện cho thanh tra xây dựng. Anh bảo ông ta hãy dọn dẹp nơi này cho gọn ghẽ. Ờ việc anh cần quyết định là nên giữ lại hay đập luôn phần móng còn nguyên vẹn, rồi xây lại hay bán đi.”

“Bán ư?”

“Dù tin hay không, có vài chuyện em thực sự không biết.” Anh quay lại nhìn cô. “Có người đề nghị mua miếng đất này... với giá cao hơn giá thị trường nhiều.”

“Từ Preston Seaholm.” Leila kéo chiếc áo jacket của Marsh vào sát vai hơn khi một cơn gió nữa từ vịnh thổi vào. “Em biết chuyện đó. Trong phòng anh có một bức thư anh ta gửi cho anh.”

“Quá riêng tư nhỉ,” Marsh lầm bầm. “Với một người rất coi trọng sự riêng tư, thì em chẳng đắn đo khi xâm phạm sự riêng tư của người khác, đúng không? Anh đoán em đã lục lọi cả ngăn kéo đồ lót của anh.”

“Lá thư kẹp trong một cặp tài liệu dán nhãn Tài liệu đến,” Leila phần nộ đáp trả. “Nó nằm giữa một xấp hóa đơn bảo hiểm... xin được nói thêm là anh chưa thanh toán.”

“Em lúc nào cũng có thứ để nói thêm nhỉ? Vậy lời khuyên của em là gì? Nói thử xem, Leila. Anh có nên bán hay không?”

Cô muốn bật khóc. Tất cả sự ấm áp trong mắt Marsh đã biến mất. Anh tựa vào xe và nhìn cô với vẻ chế nhạo nửa thích thú nửa coi thường.

“Em nghĩ tốt hơn là

2'000 hãy bán, nhất là với cái giá anh ta đưa ra.”

“Những gì anh ta đưa ra thực sự còn vượt quá cả lòng hảo tâm,” Marsh bình thản nói. “Đây là cách Seaholm giúp anh thoát khỏi rắc rối về tài chính.”

“Anh ta có được khu đất cơ mà.”

“Cùng một cách anh có được dưa hấu và bí zucchini khi đổi chỗ thịt lợn đó cho nhà Hopkinses thôi.”

“Press Seaholm được lợi khi giữ chân anh ở đây, trên đảo này,” Leila chỉ ra. “Anh là bác sĩ duy nhất trong hơn bốn mươi dặm quanh đây. Ngoài ra, nếu kiểu giao dịch đó không làm nhà Hopkinses áy náy, thì sao anh phải áy náy? Chính anh bảo thế mà. Đó chỉ là cách mọi việc vận hành ở đây. Mọi người giúp đỡ lẫn nhau. Việc có người muốn giúp đỡ anh một chút lại là chuyện tày đình với anh

“Nếu mọi người để mắt đến em thì em cũng chẳng thích đâu.” Marsh nhìn chằm chằm bộ khung cháy đen đã từng là một ngôi nhà, nhà của anh. “Anh thích tầm nhìn đặc biệt ra đại dương như thế này. Anh không muốn bán nó.” Anh nhìn Leila. “Anh quyết định rồi. Anh sẽ xây lại.” Anh mỉm cười. “Đó. Thật dễ dàng, đúng không?”

“Cộng cả những hóa đơn bảo hiểm em tìm thấy kia, thì anh vẫn còn thiếu bốn mươi bốn nghìn đô la,” Leila cảnh báo. “Nhưng nếu anh muốn, em có thể sắp xếp lại sổ sách cho anh. Anh có thể vay được tiền ngân hàng và –”

“Anh có thể xây lại nhà mà không cần bất cứ khoản vay nào từ ngân hàng,” Marsh nói.

“Sao, anh định trúng số à?” Leila khoanh tay lại.

“Đại loại thế.” Marsh vòng qua bên ghế khách của xe jeep. “Đưa anh về nhà Simon đi. Đây là lúc ăn bám thằng bạn thêm chút nữa.”

Leila thở ra bực bội. “Marsh, em không biết tại sao mình lại nói thế.”

“Thôi quên đi.” Anh trèo lên xe. “Đi nào, chúng ta càng về sớm bao nhiêu, sáng mai anh càng thấy đỡ khủng khiếp bấy nhiêu.”

Nhưng thực ra cô biết tại sao cô lại nói một điều ngiệt ngã như vậy với Marsh. Bởi vì cô sợ hãi. Marsh đã nói về chuyện làm tình với cô. Anh đã gần như thú nhận rằng anh ham muốn cô, đến tuyệt vọng. Cái từ đó vẫn vang vọng trong đầu cô. Tuyệt vọng. Tuyệt vọng...

Và Leila cũng muốn anh. Cô muốn anh hãy làm tình với cô. Cô rất muốn điều đó, đến tuyệt vọng. Tuyệt vọng... Hãy quên anh chàng ninja. Quên Elliot. Quên hết công việc kế toán ở thành phố New York. Quên đi tất cả ngoại trừ Marsh và cái cách anh có thể làm tim cô đập mạnh chỉ với một ánh mắt và nụ cười.

Thật khủng khiếp, thật đáng sợ, nhưng không thể phủ nhận. Leila đã vô phương chống đỡ trước Marsh Devlin rồi.

8

Chiếc ghế cứu hộ đứng như một người lính canh trên dải cát trắng của bãi biển thị trấn. Buổi chiều nóng nực và lặng gió, và Hayden Young, nhân viên cứu hộ, mở chiếc dù sặc sỡ gắn ở lưng ghế lên.

Leila và Frankie ngồi trên hai chiếc ghế bố và cố không nhìn chăm chăm, ít nhất cũng không quá lộ liễu.

Hayden đứng như những gì Frankie miêu tả. Tóc vàng, rám nắng, và cơ bắp. Lúc vô tình đi qua chiếc ghế cứu hộ, Leila còn thoáng thấy đôi mắt xanh như tia lửa điện mà anh ta vẫn cẩn thận che giấu sau đôi kính râm.

Anh ta hấp dẫn theo kiểu hài hước, hóm hỉnh.

Tóc anh ta dài và dày, được buộc lại thành một đuôi ngựa. Quai hàm anh ta rắn rỏi, hai gò má sắc nét, và cái mũi hoàn hảo, vừa chuẩn với gương mặt.

“Thì ra đây là tương lai của chương trình giảng dạy môn triết trong trường đại học những ngày này,” Leila trầm ngâm, thoa thêm kem chống nắng lên hai bàn chân và đọc theo viên bộ đồ tắm chỗ dễ bắt nắng nhất. Hôm nay nóng khiếp. Cô ước gì cũng có một chiếc dù che mát cho mình.

“Anh ta cũng là một kỹ thuật viên cấp cứu được đào tạo bài bản đó,” Frankie nhắc. “Cậu biết không, anh ta sẽ dạy một khóa CPR^[16] dưới tầng hầm nhà thờ vào bốn buổi tối các ngày thứ hai tới. Mình đã cố đăng ký, vì mình biết CPR có thể giúp ích rất nhiều cho công việc thám tử của mình. Nhưng hình như lớp học đã kín chỗ từ mấy tuần trước rồi.”

[16] CPR: viết tắt của **Cardiopulmonary Resuscitation: Kỹ thuật hồi sinh tim phổi.**

Leila cười toe toét. “Cậu luôn có thể đề nghị anh ta dạy riêng mà.”

“Hoặc là cậu. Cậu mới là người muốn hôn anh ta.”

Họ nhìn thấy mấy đứa trẻ mang một chiếc xô màu vàng đi tới chỗ ghế cứu hộ. Chúng nói gì đó với Hayden, những cái cổ nghểnh hết lên, tay chỉ vào trong xô. Hayden liền từ chỗ ngồi trên cao trèo xuống và ngồi xổm trên cát nói chuyện với bọn trẻ.

“Ôi trời, anh ta cũng thân thiện với trẻ con nữa,” Leila nói. “Nói thật cho mình biết, cậu sẽ làm gì với một anh chàng có ngoại hình bắt mắt như vậy? Đi đến bất cứ đâu, anh ta cũng bị một đám phụ nữ chạy theo. Hoặc ít ra là nhìn chăm chú.”

“Và chảy nước miếng,” Frankie thêm vào. “Nhất định là chmiếng. Chảy đầm đìa đấy.”

“Ai cần chú?” Leila hỏi. “Không phải mình.”

“Mình cũng không.”

Hayden Young xoa đầu một thằng bé và vẫy tay chào khi bọn trẻ chạy đi. Anh trèo lên thang bắc lên ghế, những bắp thịt gợn sóng dưới ánh nắng mặt trời.

“Mặt khác... “ Frankie nói.

“Mmm, mình biết cậu định nói gì rồi.”

Họ im lặng, Leila nhắm mắt lại. Chàng ninja của cô không phải là Liam Halliday hay Preston Seaholm. Hayden Young là người cuối cùng trong danh sách, không kể Robert Earle đã có vợ từ đời nào ở Atlanta. Nhưng nếu Earle cũng không phải thì sao? Như thế có nghĩa ở đâu đó trên Sunrise Key còn một anh chàng ninja nữa.”

Nhưng người đó có thể là ai?

Leila gắng nhớ lại cái đêm ở bữa tiệc của Simon, gắng nhớ lại người đàn ông đã âm thầm mời cô nhảy, người đã không chấp nhận câu trả lời ‘không’.

Đôi vai Hayden Young rất rộng. Bờ vai anh chàng ninja của cô có rộng đến thế không?

Dù cố gắng cách mấy, cô cũng không thể tái hiện được hồi ức nào rõ nét về người đàn ông bí ẩn của mình. Ngoại trừ những nụ hôn. Nếu anh ta hôn cô lần nữa, cô sẽ nhận ra, chắc chắn như thế. Nhưng ngoài chiều cao, cân nặng và bề rộng của đôi vai, cô không thể nhớ được gì thêm. Thay vào đó, hình ảnh Marsh ngồi trên mui xe jeep, nhìn cô đăm đăm dưới ánh trăng, lại cứ nhảy vào đầu cô.

Sáng nay anh đã ra khỏi nhà trước khi cô ngủ dậy. Simon bảo rằng lịch làm việc của Marsh kín cả ngày; phải gần bảy giờ tối anh mới về.

Hắn là Marsh cảm thấy rất khó chịu. Anh không phải kẻ nghiện ngập, thực sự anh hiếm khi đụng đến chai rượu. Mấy năm trước anh đã nói với cô rằng anh bỏ rượu sau khi vào trường y và biết tác hại của chất cồn đối với cơ thể con người. Anh trở thành người ăn chay kể từ đó.

“Kế hoạch của cậu đối với Hayden Young là gì?” Frankie hỏi. “Cậu lại định tiếp cận trực tiếp? Giống như với cảnh sát trưởng

“Mình không biết nữa. Frankie này?”

“Gì?”

“Cậu thấy Marsh Devlin thế nào?” Cô mở mắt nhìn bạn.

Frankie đang đeo kính râm, nên Leila không thể thấy mắt cậu ấy, nhưng chân mày cậu ấy rõ ràng nhướng lên.

“Trọng âm tuyệt hảo. Và anh ta thực sự ưa nhìn. Khác hẳn đàn ông miền biển.” Frankie nói thêm, hất cằm về phía Hayden, “nhưng vẫn đẹp trai” và nhún vai. “Đôi tay anh ta cũng đẹp nữa. Còn nhớ cái lần mình tưởng mình bị vỡ mắt cá không? Marsh đã kiểm tra, đau như quỷ ấy, nhưng sẽ không đau đến thế nếu anh ta không quá nhẹ nhàng. Anh ta có vẻ tử tế. Lúc nào cũng rất lịch thiệp.”

Leila chồm người tới. “Nhưng?”

“Anh ta quá kín đáo.” Frankie cười hồi lỗi. “Mình không biết, Lei, mình khó mà khách quan được vì anh ta rõ ràng không thuộc gu của mình.” Frankie cười toe toét. “Tất nhiên mình còn chưa biết mẫu người của mình ra sao. Nhưng còn Marsh, cậu có thấy anh ta rất lạnh lùng không? Kiểu như nếu cậu đến gần, cậu sẽ bị chết công.”

Leila lắc đầu. “Mình cũng hay nghĩ thế. Nhưng dạo này, khi ở gần anh ấy mình hoàn toàn không cảm thấy sắp bị chết công nữa.”

“Theo những kỹ năng quan sát siêu việt của một thám tử tư, mình khẳng định cậu có vẻ thích hôn Marsh Devlin hơn Hayden Young.”

“Chuyện đó không khó hiểu sao?” Leila nói. “Những năm qua mình và Marsh chẳng có gì cả mà chỉ toàn học hặc với nhau, và bất thành linh, mình cảm thấy như bị một lực hút kì lạ kéo về phía Marsh. Mình cũng đã nói chuyện thẳng thắn với anh ấy và phát hiện ra những điều chưa bao giờ biết. Anh ấy không hề lạnh lùng, thậm chí chẳng phải khép kín. Anh ấy ấm áp, tử tế, vô cùng ngọt ngào... và mình đang nói năng như một đứa ngớ ngẩn, đúng không nhỉ?”

Frankie cười thích thú. “Cậu còn nhớ mùa hè trung học khi cậu mê mẩn Alan Johnson không?”

Leila lắc đầu. “Đấy không phải là mê mẩn.”

“Mình biết,” Frankie nói. “Lúc đó cậu như bị bùa mê thuốc lú, nói hàng giờ về kiểu tóc và cái cằm của Àà việc anh ta cứ bóp còi xe mỗi lần đi qua cậu trên phố Main có ngụ ý gì hay không. Những gì cậu đang nói bây giờ mình thấy khác hẳn.”

Leila nhắm mắt và ngửa mặt lên đón ánh nắng ấm. Nó nghe khác hẳn bởi vì đúng là khác hẳn. Những cảm xúc với Marsh không phải là cơn say nắng của thời trung học. Mà còn hơn thế. Nó nghiêm túc hơn. Nó... Không, cô thậm chí không thể bắt mình nghĩ đến chữ Y^[17]

[17] Yêu.

Yêu cũng chẳng tệ lắm. Thực ra, đó là điều cô luôn hi vọng sẽ xảy đến với mình. Nhưng phải lòng Marsh là điều cuối cùng cô muốn.

Marsh muốn cô về Sunrise Key, để rồi bị cuốn vào lối sống của một thị trấn nhỏ mà cô đã làm việc hết sức vất vả để rời bỏ. Nhưng cô đang tự hào về sự độc lập của mình. Nếu quay về, cô sẽ lại bị đối xử như một đứa trẻ. Cô sẽ chết ngạt mất vì không có sự riêng tư.

Tuy nhiên...

Leila mở mắt và liếc sang bạn mình. Frankie có chết ngạt đâu. Frankie đã sống ở Sunrise Key từ nhỏ đến giờ. Nhưng cậu ấy không cảm thấy bị giam hãm hay mắc kẹt bởi thói buôn chuyện liên miên và tính tọc mạch. Trên thực tế cậu ta còn tham gia vào, vui vẻ góp phần duy trì truyền thống ấy cho đảo. Nhưng họ là hai người khác nhau. Với những thứ tự ưu tiên khác nhau.

Leila thở dài, nhắm mắt lại và để mặc cho những ý nghĩ đi lang thang. Chúng lang thang ngay tới Marsh, nhưng cô quá buồn ngủ để chống lại. Cô ngủ gà gật, mơ về kiểu tóc, chiếc cằm của anh – cách anh nói chuyện với cô, chia sẻ những bí mật của mình. Chia sẻ và cho cô thấy tâm hồn ấm áp của anh.

“Xin lỗi, thưa cô.”

Giọng nói trầm, vang và rất nam tính, nhưng Leila mệt đến nỗi không mở mắt nổi. Hơn nữa, dù anh ta là ai, có thể không phải anh ta đang nói với cô. Có thể anh ta đang nói với người nào đó ngoài xa trên bãi biển, và có thể gió đã đưa tiếng nói của anh ta về đây, như thể anh ta đang đứng ngay cạnh cô vậy.

“Thưa cô, tôi nhận thấy cô đã ngủ gần hai tiếng đồng hồ,” giọng nói vang lên, “và cô không thể ngủ quá lâu dưới ánh nắng mặt trời nóng bức này và... Này, chẳng phải cô là em gái Simon

Anh ta đang nói với cô. Bởi theo Leila biết, Simon không còn em gái nào khác. Cô đành mở mắt ra.

Đó là Hayden Young, nghi phạm ninja và nhân viên cứu hộ lực lưỡng – hoàn toàn có thật và đang đứng ngay trước mặt cô.

“Đúng vậy.” Giọng cô khàn khàn vì ngái ngủ, và cô hắng giọng. Cô nhìn qua ghế của Frankie, nhưng bãi biển vắng tanh. Cô lơ mơ nhớ ra Frankie có chào tạm biệt, bảo đã đến giờ cậu ấy đi làm. “Simon là anh trai tôi. Tên tôi là Leila.”

Hayden đưa tay ra. “Phải, tôi biết.” Anh ta tặng cô một nụ cười xúng làm ảnh bìa trên tạp chí đàn ông.

“Thế ư?” Leila bắt tay anh ta. Bàn tay to. Cả những ngón tay và lòng bàn tay. Tay cô gầy như bị nuốt chửng.

“Mấy lần nói chuyện Simon có nhắc đến cô,” Hayden nói. “Và bác sĩ của thị trấn cũng thế – anh ấy tên gì nhỉ? – Devlin. Bác sĩ Devlin. Người Anh.” Anh ta vẫn không thả tay cô ra. Mà còn lắc mạnh. “Đi thôi. Tôi đang định đến quầy giải khát. Cô nên tránh nắng một lúc và uống thứ gì đó.”

“Đồng ý.” Leila để anh ta dễ dàng kéo cô đứng lên khỏi ghế. Chuyện này thật hoàn hảo. Hoặc dù sao cũng gầy như hoàn hảo. Nó sẽ hoàn hảo tuyệt đối nếu cô nghĩ ra cách khiến anh ta hôn cô. Cô biết làm chuyện đó bằng cách nào bây giờ?

Hayden Young không chỉ có đôi bàn tay lớn. Đứng cạnh anh ta, cô mới thấy anh ta cao hơn cô cả chục phân và còn vạm vỡ hơn. Với mái tóc dài, nhìn anh ta giống đô vật chuyên nghiệp hơn là một tiến sĩ triết học tương lai.

Tác động của việc bị kéo dậy quá đột ngột sau khi chìm vào giấc ngủ sâu khiến đầu cô choáng váng, và cô lảo đảo. Hayden giữ lấy eo cô để giúp cô đứng vững. Cái chạm của anh ta rất vô tư. Mà thật ra việc tim cô chẳng hề xao xuyến mới đáng chú ý.

“Đúng là cô rất cần nước.” Anh ta vòng một tay qua người cô khi họ bắt đầu đi lên bãi cát.

Leila cảm kích sự giúp đỡ của anh ta nhưng cũng nhận thức rõ bao ánh mắt tò mò đang dõi theo. “Hãy cẩn thận.” Cô ngược nhìn anh ta. “Có lẽ anh nên nắm khuỷu tay tôi... hoặc chỗ nào đó nhìn bớt thân mật hơn. Nếu chúng ta tay trong tay đi trên bãi cát thế này, điện thoại ở Sunrise Key sẽ bắt đầu đổ chuông

Hayden toét miệng cười với cô. “Tôi thấy buồn chuyện đúng là môn thể thao tập thể trên đảo. Chẳng cần nhọc sức để tin đồn bay xa đúng không?”

Leila nhướn mày. “Anh nói giống người từng nếm trải quá.”

“Ngày thứ ba trên đảo, tôi đã ăn trưa với Maggie O’Banyon. Cô biết cô ấy chứ? Cô ấy làm ở cửa hàng lưu niệm nhỏ trên đường dẫn ra mũi đất ấy?”

Leila gật đầu. “Tôi biết Maggie. Để tôi đoán nhé. Anh và Maggie có một bữa trưa thân mật, và ngay tối đó, cả thị trấn đã lên kế hoạch cho đám cưới của hai người.”

“Trúng phóc.” Hayden buông tay cô ra khi cả hai đi vào dưới mái che của quầy giải khát ngoài trời, anh ta cẩn thận quan sát cô để chắc chắn là cô vẫn ổn. “Maggie buồn về chuyện đó nhiều hơn tôi.” Anh ta đi tới cuối dãy giải khát và bỏ kính râm ra. “Tôi thì thấy nó thật thú vị. Nhưng hình như cô ấy đang hẹn hò với một anh chàng sống ở ngoài Captiva Island được một thời gian rồi, nhưng không ai biết cả. Để dập tắt tin đồn về cô ấy và tôi, cô ấy buộc phải nói với mọi người về anh chàng nọ.”

“Còn anh không buồn trước những tin đồn ấy chút nào hay sao?”

“Tôi nói rồi mà, tôi thấy hay hay thôi. Nhưng tôi cũng phải thú nhận rằng từ đó trở đi tôi chẳng dám mời ai ăn trưa. Và cả ăn tối nữa.” Anh ta mỉm cười. “Tôi không muốn liều gậy ra bất cứ tin đồn nào khác.”

“Tôi không trách anh đâu “ Khả năng hôn được anh ta thế là hết. Anh ta có thể vòng tay qua người cô, nhưng trong một triệu năm nữa anh ta cũng chẳng đời nào hôn cô ngay trên bãi biển đông người này.

Kì lạ thay, Leila không quan tâm. Đơn giản là chuyện đó không còn quan trọng. Cho dù Hayden Young có thân thiện và đẹp trai thật, song cô không thể tưởng tượng mình sẽ yêu anh ta. Ngay cả khi anh ta là chàng ninja của cô và có thể hôn như một giấc mơ sắp biến thành sự thật.

Họ đã tới trước quầy, Hayden tựa người lên mặt quầy, hơi ngoái lại nhìn Leila. “Cô dùng gì?” anh ta hỏi.

“Tôi không cần gì đâu,” Leila nói. “Ví của tôi để trong cốp xe và –”

“Để tôi đãi,” Hayden mời. “U đây nhỉ? Nước ngọt có ga? Hay sinh tố? Hay nước quả?”

Cô chợt thấy khát. “Cho tôi một lon sô đa gừng nhỏ? Không đá.”

“Cứ lấy loại lớn vào,” Hayden bảo cậu thanh niên đứng sau quầy. “Và cho tôi một nước cam cỡ lớn.”

Leila dựa vào cây gỗ xù xì làm cột chống giữa cửa hàng. Cô không còn xây xẩm mặt mày nữa, nhưng vẫn cảm thấy hơi khang khác. “Tôi buộc phải chỉ ra rằng,” cô nói với Hayden, “không may anh vừa gây ra một tin đồn khác bằng việc vòng tay qua người tôi trên bãi biển, và giờ thì – kinh khủng thay – lại mua cho tôi một lon sô đa gừng nữa. Anh không biết là việc mua một lon sô đa ở quầy giải khát trên bãi biển thị trấn cho một phụ nữ chỉ cách việc mua nhẫn đính hôn cho cô ấy một bước rất nhỏ sao?”

Hayden cười vang, hàm răng trắng đều lấp lóa. “Nếu cô muốn biết sự thật, Leila, tôi đảm bảo là cô được an toàn.”

An toàn? Anh ta nói an toàn nghĩa là sao? An toàn đủ để đùa bỡn với một lon nước ngọt trên bãi biển? Hay an toàn để hôn một kẻ trời đánh vào đêm Giao Thừa?

“Ai nấy đều biết cô có gì đó với bác sĩ Devlin.”

“Xin lỗi anh nói gì?”

Anh ta đưa cho cô chiếc cốc giấy đựng nước ngọt loại lớn. “Chắc chắc. Có lẽ lại là một tin đồn thất thiệt nữa rồi. Cô không dính líu gì đến bác sĩ à?”

Leila thở dài. “Giá mà được như thế,” cô lẩm bẩm, vô tình nói ra điều mình nghĩ. Có ai nghe thấy không? Cô nhìn xung quanh, nhưng mặc dù có khá nhiều cặp mắt lén liếc về chỗ hai người, song không ai ở đủ gần để nghe được lời cô. Tất nhiên là trừ Hayden ra.

Anh lắc đầu. “Tôi không hiểu. Bác sĩ Devlin lúc nào cũng nói về cô. Và tôi nghĩ mình đã nhìn thấy hai người bên nhau ở bữa tiệc của Simon. Dù không nghe được lời đồn đại chẳng nữa, tôi cũng vẫn cho là...”

Nhưng ở bữa tiệc đó Leila và Marsh đã cãi nhau to mà. Tuy vậy...

“Thật ư? Anh có nghĩ là...?” Trời đất, cô đang làm gì vậy, nói về quan hệ của mình với Marsh theo cách này với một người đàn ông gần như xa lạ ư?

“Anh ấy quá kín đáo, quá lạnh lùng,” Hayden trầm ngâm nói. “Và có lẽ đó là vấn đề của anh ấy. Có lẽ anh ấy cần được hun nóng lên một chút.” Anh ta mỉm cười với cô, mắt lóe lên tia sáng bí ẩn. “Tôi có ý này.”

***

Giọng nói the thé của Mary Lou Tennison từ quầy tiếp tân vọng vào tận phòng khám của Marsh. Anh thở dài, day day hai bên thái dương đau nhức, rồi đứng dậy từ sau bàn làm việc ra đóng cửa lại. Nhưng trước khi anh chạm tay vào nắm đấm cửa, thì câu nói của bà ta với cô y tá Helen Burke, lọt vào tai anh.

“Rồi sau đó,” Mary nhấn giọng, “Hayden Young đã hôn Leila Hunt. Ngay giữa khu vui chơi. Mà hôn môi hẳn hoi nhé.”

Marsh tựa cái đầu đang ong ong lên khung cửa, đột nhiên minh mẫn hẳn. Leila đã làm được. Bằng cách nào đó cô đã hôn được anh chàng cứu hộ.

“Không chỉ là một nụ hôn ngắn ngủi thôi đâu,” Mary Lou tiếp tục. “Mà là một nụ hôn rất, rất đắm đuối. Hai người dính sát sạt vào nhau. Kim giây trên đồng hồ của tôi quay đúng một vòng... nếu không thì hai. Nó giống như trong bộ phim *From Here to Eternity*^[18] ấy, chỉ thiếu mỗi nước lặn lộn trên cát. Suýt nữa thì tôi đã đánh rơi mấy cốc sinh tố cho bọn trẻ xuống sàn.”

[18] *From Here to Eternity* là một bộ phim do Columbia Pictures sản xuất năm 1953, dựa trên tiểu thuyết cùng tên của James Jones. Phim đề cập tới những rắc rối của các quân nhân đồn trú Hawaii trước khi xảy ra Trận Trân Châu Cảng. Trong đó nhắc đến mối tình vụng trộm của Trung sĩ Milton Warden và Karen, người vợ bị quên lãng của viên sĩ quan chỉ huy, Holmes. Trong phim có cảnh Warden và Karen làm tình với nhau trên bãi biển.

Marsh bắt đầu đóng cửa. Chúa phù hộ, anh không muốn nghe chuyện này.

“Rồi sau đó,” Mary Lou hạ thấp giọng thành lời thì thầm ở nấc to, “cô ta thở hổn hển, anh ta thở hổn hển, cả quây giải khát thì im phăng phắc, người ta có thể nghe được cả tiếng kim rơi, và anh ta nói—” Bà ta dừng lại một cách kịch tính. Marsh nhận ra mình đang nghiêng đầu ra ngoài hành lang. “Khi nào anh mới có thể gặp lại em?”

Marsh nhắm mắt lại khi đầu anh bắt đầu giần giật mạnh hơn. Lạy Chúa, không. Cảnh sát trưởng Halliday thực sự không phải đối thủ giành được tình cảm của Leila, bất chấp bề ngoài điển trai. Mà Young mới chiến thắng tuyệt đối. Anh ta thông minh, đẹp trai, và rất dễ mến. Nếu anh chàng cứu hộ quyết định theo đuổi Leila, thì Marsh không còn cơ hội.

“Thế Leila bảo sao?” Helen hỏi Mary Lou.

Marsh nín thở.

“Cô ta bảo, nguyên văn là. ‘Anh có thể gặp em bất cứ khi nào anh muốn.’”

Marsh sập cửa cái rầm.

***

Khi Leila từ bãi biển trở về nhà, có hai chiếc xe lạ đỗ trước cửa. Nhà có khách, chắc hẳn là bạn của Simon. Có lẽ là Amanda, bạn gái mới của anh. Nhưng người còn lại là ai?

Khi bước ra khỏi xe, cô phải dừng lại một lúc vì chóng mặt. Cơn đau đầu âm ỉ mà cô gặp kể từ lúc bị Hayden Young đánh thức trên bãi biển bỗng bùng lên dữ dội, đau nhức.

Leila đi vào nhà. Trong nhà tối và mát lạnh, đáng lẽ đầu cô phải đỡ hơn, nhưng nó vẫn ngoan cố dội thành thạch. Cô cần ít thuốc giảm đau Tylenol, và một cú huých mạnh của caffeine. Cô đã bỏ qua tách cà phê sáng của mình và giờ đây đang phải trả giá. Hi vọng Simon có trữ cola trong tủ lạnh. Những tiếng nói cười lao xao từ hiên sau vắng đến, và trước khi đi vào bếp, cô đã ra hiên tìm hiểu.

Simon đứng tựa lan can, tay ôm eo một người đẹp thanh mảnh tóc sẫm đang ngược nhìn anh với ánh mắt đầy ngưỡng mộ. Hẳn đây là Amanda. Cô gái này trẻ hơn những người phụ nữ Simon thường hẹn hò, và cô dễ thương hơn, tinh tế hơn. Cô mặc một chiếc váy không tay dáng suôn dài chấm mắt cá. Nom cô rạng ngời hạnh phúc. Tội nghiệp.

Nancy Sullivan ngồi đối diện bên kia bàn, tay cầm một cốc trà đá lớn, và Leila khựng lại ngỡ ngàng.

“Chào cậu,” Nancy mỉm cười. “Tớ mới ghé qua đây một lúc xem cậu có nhà không.” Nom cậu ta như chú mèo vừa bắt được con chim hoàng yến. “Tớ đã nghe hộ điện thoại trong lúc Simon ở bể bơi, và vô tình nói chuyện với một người tên Elliot?”

Elliot. “Anh ấy gọi tớ à?”

“Cậu chẳng hề nói với tớ là cậu đã có hôn phu.”

Leila lắc đầu. “Anh ấy không phải hôn phu của tớ.”

“Simon bảo tớ rằng Elliot muốn cậu tổ chức đám cưới ở New York. Anh ấy bảo Elliot cho rằng bữa tiệc cưới là cơ hội hoàn hảo để thắt chặt thêm quan hệ với khách hàng của anh ta. Đó là chuyện thiếu lãng mạn nhất tớ từng nghe trong đời. Leila, chẳng lẽ cậu không biết lễ cưới luôn được tổ chức ở quê nhà cô dâu sao?”

“Tớ có định làm đám cưới đâu.” Leila nói, nhưng dường như chẳng ai chú ý đến lời cô.

“Quê em ở Burlington, Vermont,” Amanda tự kể. Cô vừa gạt lọn tóc nâu óng ánh ra khỏi mặt vừa mỉm cười với Simon. “Nhưng em không muốn làm lễ cưới ở đó. Từ bé em đã muốn được tổ chức trên bãi biển.”

Leila bắt gặp ánh mắt Simon và anh tỏ ra hơi lúng túng. Cứ nói đến đám cưới là y như rằng anh định tháo chạy. Nhưng bằng cách nào đó anh đã nhớ ra phép lịch sự và giới thiệu Amanda với Leila.

“Tôi không nghĩ đám cưới cứ nhất thiết phải tổ chức ở quê cô dâu,” Nancy nói. “Nhưng địa điểm phải do cô dâu chọn. Xét cho cùng bên nhà gái mới đứng ra chi trả cho bữa tiệc mà.”

“Em sẽ chọn bãi biển,” Amanda nhắc lại. “Ở ngay Sunrise Key. Nơi đây đẹp làm sao... em có thể sống ở đây suốt đời.”

“Còn anh thì sao, Simon,” Leila ngọt ngào hỏi anh trai “Anh nghĩ thế nào về chuyện làm lễ cưới trên bãi biển.”

Simon cười yếu ớt, biết rõ Amanda đang nhìn mình. “Nói thật là, anh thực sự chưa nghĩ đến. Còn lâu lắm anh mới định kết hôn, lâu lắm.”

Tuy nhiên Amanda không tỏ ra phật ý, nhất là khi Leila nói, “Si, em nhớ anh từng nói tháng tư là thời gian đẹp nhất trên đảo. Anh nói đó là tháng hoàn hảo để kết hôn mà.”

“Lúc đấy anh đang nói về kế hoạch đám cưới của Noah và Kim Kavanaugh.” Simon ném cho Leila một ánh mắt nguy hiểm.

“Ồ, nhưng em thấy trong mắt anh có tia đố kỵ,” Leila trêu chọc. Cô rất cần Tylenol, nhưng vẻ mặt Simon lúc này đáng để hoãn lại. “Và em còn bắt gặp anh đang lật giở tạp chí Cô dâu Ngày nay của Kim nữa.

Anh mắt ông anh trai nói với cô rằng anh muốn vắn cổ cô. Nhưng khi cất tiếng, anh chỉ nói đúng một từ. “Ninja.” Anh nói một cách nhẹ nhàng nhưng rành rọt.

“Cái gì cơ?” Nancy hỏi.

“Có phải anh nói ninja?” Amanda hỏi.

Simon vẫn đang nhìn cô, và Leila biết đã đến lúc rút lui. “Mà Nance này.” Cô quay sang Nancy. “Tối nay cậu có bận không?”

“Tôi bỏ lỡ chuyện gì à?” Amanda hỏi, bối rối ra mặt.

“Thực ra tớ định đến hỏi cậu có muốn ra ngoài ăn không,” Nancy nói với Leila.

Amanda vẫn ngơ ngác. “Ninja thì có liên quan gì đến tạp chí Cô dâu Ngày nay chứ?”

Leila nhắc một chiếc ghế tới bên Nancy và ngồi xuống. “Tớ cũng không biết, Nance, tớ thấy mệt và hơi chóng mặt. Hôm nay tớ phơi nắng lâu quá.” Có lẽ trong chiếc túi đi biển của cô có Tylenol. Cô vội vàng lục túi, không có rồi. “Tớ nghĩ tớ nên ở nhà thì hơn. Nhưng cậu hãy ở lại ăn tối với bọn tớ.” Cô nhìn Simon. “Bữa tối hôm nay có món gì vậy? Ngoài món đậu phụ ăn sẵn mà anh mê mệt ra?”

“Marsh sẽ mua hai chiếc pizza về nhà,” Simon nói. Anh nhìn đồng hồ. “Tất nhiên nếu cậu ấy về quá muộn, thì chúng ta buộc phải dùng nó làm bữa sáng.”

“Nếu anh chắc còn đủ suất, em rất sẵn lòng ở lại,” Nancy nói.

“Chao, cô bị cháy nắng thật rồi,” Amanda bảo Leila. “Cô ở bãi biển suốt chiều sao?”

“Gần như thế.”

“Cậu ra bãi biển thị trấn?” Nancy ngạc nhiên hỏi. “Vì sao? Cậu có một bãi biển tuyệt vời ngay đây, cách nhà chỉ vài chục centimet.”

“Đúng vậy, Leila,” Simon châm chọc, “sao cô không nói cho bọn anh biết lí do cô ra bãi biển thị trấn chiều nay.”

“Ừ thì, chỉ là ý thích nhất thời thôi.” Cô phớt lờ nụ cười ranh mãnh của Simon. “Frankie và tớ cảm thấy thích đến đây. Mấy năm rồi chúng tớ chưa ra bãi biển thị trấn, và...ô đứng bật dậy. “Cũng muộn rồi! Và người tớ thì dính đầy cát.” Nụ cười toé toét của Simon đầy hân hoan khi Leila kiếm cớ thoái lui. “Tớ phải đi tắm kẻo không kịp mất.”

Leila bị cháy nắng. Có vẻ không quá tệ, da cô chỉ hơi ửng đỏ, và khiến cô thấy nóng bức. Cô bôi kem dưỡng ẩm lên người rồi mặc quần áo, xỏ chiếc áo T-shirt quá khổ qua đầu và mặc một chiếc quần sóc rộng lưng thùng.

Khi đi dọc hành lang ra cầu thang, cô hơi lảo đảo. Ôi trời, cô vừa đói meo lại vừa váng vất. Hoặc có lẽ tại lượng nắng cô hứng chịu hôm nay. Dù là trường hợp nào, cô cũng chỉ muốn được làn gió mát buổi tối vuốt ve gương mặt đang nóng của mình. Và ăn bữa tối. Trừ việc cô đang cảm thấy hơi buồn nôn. Nhưng đấy có thể là tác dụng phụ của thuốc aspirin cô đã uống cùng một lon cola sau khi tìm một lọ thuốc giảm đau không chứa aspirin mà không ra.

Leila cẩn thận bám vào lan can cầu thang khi xuống dưới nhà, khi đi qua tiền sảnh, suýt nữa thì cô đâm vào Marsh. Tim cô đập rộn ràng khi trông thấy anh.

“Ôi.” Cú phanh gấp khiến đầu cô đập thành thạch y như nhịp tim của mình. “Xin chào. Nếu anh ở đây, thì bánh pizza chắc hẳn ở ngay gần.”

Anh vẫn mặc quần áo đi làm, và cô thấy anh đang thắt ca vát rồi khoác lại chiếc áo jacket thể thao.

“Ở ngoài hiên ấy,” anh nói cụt lủn và đi ra cửa.

Leila đi theo, chân đất đứng trên lối đi trải nhựa ấm nóng. “Marsh!” cô gọi. “Anh không định ăn tối ư?”

Anh quay lại nhìn cô. Gương mặt không chút biểu cảm. “Anh mất sự ngon miệng rồi.”

Cô dẫn một bước về phía anh. “Không phải là do tối qua đấy chứ?”

Marsh cười khàn khàn. “Có vẻ đã hết rồi.” Mắt anh lạnh lùng với cơn tức giận. “Bảo anh thất vọng còn là nhẹ. Nhưng em không cần lo. Lần này anh đã nhận được thông điệp của em, to và rõ ràng, rất cảm ơn em. Từ giờ trở đi anh sẽ biết giữ khoảng cách. Và anh sẽ rất cảm kích nếu em cũng làm vậy. Nói cách khác, em đừng can dự vào cuộc sống của anh – tài chính hay gì gì khác.” Anh dậm bước xuống đường nhưng rồi quay lại. “Ồ, và anh nghe nói em đã tìm được chàng ninja của mình. Xin chúc mừng. Anh hi vọng cả hai người đều tràn trề hạnh phúc.

Leila ngây ra nhìn anh. Cô chẳng hiểu anh đang nói gì. Anh đang tức giận, nhưng lần đầu tiên trong đời, cô không biết tại sao. Marsh bước lên chiếc xe jeep, và với tiếng lốp xe rít lên chói tai, anh phóng xe đi.

Hayden Young. Bằng cách nào đó Marsh đã biết về cuộc gặp gỡ li kì giữa cô và anh chàng cứu hộ. Nhưng đó gần như là việc đã rồi. Phần lớn cơn giận của anh là về chuyện khác. Nhưng chuyện gì mới được? Nghĩ mãi không ra, Leila bèn đi tìm Simon. Có thể anh ấy biết.

Simon ở ngoài hiên, đang ăn một lát pizza. Leila đẩy cánh cửa đôi kiểu Pháp bước ra ngoài và...

Nancy Sullivan đang thò tay vào hộp bánh lấy một lát pizza nữa.

Nancy Sullivan.

Thôi đúng rồi. Cái đầu nhức như búa bổ của Leila càng đau hơn.

Marsh đã tưởng cô mời Nancy đến ăn tối để tính chuyện mối mai. Không có gì lạ khi anh tức giận. Nhưng anh nhầm rồi. Đúng là Leila đã mời Nancy ở lại ăn tối, nhưng không vì lí do nào khác cả.

Bởi chính Leila, chính cô, mới đang yêu Marsh.

Đó là nguyên nhân của tình trạng này, cảm giác lạ lẫm này, những cảm xúc hờn hờ đi cùng tức giận, sợ hãi và hi vọng. Đó là lí do tại sao mỗi khi nhìn vào mắt Marsh là trọng lực lại biến mất và tim cô chao đảo. Đó là tình yêu. Sau bao năm đấu tranh, Leila đã yêu Marsh, một cách phi lý, say đắm, và không thể cưỡng lại.

Tình yêu đích thực.

Với Marsh Devlin.

Chứng váng đầu quay lại, hoành hành dữ dội. Leila nhắm nghiền mắt và bám lấy lan can.

“Cậu ổn chứ?” Nancy hỏi. “Nom cậu hơi xanh xao.”

“Tó không sao,” Leila gắng gượng thốt ra. Cô mở mắt nhìn Nancy. “Chỉ hơi chóng mặt. Phơi nắng quá nhiều và không ăn trưa là một kết hợp tệ hại.”

“Cậu chắc chứ? Marsh vừa ở đây xong,” Nancy bảo cô, “nhưng anh ấy lại phải ra ngoài rồi. Nếu cậu muốn tớ sẽ cố bắt kịp anh ấy? Cậu có cần bác sĩ không?”

Leila cần một bác sĩ. Cụ thể là một bác sĩ tên Marshall Devlin. Nhưng những nhu cầu của cô chẳng liên quan gì đến chứng váng đầu, mà hết thảy đều liên quan đến con tim cô.

Cô lắc đầu. “Tớ ổn mà. Chỉ đói bụng thôi. Cậu lấy ngay hộ tớ một miếng pizza được không?”

“Chắc rồi.” Trong phút chốc Nancy đã quay lại với một miếng bánh dày phủ pho mát đặt trên một chiếc đĩa cổ của Simon.

“Đây chính là thứ tớ cần.” Leila nói.

Và mọi thứ trở nên tối sầm.

“Không phải say nắng,” Marsh nói nhỏ với Simon khi cả hai đứng ngoài cửa phòng ngủ Leila. “Nhiệt độ của cô ấy không cao tới mức đó. Nhưng hình như cô ấy bị mất nước. Dựa trên tất cả triệu chứng thì tớ chẩn đoán là kiệt sức vì nóng. Và tất nhiên nó vẫn có thể là biểu hiện của say nắng. Tớ sẽ ngồi với cô ấy một lát để ép cô ấy uống nước.”

Simon gật đầu. “Cần giúp gì không? Ép Leila bất cứ cái gì là điều bất khả đày.”

“Tớ nghĩ mình sẽ không gặp khó khăn gì đâu. Cô ấy đã ngoan ngoãn phục tùng một cách đáng lo. Tất nhiên là cô ấy hầu như ngủ suốt.”

Leila sẽ không sao. Marsh mới là người sắp sửa cần hơn một tuần hoặc hơn để hồi phục. Khi số điện thoại của Simon hiện lên trong máy nhắn tin của anh cùng cấp cứu 911, Marsh đã hết sức hốt hoảng. Anh đã quay xe một trăm tám mươi độ và cầu nguyện Leila không phải người bị thương – hay tệ hơn.

Khi anh trông thấy Leila nằm trên hiên, vây quanh là Simon, Amanda – bạn cậu ta, và Nancy Sullivan, Marsh đã biết thế nào là thực sự sợ hãi. Nó tràn ngập mọi góc ngách trong anh – một đám mây đen ngòm chết chóc của nỗi hốt hoảng đe dọa bóp nghẹt anh. Khi đó anh đã hiểu mình yêu người phụ nữ này nhường nào. Anh yêu cô đủ để liều một cơ hội với cô – để chấp nhận chứng minh lời tiên đoán sai lầm về sự bất hạnh mà cuộc hôn nhân thất bại của cha mẹ đã ngấm vào máu anh.

Trừ phi, khốn kiếp, đã quá muộn. Leila đã tìm thấy người tình trong mộng ở Hayden Young. Và tối qua Marsh gần như nói thẳng với Leila là anh yêu cô. Anh đã nói với cô rằng anh muốn cô, khao khát cô. Và cô đã làm gì? Cô mời Nancy đến ăn tối để cố gán ghép cho anh. Thật cay đắng, như bị ăn một cái tát lạnh lùng vào mặt.

Tuy nhiên, anh đã mừng suýt khóc khi Leila hồi tỉnh. Anh đã mang cô về phòng và tìm cách hạ nhiệt cho cô.

Giờ thì anh đang đứng nói chuyện với Simon, vẫn còn hơi run do chất adrenaline tăng vọt trong người ngay giây phút máy nhắn tin của anh hiện lên lời nhắn.

“Nếu cần cứ gọi tớ,” Simon bảo.

Marsh gật đầu rồi quay lại phòng Leila với một chai Gatorade và một chiếc ly anh lấy dưới bếp lên.

Leila nằm ngủ giữa chiếc giường đôi. Cô đang toát mồ hôi và ngọ nguậy không yên, xinh đẹp đến nguy hiểm. Anh ở đây với vai trò bác sĩ; cô là bệnh nhân của anh. Anh phải luôn ghi nhớ điều đó.

Những sợi tóc vàng cong cong bám vào hai bên mặt khi Marsh sờ nhẹ lên má cô. Cô vẫn còn rất nóng và mướt mồ hôi.

Anh đặt chai nước và ly lên bàn đầu giường của Leila, rồi kéo chăn ra khỏi người cô. Anh băng qua phòng, bật chiếc quạt phía cửa sổ, thổi không khí đại dương mát lạnh qua cơ thể cô.

Cô vẫn đang mặc quần shorts và chiếc áo T-shirt quá khổ. Chiếc quần sóc lưng chun, và Marsh cởi nó ra một cách dễ dàng, cố làm cho cô mát hơn đôi chút. Lẽ ra nên cởi cả áo T-shirt của cô nữa, nhưng anh biết bên trong cô không mặc gì.

Quần lót của cô màu lam thẫm sặc sỡ, chỉ là một dải lụa và đăng ten cắt cao phía trên đôi chân chứng tỏ cô không phải tuýp người thích đồ cotton trắng kín đáo. Anh tự nhủ mình là bác sĩ. Không phải người yêu. Không phải đêm nay. Có lẽ không bao giờ.

Anh ngồi xuống cạnh cô, quyết tâm lờ đi cả nỗi thất vọng đột ngột và sắc lam thẫm rực rỡ.

Cô lại cựa quậy, và anh nhẹ nhàng chạm vào cô, vuốt lại tóc cho cô.

“Leila. Thức dậy chút nào?”

Hàng mi cô nhấp nháy mở ra, nhưng phải mất vài giây cô mới nhìn vào mặt

“Marsh.” Cô nở nụ cười dễ thương ấm áp với anh khiến da dày Marsh đau quặn. Tại sao cô không thể cười với anh như thế lúc cô hoàn toàn tỉnh táo.

“Leila, em cần uống chút gì đó,” Marsh nói khi mắt cô lại nhắm. “Anh muốn em ngồi dậy một lát và uống cái này.”

“Được rồi,” cô nói trệu trạo, không nhúc nhích. “Được rồi Marsh, cảm ơn anh.”

“Để anh giúp em ngồi lên.” Phản ứng duy nhất của cô là một nụ cười yếu ớt khác.

“Thế.” Anh đỡ cô dậy và tựa lưng cô vào ngực anh. Cô rũ xuống như con búp bê vải. Một con búp bê nóng rực. Hơi nóng tỏa ra từ người cô thật đáng kinh ngạc. “Nào, cô bé,” anh vỗ về, đưa chiếc ly lên môi cô. “Uống đi.”

Cô uống một ngụm rồi một ngụm nữa khi anh thì thầm khích lệ. Lúc cô định nằm xuống giường, anh vẫn giữ cô ngồi yên. “Một ít nữa thôi.”

Cô uống một hơi dài nữa, rồi quay sang nhìn anh. “Em thấy khát.”

“Rất tốt. Uống nữa đi.”

“Anh biết không, không phải em mời Nancy đến ăn tối đâu.” Cuối cùng cô đã đủ tỉnh táo để tự mình cầm ly, và uống một ngụm nữa. “Ý em là, em có mời cô ấy, nhưng không phải vì –”

“Shh. Lúc này chúng ta không cần nói về chuyện đó. Anh tha thứ cho em, được chưa? Uống nữa đi nào –”

“Không.” Cô đặt ly xuống bàn đầu giường. “Không có gì để tha thứ hết. Nancy ghé lại đúng giờ ăn tối. Nên em mời cô ấy ở lại. Em không hề lên kế hoạch. Về chuyện Hayden Young, em –”

“Leila, ổn rồi. Mọi thứ đều ổn cả, em đừng lo nghĩ –”

“Anh ngừng lên mặt kẻ cả với em được không.” Cô cố vùng ra, nhưng anh giữ chặt cô lại. Anh không thể thả cô ra được. Cô sẽ ngã đập đầu xuống lần nữa mất.

“Anh không lên mặt kẻ cả.”

“Có, anh có.

“Thôi được. Em thắng. Giờ thì làm ơn uống thêm đi.”

“Anh thậm chí không cho em giải thích nữa.” Mắt cô long lanh nước, và Marsh biết mình không còn cơ hội. Một giọt nước mắt ứa ra và bắt đầu chậm chậm lăn xuống má Leila.

“Anh xin lỗi. Bây giờ anh nghe em đây, được chưa?”

“Khi em từ bãi biển về nhà thì Nancy đã ở đây rồi.” Leila lau nước mắt. Nhưng lập tức một giọt khác đã thế chỗ ở má bên kia. “Cô ấy rủ em ra ngoài ăn tối, nhưng em quá mệt. Với lại Simon nói anh sẽ mua pizza về nhà, nên em mời cô ấy ở lại. Em không nghĩ rằng anh sẽ nhảy chồm lên rồi đưa ngay ra vài kết luận và nổi giận với em.”

“Leila thân yêu, anh xin lỗi. Anh cứ tưởng... chà, em biết anh tưởng gì rồi đấy.” Tất nhiên điều đó không thay đổi được những gì anh đã nghe lén Alary Lou Tennison nói với Helen Burke. Bụng anh vẫn nhói lên khi nghĩ đến nó.

Marsh rót thêm Gatorade vào ly và đưa lại cho cô. “Uống đi.” Anh ra lệnh.

Cô uống một ngụm, đưa mắt nhìn anh qua miệng ly. Cô thật quá ư xinh đẹp. Anh có thể hình dung cô ở bên Hayden Young, đôi tay cỡ bốn mươi của anh ta vòng qua người cô, hai mái tóc vàng cùng tung bay trong gió. Cô ngược lên mỉm cười với Hayden Young, đôi mắt tím ánh lên vui thích, và anh ta sẽ cúi xuống hôn lên đôi môi tuyệt vời trên người của cô –

“Em có muốn anh gọi cho Young không?” Marsh vất vả lắm mới giữ được giọng bình thản.

Leila cau mày. “Ai cơ?”

“Hayden Young,” anh nhắc lại, hắng giọng. “Bạn trai mới của em.”

Cô đưa chiếc ly cho Marsh và ngả đầu lên gối, mắt nhắm nghiền. “Anh ấy không phải bạn trai em, cũng không phải chàng ninja của em nốt.”

“Nhưng –”

Cô mở mắt và cười mệt mỏi với anh. “Em hôn anh ấy cốt làm cho anh ghen thôi. Anh ấy là người tốt, nhưng anh ấy không phải là anh.”

Ghen? Marsh nhìn chằm chằm Leila, cố hiểu điều cô vừa nói. Cô muốn anh phải ghen? Lạy Chúa! Thế nghĩa là...?

Cô lại nói tiếp, nhưng nhỏ đến mức anh không nghe nổi từ nào.

“Gì cơ?” Marsh ghé lại gần để nghe được tiếng cô.

“Có tác dụng không?” cô thì thầm.

“Có.” Anh chật vật nói dù tim anh bị nảy lên tận cổ họng.

“Tốt.” Leila thở ra, và Marsh ghé thấp hơn nữa để nghe cho rõ. “Em mệt quá... Em ngủ đây.”

“Được rồi. Anh sẽ ở đây nếu em muốn. Chỉ là... anh sẽ ở đây.”

Leila mỉm cười.

Môi cô chỉ cách môi anh vài centimet. Anh ở đủ gần để thấy những nốt tàn nhang trên sống mũi cô, đủ gần để ngửi thấy mùi hương ngọt ngào tươi mát trên tóc cô qua từng hơi thở. Một giọt nước mắt vẫn đọng lại trên má cô.

Marsh không kìm lòng được. Anh rướn tới, khẽ hôn giọt nước đó đi.

Nhưng Leila bỗng quay đầu và trước khi anh kịp nhận ra chuyện gì, anh đã hôn cô. Anh đang hôn lên đôi môi ngọt ngào của cô. Môi cô rất ấm. Lưỡi cô nóng bỏng khi cô mở miệng ra và –

Mắt Marsh mở tròn và anh nhìn thẳng vào những vòng xoáy tím biếc trong đôi mắt Leila. Anh giật lùi lại. “Anh... Anh xin lỗi. Anh –”

“Đừng dừng lại, Marsh,” cô thì thầm, dù đôi mắt khẽ nhắm lại.

Tim Marsh nện thành thịch. Cô đã hôn anh. Cô đã hôn anh. Anh buộc mình lùi xa khỏi giường.

Cô đã hôn Hayden Young để khiến anh ghen. Cô không nghĩ Hayden là chàng ninja của cô.

Anh đem một chiếc ghế bành tới cạnh giường cô và ngồi xuống. Rồi anh tắt đèn và chờ đợi, mắt anh dần quen với ánh trắng sáng dịu chiếu qua cửa sổ. Hình ảnh Leila tắm trong thứ ánh sáng bàng bạc trông như một thiên thần.

Marsh mỉm cười. Anh vẫn còn cơ hội. Anh có một cơ hội, và anh sẽ làm hết sức mình để chiếm được trái tim Leila. Anh phải làm được. Bởi vì tối nay anh đã hiểu mất Leila sẽ như thế nào. Và anh sẽ là đồ bỏ đi nếu để chuyện đó xảy ra.

***

Leila ở lì cả buổi chiều trong bóng râm bên thành bể bơi. Cô đã ngủ hết buổi sáng, mãi quá trưa mới thức dậy.

Simon có việc ra khỏi thị trấn cả ngày, nhưng cách vài giờ lại gọi điện về để kiểm tra cô.

Cô đã phải nhắc đi nhắc lại với anh rằng cô vẫn khỏe.

Cô hơi đau đầu và run rẩy một chút, nhưng ngoài ra, cô cảm thấy ổn. Tuy nhiên cô vẫn làm theo những chỉ dẫn mà Marsh kê ra trên một mảnh giấy bằng nét chữ to rắn rỏi của anh. Điều một: không được ra nắng. Điều hai: uống nước thường xuyên. Điều ba: giữ đầu óc thư thái.

Và rồi đến điều thứ tư: hãy ăn tối cùng anh hôm nay.

Đó không phải một thỉnh cầu. Không hề có bóng dáng chữ “Xin” trong đấy. Điều đó đúng ra phải khiến Leila tức điên,

nhưng không. Khi cô đọc lời nhắn của Marsh đến lần thứ mười trong ngày hôm ấy, cô không cảm thấy phần nộ hay đề phòng. Cô chỉ cảm thấy thấp thỏm.

Leila nhớ từng chi tiết tác động của Marsh tới mình đêm hôm trước. Cô nhớ lúc dựa vào anh khi anh đổ dành cô uống hết ly này tới ly khác thứ nước màu xanh lục có mùi khó chịu. Cô nhớ lúc giải thích lí do Nancy ghé thăm. Cô nhớ Marsh hỏi có cần anh gọi cho Hayden Young không. Cô nhớ mình đã muốn xóa đi vẻ khắc nghiệt trong mắt anh, và nói cho anh sự thật về Hayden. Cô nhớ anh đã cúi xuống hôn cô...

Nhưng cô lại không nhớ được nụ hôn. Dù cố gắng hết sức, cô chỉ nhớ được khoảnh khắc môi anh chạm vào môi cô. Rồi sau đó mờ ảo và lẫn lộn với giấc mơ hẳn cô đã mơ đêm trước – một giấc mơ về chàng ninja của cô.

Leila nhả xuống bể bơi, để nước bao quanh thân thể, bọc lấy cô trong sự tĩnh lặng mát mẻ. Cô bơi hết chiều dài bể rồi quay lại, và khi cô nổi lên, ánh nắng dường như sáng một cách bất thường và tiếng thở của cô cùng tiếng nước vỗ dường như to gấp mấy lần.

Tại sao cô không thể nhớ được nụ hôn của Marsh?

Cô lắc lắc đầu hất m tóc ướt ra khỏi mặt, và...

Leila chột cứng người – và chìm luôn xuống đáy bể. Cô ngoi lên ho sặc sụa và phun nước phì phì, tay bám chặt vào thành bể.

Nếu hồi ức về nụ hôn của Marsh mờ ảo và lẫn lộn với hồi ức về nụ hôn của anh chàng ninja là bởi... Marsh chính là anh chàng ninja của cô thì sao? Không. Không thể nào?

Leila bơi ngửa chậm chậm ngang bể, nhìn lên sắc trời xanh ngát, cố điều hòa nhịp tim đang đập điên cuồng của mình.

Nếu Marsh là anh chàng ninja của cô, tại sao anh không cho cô biết? Tại sao anh để cô tiếp tục làm chuyện viển vông này? Tại sao...

Bỗng Leila cảm thấy một bóng đen che khuất nền trời ở mép bể bơi. Cô đứng lên – nước ở chỗ này chỉ cao ngang thắt lưng. Cô nheo mắt tránh ánh nắng.

Marsh đang đứng đó.

Cà vạt của anh rơi lỏng và cúc áo sơ mi trên cùng không cài. Hai ống tay áo xắn đến khuỷu. Một ngón tay móc vào chiếc áo jacket thể thao vắt trên vai.

Bất chấp nhiệt độ trong bóng râm lên gần 20°C, trông anh vẫn thoải mái và tự chủ.

Ngoại trừ đôi mắt.

Chúng lướt dọc thân hình cô, nấn ná trên bộ ngực chỉ được che phủ vừa đủ, rồi xuyên xuống qua làn nước. Thật phi thường khi cả bể bơi không sôi sùng sục lên trước tia nhìn nóng rẫy của anh.

Leila vắt tóc cho hết nước, và mắt anh dõi theo cử chỉ của cô. Anh nhìn hai bàn tay cô, phần trên cánh tay, bầu ngực, lên đến miệng, rồi sau cùng, nhìn vào mắt cô.

“Xem chừng em đã khá hơn rất nhiều.”

Cô không hề thấy khá hơn, mà lúc này chắc chắn cô đang chóng mặt trở lại. Nhưng không phải vì kiệt sức do trời nóng. Leila liếm môi, và mắt anh lại nấn ná trên miệng cô lần nữa. “Đúng vậy.” Giọng cô nghe khàn khàn.

Marsh gật đầu. “Tốt rồi.”

“Anh về nhà sớm thế.” Anh đang làm cô bất an. Cô chìm người xuống để nước che kín đến tận cổ. “Hay anh vẫn đang làm việc? Đây là chuyến thăm bệnh phải không?”

Marsh bỏ chiếc áo jacket khỏi vai và vắt lên một chiếc ghế dài. “Không.” Anh xoay lưng lại với cô. “Hôm nay anh xong việc rồi. Anh để túi thuốc trong xe jeep.” Anh nhìn đồng hồ đeo tay. “Năm giờ là bác sĩ hết giờ làm. Chỉ liên lạc qua máy nhắn tin trong những trường hợp khẩn cấp.”

“Anh có máy nhắn tin.”

Cô đang quan sát anh với vẻ mặt lạ lùng nhất. Marsh nhìn theo khi cô uốn chuyển quạt nước bơi về phía những bậc thang.

Nước như một bức màn rơi khỏi người khi cô lên khỏi bể bơi.

Cô quyến rũ không sao tả xiết. Marsh chưa thấy cô mặc bộ đồ bơi này bao giờ. Nó màu đen, nhỏ xíu và sáng lấp lánh vì ướt nước – giống như làn da rám nắng của cô, rất nổi bật – nước da sạm nắng ngày hôm qua đã biến thành một màu nâu óng ả. Cô không trang điểm, nom cô thật tươi trẻ và thanh khiết.

Nhưng gương mặt xinh đẹp và thân hình bốc lửa chỉ là lớp vỏ trang trí, bao bọc người phụ nữ sôi nổi, nồng nàn và đầy những bất ngờ bên trong Leila. Khoảnh khắc ấy Marsh yêu cô đến không nói nên lời.

Cô hướng thẳng về phía anh.

Marsh đã vượt qua các bài kiểm tra giải phẫu ở trường Harvard với điểm trung bình là 4.0 [19]. Anh biết tên tất cả những bắp thịt đang co lại, giãn ra, chuyển động, uốn cong khi Leila đi tới chỗ anh. Nhưng ngay lúc này anh không nhớ nổi cái tên nào.

[19] Ở Mỹ và nhiều nước khác trên thế giới áp dụng thang điểm chuẩn là 4.0. Theo đó 4.0 là điểm cao nhất tương đương với điểm 10 tại Việt Nam.

Tất cả những gì anh có thể nói là tên cô. “Leila...”

Suốt ngày hôm nay, những lúc được rảnh Marsh chỉ mơ tưởng được về nhà, kéo cô lại gần rồi hôn cô cho đến khi cô tan chảy trong vòng tay anh. Anh mơ được bế cô lên lầu, vào phòng ngủ của cô, và làm tình với cô cho đến lúc mặt trời lặn trên vùng vịnh.

Anh đã mơ về chuyện đó, nhưng cũng hiểu nó khó có khả năng xảy ra. Có lẽ Leila không hề hình ảnh của mình trong bộ bikini thiếu vải đó tác động ra sao tới huyết áp của anh. Có lẽ cô không hay biết ánh mắt mình có phần tối đi và khiến anh gần như lúng búng vì ham muốn.

Không hiểu từ lúc nào, cô đã đến đủ gần để nhỏ nước lên giày anh, làm anh lóa mắt bằng một nụ cười tuyệt đẹp, rồi tiến tới chỗ để khăn tắm.

Nhưng cô không dừng lại cho đến khi hai cánh tay cô vòng qua cổ anh, và thân hình đắm nước của cô ép sát vào anh. Anh cũng vòng tay ôm lấy cô – anh đâu phải thẳng ngốc. Hai tay anh lướt dọc theo sống lưng và cánh tay cô, chạm vào cô, ép cô sát vào anh hơn nữa.

Leila ngược nhìn anh, và anh biết cô thấy được sự choáng váng trong mắt mình. Có thể cô trông thấy cả dự vọng của anh nữa, và nếu cô không trông thấy, thì cũng có thể cảm nhận được từ sự gần gũi giữa hai cơ thể.

“Chà,” anh hỗn hển, “đây khá giống một sự mời gọi.”

Leila nhẹ nhàng kéo đầu anh xuống gần miệng cô và...

Nó còn tuyệt hơn bất cứ hình ảnh tưởng tượng nào của anh. Leila hôn anh chậm chậm, ngọt ngào, dùng lưỡi dễ dàng miện anh mở ra. Anh nào cần đến dễ dàng. Marsh gập lưỡi cô trong một vũ điệu chậm rãi gợi tình khiến anh cảm thấy như bị say thuốc.

Anh nghe thấy chính mình rên rỉ, chóng mặt vì những cảm xúc, rồi bỗng có thứ gì đó lóe lên và nụ hôn không còn chậm rãi, không còn uể oải nữa. Sự ngọt ngào trong phút chốc biến thành ngọn lửa. Marsh có thể cảm thấy cơ thể cô tựa vào anh, nóng bỏng và tan chảy, môi cô chào đón sự xâm nhập của anh, mời mọc anh. Mãnh liệt và bùng nổ, đam mê và hoang dại.

Cả thế giới quay cuồng khi Marsh hôn Leila cuống quýt và điên dại. Cô ngửa đầu ra để hôn anh mãnh liệt hơn, sâu hơn.

Anh lùa tay vào những lọn tóc ướt của cô, bùng cháy vì ham muốn, choáng váng vì yêu thương.

Anh hôn Leila không chút dè dặt, không chút kiềm chế. Và anh buộc phải tin rằng cô cũng cảm thấy thế. Bởi lần này anh không mang mặt nạ. Lần này cô biết rõ người cô đang hôn là ai. Và có lẽ ngay lúc này cô bắt đầu nhận ra anh chính là...

Leila giật lùi lại. Ngực cô nhấp nhô với mỗi nhịp thở gấp gáp, nhưng Marsh không thể nhìn đi đâu khác ngoài đôi mắt cô. Cô biết rồi.

“Anh là chàng ninja của em.”

Marsh gật đầu. “Phải.”

“Ôi lạy Chúa.”

Anh nhìn thấy sự ngập ngừng của cô, đọc được vẻ phân vân trong mắt cô. Cô không thể quyết định nên tát anh hay lại hôn anh lần nữa. Anh giành lấy quyết định từ tay cô, kéo cô vào lòng mình và dùng môi khóa lấy môi cô.

Anh sẽ hôn cô. Anh sẽ hôn cô đến khi nào cô quên bằng nỗi tức giận hay tổn thương hay buồn bã hay bất cứ điều gì cô đang cảm thấy. Anh sẽ hôn cô, rồi anh sẽ giải thích lí do vì sao anh không nói cho cô biết, và cô sẽ hiểu.

Nhưng cô cứng người lại trong vòng tay anh và vùng ra.

“Leila,” anh mở miệng định nói, nhưng cô đã đẩy anh thật mạnh, xuống bể bơi.

“Leila, khổ thật – đợi đã!”

Nhưng Leila không muốn đợi. Cô chộp lấy khăn tắm từ lưng ghế và xăm xăm đi vào nhà, kéo cánh cửa trượt bằng kính đóng sầm lại sau lưng.

Cô đi được nửa đường lên cầu thang thì Marsh bắt kịp. Anh ướm sũng và đang nhỏ nước lên khắp tấm thảm của Simon. Anh vuốt tóc ra khỏi mặt. Đôi mắt anh van nài cô hãy cho anh một cơ hội, nhưng quai hàm sắt lại cho cô biết anh nghĩ cô chắc chắn không chấp thuận.

“Leila, thôi nào –”

Anh nắm lấy cánh tay cô, nhưng Leila giật ra, xoay người lại trừng mắt nhìn xuống anh từ trên mấy bậc thang.

“Tại sao anh khng nói với em?”

“Chuyện này rất khó giải thích, nhưng –”

“Em cá là rất khó giải thích.” Cảm giác đau đớn có nguy cơ áp đảo, khiến cô tan ra trong nước mắt. Làm sao anh có thể làm điều này với cô? Làm sao gần hai tuần qua anh có thể mặc nhiên quan sát cô tự biến mình thành một con ngốc? Cô đã cực kỳ ngu xuẩn – thậm chí chẳng nghi ngờ gì Marsh. Nhưng giờ cô đã biết, tất cả trở nên rõ như ban ngày. Marsh có máy nhắn tin thì chuyển dạ ngay lúc nửa đêm...

Cô muốn bật khóc khi hình dung Simon và Marsh cười hả hê sau lưng cô. Hình ảnh ấy quá đau đớn và cuồng nộ. Cô không thể chịu được nỗi đau này, nên cô dồn vào cơn giận dữ. Cô khoanh tay lại và rít lên qua hàm răng nghiến chặt. “Hẳn nhiên ngay từ đầu anh đã chủ tâm làm bẽ mặt em.”

“Chuyện này rất khó giải thích, nhưng nếu em chịu nghe, anh sẽ cố –”

“Anh và Simon đã được một trận cười no nê đúng không?”

“Tất nhiên là không,” Marsh phản nộ. “Bọn anh không cười –”

“Ôi trời ơi. Simon cũng biết,” cô chặt vật trèo lên cầu thang, muốn tránh xa anh ra hết cỡ, sợ mình sẽ òa lên khóc bất cứ lúc nào.

Đến đầu cầu thang, Marsh túm lấy tay cô. “Leila, xin em –”

“Để cho tôi yên! Trò đùa kết thúc rồi. Anh đã thắng.”

“Không phải trò đùa. Chẳng có đùa cợt gì ở đây cả.”

Cô quay phắt lại đối mặt với Marsh, chọc ngón tay vào ngực anh. “Một ngày nào đó, bằng cách nào đó, tôi sẽ đáp trả lại anh vụ này, Devlin. Tôi chưa biết làm cách nào, nhưng anh hãy tin rằng tôi sẽ nghĩ ra.”

Cô quay người định chạy bỏ về phòng vì những giọt nước mắt đang ứa ra và, chết tiệt thay, cô chẳng thể làm gì để ngăn chúng.

Nhưng Marsh vẫn giữ chặt cánh tay cô không buông. Anh túm lấy cả hai vai cô, bắt cô nhìn thẳng vào anh – bắt cô để cho anh nhìn thấy mức độ tổn thương đã gây ra cho cô.

Những giọt nước mắt lăn xuống má cô khi nỗi đau phá vỡ lớp phòng thủ mong manh cuối cùng. Trước nỗi hoảng sợ tột cùng, cô không thể kìm được những tiếng nức nở đến run rẩy như muốn xẻ đôi người.

Marsh ngậy người. Leila đang khóc. Cô đang khóc như thể trái tim cô bị giật ra khỏi lồng ngực và vỡ thành triệu mảnh.

“Đừng khóc! Leila, xin em, anh thể là chưa bao giờ cố lừa gạt hay đùa cợt em, hay bất cứ chuyện gì khác. Anh không nói với em anh là người em đang tìm kiếm, vì anh sợ em sẽ trốn chạy khỏi anh.”

Cô vùng ra khỏi đôi tay như gọng kìm của anh, và chạy về phòng.

“Chính là kiểu trốn chạy thế này đây.” Cánh cửa phòng cô đóng sầm lại. Anh điên tiết chửi thề khi cố vặn nắm đấm cửa. Nó đã khóa.

Nhưng phòng anh sát vách phòng cô – họ có chung một ban công. Marsh về phòng mình và đi ra ngoài ban công. Cửa phía bên phòng Leila để mở. Anh gõ lên khung cửa và mở luôn cánh cửa kính ra.

“Leila?”

Cô đang ngồi trên giường, lưng quay lại với anh. Nếu cô vẫn còn khóc, thì giờ đây cũng là những giọt lệ lạnh lẽ. “Đi đi.”

“Anh không thể.” Anh thở dài. “Anh cần giải thích cho em hiểu.”

“Tôi hiểu rồi. Tôi hiểu anh là một tên khốn.” Cô cất tiếng cười, nhưng giọng vẫn sưng nước mắt. “Anh biết không, tôi còn bắt đầu yêu anh nữa kia. Thật ngu ngốc làm sao.”

“Nhưng, đó chính là điều anh muốn.”

“Vậy thì anh tàn nhẫn hơn tôi tưởng.” Leila đứng dậy, rướn thẳng vai, vừa đưa tay lau nước mắt vừa quay mặt lại với anh. “Tôi muốn anh đi cho.”

“Anh muốn em yêu anh,” Marsh liều mạng nói, “bởi vì –” anh hít thật sâu, “bởi vì anh yêu em đến phát điên.”

Mắt Leila mở tròn. “Anh yêu em?” cô thì thầm.

“Phải.” Từ đó được bật ra dễ hơn anh đã nghĩ. Dễ tới mức gần như tức cười vì Leila đang đứng đó nhìn anh, đau đớn trong mắt cô tan biến dần theo từng lời anh nói. “Anh yêu em từ bao lâu rồi anh cũng không nhớ nữa. Nó giống như bệnh nan y vậy,” anh thú nhận với nụ cười khẽ.

Nhưng Leila không cười lại với anh.

“Thật ư?” cô hỏi.

Marsh điềm tĩnh đón ánh mắt cô, lần đầu tiên trong đời anh buông lời mọi phòng thủ, để Leila nhìn thấy, thực sự nhìn

thấu tâm can anh, tận sâu trong trái tim anh. Cảm giác thật kinh khủng – và thật thoải mái. “Thật,” anh

Marsh không biết ai đã di chuyển trước. Nhưng anh gặp Leila ở nửa đường, và rồi cô lại trong vòng tay anh, rồi anh đang hôn cô và cô đang hôn lại anh.

Cô tin anh. Tạ ơn Chúa. Tạ ơn Chúa.

Anh hôn cô hết lần này đến lần khác, dường như không thể ngừng lại. Môi cô quá mềm mại. Làn da cô quá mịn màng, và bộ đồ bơi che phủ được quá ít. Cuối cùng Marsh đã biết ý nghĩa thực sự của từ ngây ngất.

Rồi Leila kéo anh đi về giường cùng cô, với chỗ quần áo còn ướt sũng. Không thể tin được chuyện này đang xảy ra. Đây là tất cả những gì anh hằng ao ước, mọi mơ tưởng của anh đang thành sự thật.

Cô lại hôn anh, một nụ hôn say đắm nóng bỏng làm anh choáng váng vì khao khát. Cô bắt đầu chuyển động, trượt thân hình dọc theo cơ thể đang thức dậy của anh, vòng hai chân quanh người anh, kéo anh sát vào cô hơn nữa.

Anh sắp làm tình với Leila. Tại đây. Ngay bây giờ. Nhận thức này làm anh quay cuồng đến suýt ngã.

Cô giật mạnh áo sơ mi ướt của anh và Marsh lùi lại. Trong chớp mắt đã kéo nó qua đầu. Tiếp theo là phần áo trên của cô, và Leila bước vào vòng tay anh, chỉ mặc độc mảnh quần bơi nhỏ xíu tới mức nguy hiểm.

Bộ ngực của cô thật hoàn hảo. Nhỏ và săn chắc, vừa vặn với bàn tay anh một cách tuyệt diệu. Anh hôn cô ngẫu nhiên, cố cho cô thấy cảm giác của anh lúc này, cố cho cô thấy sức ảnh hưởng mãnh liệt và tuyệt đối của cô lên anh.

Anh rải những nụ hôn dọc theo cổ cô, xuống đến hai núm vú hồng hồng đã săn lại, ngậm lấy một núm vú rồi đến bên kia vào miệng. Cô bật ra tiếng rên rĩ và anh mút mạnh hơn cho đến khi cô kêu lên. Hai bàn tay Marsh trượt lên và xuống rồi lại ngang qua bụng cô, lưng cô và hai bầu vú rồi đến cặp đùi.

Hôn và vuốt ve cô bằng môi và lưỡi và những ngón tay anh cho đến khi cô không thể làm gì ngoài run rẩy vì ham muốn.

Bàn tay anh lách vào bên dưới lớp vải nylon đen của chiếc quần bơi và cô cong người lên áp vào anh, ấn những ngón tay anh vào sâu bên trong cô.

Anh cảm thấy hai bàn tay cô dò dẫm khóa thắt lưng anh, cảm thấy cô nới lỏng nó, cởi cúc và kéo khóa quần anh. Marsh cắn chặt răng để ngăn mình không rên lên khi những ngón tay cô vòng quanh anh.

Đúng. Đúng. Đây là điều anh khao khát bao lâu nay. Cơ hội được hòa làm một, được hòa quyện với người đàn bà anh yêu say đắm. Cô đang nhìn anh, mỉm cười trước phản ứng của anh trước sự mơ nớn của cô.

Cô buông tay, nhưng chỉ để cởi nốt mảnh đồ tắm còn lại. Cô cựa quậy người thoát ra, và rồi hoàn toàn khỏa thân. Và là của anh. Tất cả là của anh.

Cái quần ướt bám chặt vào chân anh, nhưng anh cởi nó ra trong thời gian kỉ lục.

Kì diệu thay, chiếc bao cao su duy nhất anh để trong ví được mang vào một cách dễ dàng. Leila nằm xuống giường, ngắm nhìn anh. Và liệu cô biết lâu lắm rồi anh mới dùng bao cao su – cô có thắc mắc anh chuẩn bị nó từ khi nào và để dùng với ai – thế nhưng cô chẳng nói gì.

Cô chỉ mỉm cười với anh.

Và giờ tay ra khi anh tiến về phía cô, chào đón anh trở lại với cô bằng một nụ hôn làm đầu óc anh quay cuồng. Cô quấn hai chân quanh người anh, kéo anh lại gần, háo hức áp vào anh.

“Thú thực là,” anh khàn giọng, hơi lúi ra, “Anh rất yêu em. Nên nếu anh có khóc lóc hay hoàn toàn mất kiểm soát, thì em đã hiểu lí do.”

Mắt cô long lanh nước. “Marsh –”

“Shh.” Anh hôn cô. “Đừng nói gì cả. Em không cần phải nói lời nào. Hãy để anh yêu em.”

Cô lại hôn anh, cong người lên áp vào anh trong sự cầu xin thầm lặng. Ngay bây giờ. Cô muốn có anh ngay bây giờ.

“Nhìn anh đi, Leila.” Anh yêu cầu.

Cô nhìn vào mắt anh, nín thở khi anh chậm chậm, âu yếm, nhẹ nhàng đi sâu vào trong cô, lấp đầy cô hoàn toàn.

“Ôi,” cô thở ra.

Anh đã hòa làm một với Leila. Cả về thể xác lẫn tâm hồn, Marsh chưa bao giờ cảm thấy đủ đầy như lúc này.

Anh bắt đầu chuyển động, chậm chậm, thông thả, vẫn giữ chặt ánh mắt cô. Sau đó cô cũng chuyển động, tận hưởng từng cú thúc, từng đợt sóng khoái cảm

Có thể anh sẽ không sống sót qua trải nghiệm này. Nó quá ư hoàn hảo, quá ư mãnh liệt. Trái tim anh căng lên, nặng trĩu và sắp nổ tung. Nhưng nếu anh chết lúc này, Chúa biết rằng anh sẽ chết như một người đàn ông hạnh phúc.

Bên dưới anh, Leila chuyển động nhanh hơn, mạnh hơn, và anh hôn cô, phối hợp với những cử động của cô, tăng dần nhịp độ. Anh cảm thấy những ngón tay dài duyên dáng của cô lướt xuống lưng anh, hai tay cô xiết lấy hông anh, giữ anh chặt hơn bên trong cô. Làn da anh trơn bóng bởi mồ hôi, nhưng dường như cô chẳng quan tâm, thậm chí còn nếm mồ hôi trên cổ anh, gần như đẩy anh qua ranh giới lãng quên.

Marsh cố lấy lại sự kiểm chế quý giá khi anh nhìn xuống cô. Anh muốn hét to lên rằng cô thuộc về nơi đây, Sunrise Key, trong vòng tay anh bây giờ và mãi mãi. Cô nghĩ mình không thể có cuộc sống hạnh phúc ở Sunrise Key ư? Ngay giây phút này mắt cô tràn ngập niềm hạnh phúc không thể chối cãi.

Cô ghì anh xuống, khiến toàn bộ sức nặng của anh đè lên người cô. Cô thở hổn hển, và anh cảm thấy sự tương phản

tuyệt vời giữa bầu vú mềm mại và núm vú cứng như sỏi cuội của cô ép vào ngực anh. Cô kéo lưỡi anh vào sâu trong miệng mình, buột ra tiếng rên sung sướng.

Marsh cảm thấy đỉnh điểm đầu tiên của cô khi cô níu lấy anh. Cô muốn nhiều hơn nữa, hơn nữa, nên anh chiều ý cô. Và khi sự xáo động dữ dội của cực đỉnh nơi cô tăng lên, anh cho cô tất cả. Anh buông trôi sự kiềm chế mong manh của mình và quỵện vào cô, lao vào một cơn bùng nổ hoang dại, rục rở sắc màu, âm thanh và cảm xúc.

Cô đã chiếm hữu anh, cả thể xác, trái tim, và tâm hồn. Anh chỉ biết cầu mong rằng cô cũng cảm thấy thế.

***

“Leila, em yêu, anh phải đi rồi.”

Chàng ninja nhẹ nhàng gạt tóc Leila khỏi gương mặt rồi hôn cô. Đó là một nụ hôn sâu và say đắm nữa của anh, kiểu hôn làm cô tan chảy.

Leila vòng hai tay qua cổ anh, ôm anh thật chặt. “Đừng, ở lại đi.”

Anh lại hôn cô. Môi anh mát lạnh và có mùi kem đánh răng. “Em biết là anh rất muốn ở lại mà,” anh thì thầm. “Nhưng Megan Andrews đang sốt đến bốn mươi độ, bố mẹ con bé đang đợi anh trong phòng khám và –

Leila mở mắt, đột nhiên tỉnh hẳn, bỗng nhiên nhớ tất cả, tất cả những gì diễn ra cuối ngày hôm qua. Và cả buổi tối nữa.

Marsh.

Marshall Devlin là chàng ninja của cô, Marshall là người đã hôn cô ở bữa tiệc chào năm mới của Simon.

Anh cũng là người đã làm tình với cô đầy mê đắm, gần như suốt cả đêm dài.

“... và một lời nhắn Matt Lenore để lại trong hộp thư thoại của anh. Chắc hẳn anh ta đã quên thay băng trên bàn tay bị bỏng và giờ nó nhiễm trùng.” Marsh đang ngồi bên mép

giường, một tay chống cạnh cô. “Có lẽ anh cũng gọi anh ta đến phòng khám luôn thể nhân lúc còn ở đó. Cho anh một chuyến thăm bệnh tối nay nhé.”

Tóc anh vẫn chưa kịp khô sau khi tắm, anh mặc một chiếc sơ mi trắng sạch bong và quần dài xanh sẫm. Nom anh giống Marsh Devlin mà cô tưởng mình đã biết bao năm hơn người đàn ông vừa yêu cô đầy đam mê ngoài sức tưởng tượng. Ngoại trừ đôi mắt vô cùng ấm áp khi anh nhìn cô, nóng bỏng với những hồi ức yêu đương họ vừa chia sẻ.

Tóc anh rũ xuống mắt, và Leila thấy mình đưa tay lên nhẹ nhàng gạt nó ra sau. Anh cầm lấy tay cô, đưa lên môi hôn.

“Anh sẽ gắng về sớm. Hôm nay em hãy tiếp tục nghỉ ngơi. Cẩn thận với ánh nắng đấy. Hãy ở trong chỗ mát. Đứng ra là ở yên trên giường.” Sức nóng trong mắt anh càng dữ dội hơn. “Giữ chỗ cho anh. Nếu gặp may, anh sẽ trở về trong phúc chốc, được không?”

Marsh không chờ cô đáp lại. Anh lại hôn cô, lần này dịu dàng hơn, và rời khỏi phòng, nhẹ nhàng đóng cửa lại sau lưng.

Marsh là chàng ninja của cô. Ý nghĩ này vẫn đầy choáng váng.

Đêm qua, sau khi Marsh nói với cô rằng anh yêu cô, cô chưa lần nào nghĩ tới việc anh chính là người đàn ông bí ẩn của mình.

Ôi, những cảm xúc mà anh đem lại cho cô!

Nó mãnh liệt làm sao, áp đảo làm sao, chân thực làm sao, khủng khiếp làm sao. Chuyện này đang trở thành một mớ hỗn độn.

Cô luôn tin tức nào cũng nhìn cô bằng nửa con mắt. Thế mà bây giờ anh tuyên bố yêu cô. Và Chúa biết rằng cô thực lòng yêu anh. Nhưng tất cả những điều đó mang lại gì chứ? Theo những gì cô thấy, yêu Marsh chỉ làm cho đời cô phức tạp đến mức khó lường.

Anh sống ở Florida, cô ở New York. Họ biết làm thế nào để có một cái kết tốt đẹp đây? Cùng nhau dàn xếp, và chuyển đến sống ở bắc Carolina chẳng?

Không, sẽ là bất công khi yêu cầu Marsh rời khỏi Sunrise Key. Anh thích sống ở đây. Và hơn một tuần qua, Leila đã hiểu vì sao anh yêu mến nơi này như vậy.

Hơn cả làn nước màu ngọc lam và bãi cát trắng. Hơn cả thời tiết và những con sóng xô bờ. Đó là cộng đồng cư dân, thị trấn, tất cả những con người kì cục đã trở thành bạn của Marsh.

Mặt khác, vì nhỏ bé nên thị trấn không có sự ẩm ỉ mà Leila cảm thấy khi sống ở New York. Ở Sunrise Key, chỉ cần hắt hơi to một chút, người ta sẽ nhận được năm tấm thiệp hỏi thăm sức khỏe trong hộp thư ngày hôm sau.

Nhưng cho dù thị trấn đầy mê hoặc và thân thiện – hay có lẽ bởi tính thân thiện mà ra – Sunrise Key là một nơi hoàn toàn thiếu vắng sự riêng tư. Nhất là từ khi Simon, người anh trai lẩm mồm nhất ở bờ bên này sông Mississippi, sống ở đây.

Simon...

Leila ngồi phất dậy.

Ngay từ đầu anh ấy đã biết Marsh là chàng ninja đó. Anh ấy đã biết... và không hé răng nửa lời.

Leila khoác áo choàng tắm lên người, thắt chặt dây buộc quanh eo. Cô chải sơ qua mái tóc, rồi đi ra hành lang. Cửa phòng Simon mở hé, và cô đưa mắt nhìn lén. Chiếc giường trống trơn nhưng rõ ràng có người vừa ngủ trên đó. Mới sớm thế này anh đã dậy rồi. Cô đi xuống cầu thang và vào bếp.

Anh trai cô đứng bên quầy bếp, đang cắt một lát dưa hấu. Anh ngạc nhiên nhìn cô.

“Em làm gì ở đây thế?” anh hỏi. “Anh tưởng Dev đã dặn em hôm nay vẫn phải nghỉ ngơi cơ mà.”

“Anh biết,” cô nói, nheo mắt nhìn anh.

“Biết cái gì? Em có biết là đã dọa mọi người khiếp vía lúc mê man bất tỉnh do phơi nắng quá lâu không? Em luôn trụ lâu hơn trong trò phơi nắng. Thật xấu hổ cho em vì đi chứng tỏ bản lĩnh của mình,” Anh cắn một miếng dưa hấu thay cho dấu chấm câu.

“Em không thể tin được anh biết Marsh là tay ninja đó bao lâu nay, vậy mà không hề nói với em,” cô lớn tiếng.

“Cậu ấy yêu cầu anh không được nói,” Simon biện hộ cho mình, giữ khư khư lát dưa hấu như tấm lá chắn. “Cậu ấy chỉ tiết lộ cho anh. Anh không thể trở mặt mà nói với cô được.”

Leila ngồi lên bàn bếp. “Em cảm thấy mình giống con ngốc quá.”

“Này.” Simon cho nốt miếng dưa cuối cùng vào miệng rồi vứt vỏ vào thùng rác. “Nếu em muốn nghe ý kiến của anh trong chuyện này, thì là Marsh cảm thấy không thể nào bước đến trước mặt em và thốt ra sự thật.” Anh vừa rửa tay trong bồn rửa bát vừa ngoái lại nhìn cô. “Đến anh còn thấy khó khăn nữa là, mà Marsh thì giỏi nén nhịn hơn anh gấp trăm lần. Ý anh là, em có hình dung được cậu ta đi đến trước mặt em và nói, ‘Ồ, nhân có việc này, anh yêu em,’ không?”

Leila lắc đầu.

“Tuy nhiên,” Simon tiếp tục, lau tay vào khăn, “dù không biết chi tiết cụ thể nào mọi việc diễn ra tối qua, anh vẫn buộc phải tin rằng Marsh đã ít nhiều đả động đến chuyện tình yêu và –”

“Khoan!” Leila giơ một tay lên. “Tối qua? Anh biết gì về việc xảy ra tối qua?”

Simon nhún vai. “Rõ ràng Marsh đã thú nhận tất cả và mọi thứ diễn ra theo tự nhiên. Anh mừng cho cả hai người.”

“Ồ, tuyệt thật.” Leila ngược mắt lên trần nhà. “Marsh kể cho anh chuyện tối qua? Thật quá tuyệt mà. Anh có cho rằng

vẫn còn người trong thị trấn chưa được nghe chuyện đó không?”

Simon ngồi lên kệ bếp, đối diện với Leila. “Đừng có ngớ ngẩn.” Anh khoanh tay lại và nhìn xuống cô. “Dev chẳng nói gì cả. Cậu ấy không phải kiểu người phơi bày chuyện riêng tư.”

“Vậy làm sao anh biết là em... là ‘mọi thứ diễn ra theo tự nhiên’ hả?” Leila gặng hỏi. Gương mặt cô đỏ bừng vì xấu hổ.

“Anh biết vì anh đã nghe máy khi Ed Andrews gọi tới báo Megan sốt lúc sáu rưỡi sáng,” Simon bình thản nói. “Sau đó anh đến phòDev để gọi cậu ấy dậy, nhưng giường trống trơn. Anh liền sang phòng em, tưởng cậu ấy ngủ quên trên ghế, như tối hôm trước, khi em ốm. Đúng là có ở đó, và đang ngủ, nhưng chẳng phải trên ghế. Marsh nằm trên giường. Với em. Và hiện trạng cho thấy khá rõ là Marsh không hành động vì sức khỏe của em. Xin lỗi nếu anh có xâm phạm sự riêng tư của em, Lei.”

“Sự riêng tư nào? Ở Sunrise Key lấy đâu ra sự riêng tư. Và chắc chắn là trong nhà anh chẳng có sự riêng tư rồi!”

“Quả thực anh không biết hai người đã... em biết đấy. Dính líu với nhau.” Simon mỉm cười và Leila muốn đấm anh một cú. Sống ở đây sẽ như thế này. Nhất cử nhất động của cô đều không qua được mắt Simon. Lạy trời cô đừng có thai. Chắc chắn Simon sẽ biết kết quả xét nghiệm trước cả cô.

“Anh phải thú nhận rằng,” Simon nói thêm, “anh rất mừng vì em không lấy gã kém cỏi Elliot kia nữa -”

“Nhưng em sẽ lấy,” Leila nói dối, muốn xóa sạch nụ cười tự mãn của Simon. “Em sẽ quay về New York, nơi sự riêng tư không phải là sự kiện thần kì. Tất nhiên em phải thú thật với Elliot mọi chuyện. Nhưng nếu Elliot vẫn muốn có em, thì em sẽ lấy anh ấy.” Quả hiệu quả. Nụ cười của Simon tắt ngấm.

***

Có một buồng điện thoại nơi góc đường trước trạm xăng. Gọi điện tại đó sẽ an toàn. Simon hay bất cứ ai cũng chẳng thể

nghe lén cuộc gọi của cô. Thật may, vì đây là một cuộc gọi chẳng mấy vui vẻ.

Cô bấm số văn phòng của Elliot ở New York và chờ cô thư ký nối máy tới bàn anh.

Giọng anh nghe vội vã và dường như chẳng để ý hoặc quan tâm lắm khi Leila bảo cô đang tính ở lại Sunrise Key thêm một tuần hoặc hơn. Thế nên cô đi bước xa hơn, nói với anh rằng cô quyết định sẽ không lấy anh nữa.

Anh ngừng sắp xếp chỗ giấy tờ trên bàn trong vòng bảy giây. Nhưng rồi nhanh chóng tiếp tục mạch chuyện, chúc cô mọi điều tốt lành, dặn cô hãy giữ liên lạc. Leila chậm chậm gác máy. Cuộc gọi đã kết thúc. Một mối quan hệ đã chấm dứt. Chỉ có vậy.

Cô ước có thể xử trí với Marsh dễ dàng như thế. Cô ước trái tim mình chẳng dính dáng gì. Cô ước gì mình có thể chỉ cần gọi anh tới và nói, “Xin lỗi, chỉ là phút sai lầm.” Nhưng cô không thể. Bởi vì nếu đêm ấy của cô với Marsh là một sai lầm, thì đó là sai lầm nhất cô từng phạm phải.

Chưa bao giờ cô yêu say đắm như vậy, chưa bao giờ cô cảm thấy đồng điệu với người khác, chưa bao giờ cô cảm thấy hạnh phúc trọn vẹn như thế.

Ngược với những gì cô đã nói với Simon, Leila thực sự đang cân nhắc tới việc trở về nhà, về Sunrise Key. Sự nghiệp của cô sẽ không bị ảnh hưởng quá nhiều. Leila chỉ mất đi khoảng một phần ba khách hàng nếu cô ước đoán đúng. Những người còn lại vẫn sẽ hợp tác với cô, nhất là khi cô hạ mức phí. Mà mức sống ở đây thì thấp hơn hẳn. Chưa biết chừng trong tương lai cô còn sung túc ấy chứ.

Thế nhưng, ý nghĩ trở về thị trấn nhỏ này, trở về mái nhà thời thơ ấu, vẫn làm cô lo sợ.

Cô muốn có tình yêu của Marsh, nhưng với cái giá nào? Và khi thời điểm ấy đến, cô có sẵn lòng trả không?

Khi Leila quay về nhà, cô gặp Simon ở cửa.

“Ai cho em ra ngoài? Hôm nay em vẫn phải nghỉ ngơi cơ mà.”

Cô lướt qua Simon, và anh đóng cửa lại. “Em không nhận ra mình đang bị giam lỏng đây,” cô vặn lại. Tất cả những bối rối, nghi ngờ và thất vọng của cô ngay lập tức chuyển thành tức giận – nhằm vào anh trai. Xét cho cùng, đống lộn xộn này một phần là lỗi của anh ấy. Nếu ngay từ đầu anh ấy cho cô biết sự thật về tay ninja thì...

“Em đã nói với Dev chưa?” Simon hỏi. Đôi mắt anh ngày thường trong xanh giờ lạnh lùng và đanh lại như pha lê.

Leila khoanh tay. “Chưa.”

Simon cũng khoanh tay lại, chẳng chịu thua kém. “Nếu ba ngày nữa em rời khỏi đây với ý định cưới cái thằng hề Elliot kia, em không nên để đến phút cuối cùng mới nói chuyện này cho Marshall.”

Leila đi vào bếp. “Em không cần anh nhúng mũi vào. Thực ra, tốt hơn anh đừng làm thế, bằng không –”

Simon cười khi đi theo cô. “Quá muộn rồi.” Anh phóc lên ngồi trên kệ bếp. “Anh đã nhúng mũi vào. Anh đã kể lại cho Dev những gì em nói với anh.”

Leila quay phắt lại. Nếu anh nói với Marsh là dù thế nào đi nữa cô vẫn cưới Elliot, Marsh sẽ nghĩ cái đêm họ ở bên nhau chẳng có ý nghĩa gì với cô cả. “Em không thể tin được anh lại làm thế.”

“Nếu em thả một quả bom, nhóc, thì em phải xử lí chất phóng xạ. Dev tình cờ lại là bạn thân của anh. Anh đoán em định phụ bạc tấm chân tình của cậu ấy, và anh nghĩ ít ra nếu cảnh báo Marsh trước, thì có thể kết cục sẽ bớt cay đắng hơn.”

“Phụ bạc tấm chân tình là sao? Ai nói gì về phụ bạc tấm chân tình chứ?” Leila nói. “Em đâu có nghiêm túc về việc kết

hôn với Elliot, anh đúng là đồ ngốc! Em chỉ cố làm anh tức điên thôi.”

“Em nói thế là sao? Thế có nghĩa em sẽ lấy Dev à?”

“Anh ấy đã hỏi đâu?” Leila quay lưng đi.

“Cho Marsh một giây và chưa hết nửa thời gian cậu ấy đã hỏi rồi.”

Leila lấy một chai nước khoáng từ tủ lạnh. Hai tay cô run rẩy khi rót cho mình một cốc. Cô uống một hơi trước khi cất tiếng.

“Em không cho là anh ấy sẽ hỏi. Em nghĩ anh ấy cũng như em, biết rõ thật sự chẳng có tương lai nào cho bọn em.”

“Có thể chứ,” Simon nói. “Chỉ phụ thuộc vào việc em sẵn sàng đi xa đến đâu. Phụ thuộc vào việc em sẵn lòng mạo hiểm đến mức nào.”

“Trở về nhà không phải là mạo hiểm.”

“Có lẽ em phải ngừng nghĩ đó là chuyện trở về nhà đi.” Simon tụt khỏi kệ bếp. “Thật ra em đang tiến về phía trước – điểm đến của em hóa ra chính là Sunrise Key. Và Marsh Devlin. Có lẽ em nên nghĩ theo hướng đó.”

Anh xoa đầu cô rồi ra khỏi bếp.

***

Marsh không có ở phòng khám trong phố.

Leila và phải Frankie ngay vỉa hè trước tòa nhà có phòng khám của Marsh.

“Ê, tớ nghe nói cậu lặn đùng ra hiên nhà mấy bữa trước.”

Leila nhìn bạn. Mái tóc đen óng của Frankie bết lại vì mồ hôi, và cậu ấy mặc một chiếc áo T-shirt te tua, quần eans cắt thành quần soóc đầy vết sơn loang lổ. “Chắc cậu đã nói chuyện với Nancy Sullivan rồi.”

Frankie ngồi lên mui xe Leila và tự quạt bằng cặp tài liệu mạng theo. “Thật ra mình nghe từ Jeanette Miller, người nghe

kể lại từ Laura Beauchamp. Laura là người nghe trực tiếp từ Nancy.”

“Trời đất, quanh đây chẳng có cái gì giữ được bí mật sao?” Leila bùng nổ. “Cả thị trấn đều biết rồi à?”

“Phải,” Frankie vui vẻ nói. “Và đã có một hội cá cược về ngày đưa trẻ chào đời.”

Leila há hốc miệng kinh ngạc. “Bọn họ đều nghĩ là mình...”

“Mang thai.” Frankie toét miệng cười. “Đi quanh đây thế nào ta cũng gặp một nhóm người đang bàn luận. Hầu hết đều nhất trí rằng cậu đang Có Em Bé.”

Leila rên rỉ.

“Tất nhiên, việc người được cho là hôn phu tương lai của cậu không có mặt tại bữa tiệc lớn nhất trong năm đã tăng thêm một tình tiết vào công cuộc suy đoán,” Frankie tiếp tục. “Nhất là từ khi Paul Casella thề rằng đã nhìn thấy một cô gái nom y chang cậu đang thực hiện hành động khóa môi với Liam Halliday tối tuần trước, ở ngã tư đường Ocean Avenue và đường Main.”

“Ôi, khỉ thật.”

“Và mình vừa gặp Liam sáng nay xong. Dường như tin đồn anh ta là cha đứa con ngoài giá thú của cậu đang lan nhanh vùn vụt. Anh ta đang tìm cậu để nói chuyện đấy. Mình trông anh ta có vẻ lo lắng.”

“Anh ta lo về cái gì mới được chứ?” Leila lấp bắp. “Chắc chắn anh ta biết một nụ hôn chẳng thể làm phụ nữ có thai.”

Frankie nhún vai. “Làm sao anh ta biết anh ta không ngủ với cậu trong tình trạng say mềm chứ? Anh ta chỉ biết là đã làm cậu có thai thôi.”

“Chuyện này thật khủng khiếp. Khủng khiếp quá.”

“Tất nhiên còn có một nhóm khẳng định đứa bé là của Marshall Devlin. Ellen Hartman quả quyết đã nhìn thấy cậu hôn

Marsh ở bữa tiệc cuối năm của Simon – ngay trước lúc Marsh thay bộ đồ ninja ra để đi đỡ cho Kim Kavanaugh

Leila liếc nhìn bạn, người đang chăm chú quan sát cô.

“Cậu đã biết,” Frankie thốt ra. “Cậu đã biết Marsh là chàng ninja của cậu.”

Leila gật đầu.

“Cậu biết vì cậu đã hôn anh ta đúng không?”

Leila gật đầu.

“Ah-ha. Đúng như mình nghi ngờ. Hôn anh ta và có lẽ nào, ừm...?”

Leila nhắm mắt lại. “Mình chóng mặt vì say nắng. Mình không có con với Marsh Devlin hay Liam Halliday hay bất cứ ai.”

“Vậy cậu hôn Marsh Devlin là vì...?”

“Tại sao cậu hôn một người đàn ông, Frankie?”

Nụ cười của Frankie tươi hơn. “Một là vì mình mê mẩn anh ta...”

“Ờ, tiếp đi.”

“Hoặc vì mình yêu anh ta chẳng?”

Đó là câu hỏi mà Leila không muốn trả lời. Nhưng Frankie đang nhìn cô chăm chặp, đọc được mọi cảm xúc lướt qua mặt cô.

“Mình biết rồi.”

“Cấm cậu không được nói với ai... “

Frankie làm động tác kéo khóa miệng lại.

Vậy là Leila có đúng mười lăm phút trước khi cả thị trấn biết cô yêu Marsh.

“Cái thị trấn ngớ ngẩn, hẹp hòi, thích buôn chuyện, không cho người ta quyền riêng tư này đang làm tớ phát điên,” Leila cáu kỉnh.

“Không đến nổi thế đâu.”

“Cậu không phải là người bị mọi người đoán già đoán non đang có thai.”

“Ồ, chỉ là nói cho có chuyện thôi mà. Mọi người tò mò chứ không ác ý gì đâu. Cậu cứ nghĩ thoáng một chút,” Frankie khuyên. “Rồi mọi người sẽ quên.”

“Khi nào?”

“Ngay khi có một chủ đề hấp dẫn mới. Simon và Amanda chẳng hạn. Vài ngày nữa Simon sẽ bỏ Amanda cho xem. Căn cứ ánh mắt anh ấy khi ra ngoài cùng cô ta là mình đoán được. Toàn lòng trắng. Cô ta bắt đầu nói về ‘chúng ta’ thế này, ‘của chúng ta’ thế kia và anh ấy bắt đầu sợ cuống lên. Ngay khi bọn họ chia tay, mọi người sẽ ngừng nói về cậu. Đảm bảo đấy.”

“Tuyệt,” Leila lầu bầu. “Nếu không phải người họ Hunt này là mục tiêu khiến cho thị trấn thì là người họ Hunt khác. Ôi Frankie, làm thế nào mình lại tự đẩy mình vào tình thế này không biết?”

“Vào tình thế gì?” Frankie hỏi. “Cậu phải lòng Marsh, Marsh say mê cậu. Chín mươi chín phần trăm dân số đang cố được rơi vào tình trạng như thế. Cậu nên lấy làm mừng mới phải.”

“Nhưng cứ nghĩ đến việc chuyển về thị trấn...”

“Phải đó, tưởng tượng cậu có thể đi chơi với tớ bất cứ lúc nào cậu thích xem. Quả là địa ngục.”

“Ý mình đâu phải thế.”

“Sunrise Key không phải một tầng địa ngục của Dante^[20], Lei. Có những người thực sự muốn sống ở đây. Hồi chúng ta còn nhỏ, cậu cũng thích sống ở đây còn gì.”

^[20] **Dante Alighieri**, đại thi hào người Ý, tác giả của kiệt tác *La divina commedia* (Thần khúc), được chia làm ba phần: Địa ngục

(*Inferno*), Luyện ngục (*Purgatorio*) và Thiên đường (*Paradiso*). Trong đó có nhắc tới việc ông được nhà thơ La Mã cổ Virgil cứu thoát, và hai người bắt đầu cuộc hành trình về thế giới bên kia. Ông đã đi qua chín tầng địa ngục mà con người gặp phải khi qua đời, với những hình phạt tương ứng những tội ác mà họ đã gây ra khi còn sống.

“Mình không như thế nữa rồi,” Leila lẩm bẩm.

“Cậu chắc không? Hay cậu chỉ nhất thời lạc hướng? Mai này khi có con cậu sẽ luôn nói thế, cậu có muốn cho bọn trẻ cơ hội lớn lên trong một thị trấn nhỏ như thế này? Cậu thực sự muốn nuôi dạy con mình phở ư?”

Leila im lặng.

“Có thể nơi này không có sự riêng tư,” Frankie chỉ ra, “nhưng cũng không có tội phạm. Không có tuyết. Không ô nhiễm. Không kẹt xe... Cậu muốn đi một vòng không?” Frankie hỏi. “Mình muốn chỉ cho cậu vài thứ.”

Leila nhìn sang bạn. “Là gì?”

Frankie mỉm cười. “Mình muốn nhắc cậu nhớ những mặt tốt của cuộc sống ở Sunrise Key.”

Chiếc xe bán tải của Frankie vang lên tiếng loảng xoảng của cửa và búa khi họ chạy dọc theo đường Point Road. Frankie lái chậm chậm, luồn lách giữa những chiếc xe hơi và xe tải đỗ hai bên con đường hẹp tới tận góc đường.

“Gì thế?” Leila hỏi. “Có chuyện gì xảy ra ư?”

Rồi Frankie vòng qua khúc cua và phóng lên trước ngôi nhà của Marsh.

Thật ngạc nhiên.

Lần trước Leila đến đây, ngôi nhà là một đống gạch vụn lẫn tro bụi. Nhưng giờ, khung nhà cháy đen đã được dỡ đi, nền nhà được dọn sạch, và một bộ khung bằng gỗ mới tinh đã được dựng lên.

Cô trông thấy Ron Hopkins, vẫn chống nạng, đứng bên một chiếc xe chất đầy gỗ, giám sát năm cậu bé to khỏe – con

trai ông – dỡ gỗ xuống. Duke Torrelson và Kevin Beauchamp ở trên mái nhà, đang đóng đinh. Axel Bayard, Noah Kavanaugh, John Knudsen, và chừng mười người cả đàn ông lẫn phụ nữ mà Leila không nhận ra đang đóng đinh để cố định xà nhà. John McGrath, Nancy Sullivan, và Kelly Beauchamp đang lắp dựng cầu thang lên tầng hai. Liam và vài cảnh sát mặc đồng phục lắp lại cửa sổ và cửa ra vào. Đây đó trong nhà còn khoảng mười hai người nữa mà Leila không biết hết tên.

Đây đúng là việc hợp sức cùng xây dựng, thói quen tốt đẹp, xưa cũ. Mà trong trường hợp này là xây nhà. Cả thị trấn tập trung dựng lại nhà cho Marsh.

“Thực ra đây là ý của Marsh.” Frankie đánh xe vào một chỗ trống do chiếc xe khác vừa rời đi. Thợ điện và thợ ống nước nhận làm với giá ưu đãi, còn những người khác làm không công – kể cả kiến trúc sư của Pres Seaholms. Marsh đang cho mọi người trong trấn cơ hội để trả hết nợ cho anh ấy. Nhưng nói thật, mình nghĩ chẳng ai ở đây coi trọng chuyện đó cả, mình thấy rất nhiều người đâu có nợ Marsh Devlin xu nào. Nhưng ở Sunrise Key, ai nợ ai cái gì không quan trọng. Quan trọng là làm hàng xóm tốt và bạn tốt kia. Marsh vừa là hàng xóm tốt, vừa là bạn tốt với tất cả mọi người trong thị trấn.”

Marsh luôn nói về chuyện đầu tư vào con người. Leila nhận ra cô đang chính mắt nhìn thấy thành quả.

Cô hắng giọng để gạt đi cục nghẹn đột nhiên xuất hiện. “Anh ấy biết chứ?”

Frankie lắc đầu. “Không, chính bọn mình cũng không biết – cho đến khi vật liệu được chở đến sáng nay. Dự báo thời tiết thông báo năm ngày tới không mưa, nên mọi người quyết định bắt tay làm luôn.” Cô nhìn lại ngôi nhà. “Nếu mọi người giữ vững tiến độ này, phần ngoài sẽ xong trước, dù đa phần các hạng mục được thi công vào buổi tối, sau giờ làm việc. Phần trong nhà sẽ tốn nhiều thời gian hơn, vì còn đi đường nước và đường điện nữa, nhưng...” Cô nhún vai. “Chiếc xe

jeep của Marsh đậu trên lối vào kìa, nên mình đoán anh ấy đang ở gần đây. Có lẽ anh ấy rất hạnh phúc.”

Leila giơ một tay lên che mắt, tìm mái tóc nâu quen thuộc của Marsh.

“Mình quay lại làm việc đây,” Frankie nói tiếp. “Nếu cậu muốn tham gia, hãy nói với Press. Anh ta là người phân công công việc.”

Leila nhìn theo Frankie khi cậu ấy gia nhập đội ngũ lắp dựng cầu thang.

“Hồi chúng ta còn nhỏ, cậu cũng thích sống ở đây còn gì,” Frankie đã nhắc cô. Và đột nhiên tất cả bỗng ào ạt ùa về, cảm xúc hết sức hạnh phúc khi cô còn nhỏ, những ngày nắng rực rỡ và những đêm nhiệt đới ấm áp, xung quanh tràn ngập tiếng cười và bè bạn.

Những con người này sẽ dành khoảng thời gian quý giá của họ trong mấy tuần tới ở đây, giúp đỡ người hàng xóm đáng mến. Nó xưa cũ, thật dễ thương, và khiến ngực Leila đau nhói. Cô có thể trông thấy tình bằng hữu trên từng gương mặt đang tươi cười – và kể cả những gương mặt cau có. Axel Bayard đang cãi nhau với người bạn nối khố John Knudsen, nhưng sự thân thiết vẫn hiện rõ kể cả khi họ cao giọng với nhau.

Cô chưa từng nhìn thấy tình láng giềng tương tự trong khu Manhattan thượng lưu cô đang ở. Và có lẽ sẽ chẳng bao giờ thấy.

Quả thực ở New York, cô sẽ không có nhiều người hàng xóm lắng chuyện suốt ngày dự đoán về ngày ra đời của đứa con không hề tồn tại. Nhưng cô cũng sẽ không có Marsh.

Marsh.

Anh đang ở gần đây. Leila đi tìm anh.

Marsh đứng một mình bên bờ biển, nhìn ra đại dương. Trên con dốc sau lưng anh, bộ khung nhà mới dựng dần hiện

ra. Anh có thể nghe thấy tiếng búa và cưa, tiếng nói cười lao xao.

Mặt nước sáng lấp lánh trong ánh nắng đầu chiều. Những con chim biển hết lao vút lên lại nhào xuống, tiếng kêu khàn khàn của chúng bị tiếng sóng biển rì rào át đi.

Từ lần đầu tiên đến Sunrise Key, Marsh đã yêu khung cảnh nhìn từ nơi này của hòn đảo. Anh thường thuê một chiếc xe đạp cọc cạch từ cửa hàng của Millie và ngày nào cũng đạp xe ra đây với một cuốn sách để đọc, một túi giấy đựng bữa ăn trưa. Anh ngồi yên hàng giờ, cách chỗ này không xa, trông ra đại dương, cảm nhận ánh nắng ấm trên mặt, hít thở không khí trong lành với vị mặn của biển – và chữa lành vết thương.

Anh chấp nhận sự thật mẹ mình đã đi xa. Anh rất yêu bà, nhưng bà đã đi rồi. Anh chẳng thể làm được gì – ngoài việc tập làm quen với cuộc sống không có bà.

Phải mất một khoảng thời gian. Thời gian, và con vịnh bao la màu ngọc lam rục rỡ, bờ cát trắng lấp lánh nơi mép nước, sức mạnh hàn gắn của mặt trời, âm thanh dễ chịu của gió, sóng và những con mòng biển.

Ở Sunrise Key, Marsh đã từ giã thời khắc cuối cùng của tuổi thơ. Anh đã nguôi đi nỗi giận gay gắt với mẹ vì cách bà rời bỏ anh. Anh đã quyết định tiến về phía trước, nắm lấy tương lai chứ không vẩn vương quá khứ, không để nỗi đau buồn và thất vọng đánh bại. Anh đã tìm thấy sự bình yên, an toàn, và cuối cùng là cảm giác thực sự thuộc về nơi đây.

Đúng vậy, cuộc sống của anh không hoàn hảo. Về tài chính, anh kiếm được ít hơn hẳn so với mức sống anh đã quen từ hồi bé rồi đến tuổi thiếu niên. Và vụ hỏa hoạn là một ngón đòn khá hiểm ác. Nhưng anh có nhiều bạn bè không đếm xuể.

Marsh ngẩng đầu nhìn ngôi nhà, nhìn những bức tường và mái đang được hoàn thiện. Chúng là bằng chứng xác thực của tình bạn vững bền với những con người ở Sunrise Key. Anh lại

nhìn về đại dương, vào khung cảnh tuyệt đẹp kì vĩ. Phải, đây chính là nơi anh luôn muốn sống.

Trừ việc không có bên anh. Và tận sâu trong lòng, anh biết rằng tất cả mặt biển, bãi cát, ánh nắng, gió, và thời gian mà Sunrise Key trao tặng cũng không giúp anh học được cách sống thiếu vắng cô. Lần này nó cũng chẳng giúp được gì.

Và dù Leila có yêu anh hay không, anh biết mình chỉ có một lựa chọn duy nhất.

Nhìn về ngôi nhà lần cuối, Marsh mở chiếc điện thoại di động mà Preston Seaholm đã cho anh mượn.

Đã đến lúc gọi cho mấy người bạn học cũ. Đến lúc gọi để nhờ cậy, đến lúc gọi để hình thành các mối kết giao mới, và tìm cho mình một công việc mới.

Ở New York City.

Tốt nhất là gần khu phố thượng lưu của Leila.

Vì nếu Leila định kết hôn, cô sẽ không kết hôn với Elliot. Mà là với anh.

Leila không tìm được Marsh.

Cô tìm khắp công trường nhưng không thấy cho đến khi anh đứng giữa sàn nhà gỗ dán mới lát để kêu gọi bạn bè và thu hút sự chú ý của hàng xóm.

“Xin cảm ơn,” anh nói to khi mọi người dần im lặng và lắng nghe. “Trước hết, tôi muốn cảm ơn tất cả mọi người vì đã đến đây hôm nay. Lòng tốt của mọi người làm tôi vô cùng cảm kích, và tôi sẽ nhớ mãi. Tuy nhiên...”

Anh thở dài, nhìn hết lượt những gương mặt trong đám đông. Anh mắt anh rơi vào Leila, và anh nhìn cô ngạc nhiên. Nhưng anh vẫn nhìn cô không chớp mắt, mắt anh gằn như thách thức trong khi nói. “Tuy nhiên, tôi sắp rời khỏi Sunrise Key –”

“Không!” Lời nói bật ra khỏi miệng Leila trước khi cô nhận ra. Mọi con mắt đều đổ dồn về cô.

“Có đấy,” Marsh nhẹ nhàng phản bác. “Tôi sẽ chuyển tới New York. Đó thực sự không phải là một quyết định quá khó khăn.”

Đám đông rì rầm vẻ không hài lòng trước tin tức này, Leila liền chớp lấy cơ hội để băng qua phòng tới chỗ Marsh.

“Anh không thể nghiêm túc trong chuyện này.”

“Anh rất nghiêm túc,” anh đáp. “Nếu em về đó, anh sẽ đi theo. Anh vẫn chưa biết phải làm thế nào về chuyện Elliot, nhưng anh đang nghĩ.”

Mắt anh lướt qua mặt cô, rồi hạ thấp xuống trước khi trở lại nhìn cô. Leila biết nếu không phải họ đang đứng trước nhiều khán giả, anh sẽ kéo cô vào lòng và hôn cô.

“Không đời nào anh để em rời khỏi anh,” anh nói như đang bàn chuyện thời tiết. “Nhất là sau đêm qua.”

Đám đông lại im phăng phắc, chờ đợi từng lời của anh – bất chấp Marsh đã hạ giọng và những lời của anh là riêng tư. Anh nhận ra mình vừa nói gì và cau mày. “Xin lỗi em,” anh nói khẽ với Leila.

Cô nhắm mắt. “Không sao đâu. Chẳng nào rồi họ cũng biết.” Cô thì thầm.

“Bất luận thế nào, anh cũng sẽ đi New York.”

“Chúng ta cần thảo luận về vấn đề này.” Cô đưa mắt nhìn khắp những gương mặt tò mò. “Ở nơi kín đáo.”

Marsh cao giọng để tất cả có thể nghe thấy. “Tôi muốn cảm ơn mọi người lần nữa, nhưng làm ơn, ở đây không còn việc gì nữa. Mọi người có thể về được rồi.”

Leila cũng cao giọng. “Không ai phải về cả. Vẫn còn mấy tiếng nữa mới hết ngày, và những ngày tới còn rất nhiều việc. Hiện giờ bác sĩ Devlin thật sự gặp chút rắc rối. Anh ấy sẽ không đi New York hay bất kì nơi nào khác–”

“Nhất định anh sẽ đi,” Marsh phản nộ cắt ngang. “Anh yêu em, và –”

“Xin mọi người,” Leila kiên quyết nói với đám đông. “Cứ quay về làm việc đi ạ.”

“Cái gì, và bỏ lỡ vụ này ư?” Millie Waters nói to. “Nó còn hay hơn phim truyền hình Melrose Place ấy chứ.”

Đám đông cười âm, và chẳng ai chịu đi cho. Vài người ngồi xuống, tìm cho mình vị trí thoải mái, những người khác đi tới chỗ có thể quan sát tốt hơn. Leila rên thầm.

“Anh đã quyết định rồi,” Marsh nói

“Cừ lắm, bác sĩ,” John Knudsen nói lớn. “Cậu yêu cô ấy, nếu có phải theo cô ấy tới tận Siberi thì hãy cứ đi đi.”

Leila chống tay lên hông và trừng mắt với John Knudsen. “Ồ, thông minh thật đấy. Anh ấy chỉ việc theo tôi thôi sao? Không việc làm, không tiền bạc – anh có biết sống ở New York City tốn kém lắm không hả?”

“Cô ấy có quan điểm riêng,” Axel Bayard nói với John.

“Nhưng tôi đã có một công việc trước mắt,” Marsh nói. “Bạn của một người bạn tôi ở trường y vốn là bác sĩ nội trú nay mở một phòng khám đa khoa cùng cha anh ấy. Hình như bốn tháng trước ông cụ bị một cơn đau tim và buộc phải về hưu để nghỉ ngơi, và vậy là con trai cụ phải làm việc mười tám đến hai mươi giờ đồng hồ mỗi ngày để khám cho bệnh nhân.”

Marsh quay lại với Leila. “Anh đã đặt vé cùng chuyến bay với em ngày thứ bảy,” anh nói tiếp.

“Anh sẽ gặp người con trai – anh ấy tên là Grant Osgood, học trên anh hai khóa ở Harvard – và bàn về khả năng hợp tác cùng anh ấy như một cộng sự ở phòng khám. Glen – bạn anh – cho rằng Osgood và anh sẽ làm việc ăn ý. Nếu cậu ấy đúng, thì cuối tháng Hai anh sẽ dời lên miền bắc sống. Anh phải thu xếp tìm người thay thế trên đảo này và –”

“Anh không thể đi được.” Cuối cùng Leila cũng xoay sở cất nên lời. “Anh yêu mảnh đất này cơ mà.”

“Đúng, anh yêu nơi này. Nhưng anh có thể ra đi. Và anh sẽ đi. Anh muốn ở bên em, Leila.”

Vài người trong đám đông bắt đầu huýt sáo và hoan hô nhiệt liệt, Leila đưa hai tay ôm mặt. “Em không đồng ý.”

Marsh nắm tay Leila, lôi cô đến một khung cửa chưa lắp cánh. Anh kéo cô đi ra khỏi ngôi nhà và không dừng bước cho đến khi họ ở trên bãi biển, chỉ có hai người.

“Anh xin lỗi.” Trông anh mệt mỏi, buồn bã và tim Leila chao đảo. “Mà em đang làm gì ở đây vậy? Hôm nay em phải nghỉ ngơi cơ mà.”

“Em đến phòng khám tìm anh. Tình cờ gặp Frankie và cậu ấy đưa em đến đây.”

“Em tìm anh ư?” Anh nhìn cô như thể không t

“Em không lấy Elliot đâu. Em chỉ nói thế với Simon vì anh ấy làm em phát điên.” Lúc này cô đang nói lung tung nhưng không tài nào dừng lại. “Tức là anh ấy cứ ghép chúng ta thành một đôi rồi đánh dấu Hạnh Phúc Đời Đời vào đấy. Và điều đó càng làm em bực mình – thêm vào đó anh ấy còn biết chúng ta... chuyện đêm qua – mà nhân tiện, chuyện ấy tuyệt vời đến không ngờ. Do đó xin anh đừng tức giận hay đau khổ hay gì khác bởi em nói thế với Simon nhưng không phải vậy đâu,” cô nói thêm. “Về Elliot ấy.”

“À.” Anh đưa mắt nhìn ra mặt biển lấp lánh, và khi anh nhìn lại cô, có tia lém lỉnh trong mắt anh. “Anh mừng vì em đã nói rõ tất cả. Mà em nhắc lại cái đoạn về Elliot được không?”

“Em sẽ không lấy anh ấy.”

Marsh gật đầu. “Đó là câu anh nghĩ em đã nói. Và cái đoạn về đêm qua nữa? Câu gì đó về kì diệu hay tuyệt vời ấy?”

“Tuyệt vời đến không ngờ.”

“Đúng nó đó.” Marsh mỉm cười, vuốt nhẹ lên má cô. “Anh yêu Sunrise Key, nhưng chẳng có gì cho anh ở đây nếu em cách xa ngàn dặm.”

“Nếu em không đi nữa thì sao?”

Cô thấy đôi mắt nâu của anh bừng lên tia hi vọng. “Nếu anh đề nghị, em sẽ ở lại chứ?”

Leila hôn anh.

Tình yêu là thế này đây, cảm giác khao khát đến tuyệt vọng, cảm giác chỉ một nụ hôn thôi đã đưa ta lên thiên đường. Và nụ hôn ấy tuyệt diệu làm sao. Môi Marsh mềm mại, ấm áp và quá đỗi ngọt ngào. Thế giới như nghiêng sang một bên, lệch khỏi trục cân bằng. Lưỡi anh quỳen lấy lưỡi cô trong một vũ điệu say đắm khiến những hồi ức mãnh liệt của đêm

trước ùa về, lúc anh ôm cô, chạm vào cô, vuốt ve cô, hôn cô như thế này – và biến cô thành của anh mãi mãi. Và Leila đã biết câu trả lời cho câu hỏi của anh.

“Vâng,” cô lùi lại và nhìn vào mắt anh. “Em yêu anh, và em sẽ ở lại.”

Marsh nhắm nghiền mắt, và khi anh mở ra, Leila thấy anh chớp chớp mắt ngăn những giọt nước mắt chực dâng lên. “Em yêu anh.” Anh dừng lại để hắng giọng. “Đủ để đồng ý lấy anh chú? Đủ để quay về đây, về nhà

“Vâng,” Leila nhìn ngôi nhà nằm trên con dốc bên bờ nước. “Nhưng đối với em nó sẽ là một ngôi nhà mới. Sẽ là nhà của anh và em.”

Marsh kéo cô vào vòng tay mình và hôn cô.

“Cô ấy nói đồng ý chưa?” Ai đó từ trên nhà gọi vọng xuống.

Marsh không ngẩng lên khỏi đôi môi ngọt ngào của Leila. Nhưng anh giơ một tay lên và ra dấu xác nhận.

“Đồng ý rồi!” Giọng nói ấy kêu lên.

Từ trên đỉnh dốc vang lên tiếng chúc mừng và nói cười rộn rã.

“Chúng ta sẽ có một đám cưới cực kỳ hoành tráng,” Leila nghe thấy Millie Waters hét to.

Và quả đúng như thế.

HẾT

THƯ VIỆN EBOOK **SÁCH MỚI.NET**

HÀNG NGHÌN ĐẦU SÁCH HAY ĐANG CHỜ BẠN
WWW.SACHMOI.NET

